

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N188

16 de juny de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La família de Núria Pórtulas vol la dimissió de la cúpula d'Interior

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 10-11

El Tribunal Suprem espanyol absol l'activista anarquista i anul·la tot el procés patit fins ara i iniciat arran d'un informe de la Divisió Central d'Informació dels Mossos

JOSE COLÓN

Una setantena de representants veïnals es tanquen dins una de les oficines de l'empresa elèctrica situada al costat de l'Arc de Triomf de Barcelona

Les entitats veïnals ocupen una seu d'Endesa

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Una setantena de representants veïnals de les diverses associa-

cions i federacions de la CONFAVC van participar, el dijous 10 de juny, en una acció de protesta contra la pujada del preu de l'electricitat. La

protesta va consistir a ocupar les oficines de la seu central d'Endesa, entre l'Estació del Nord i l'Arc del Triomf de Barcelona. Durant l'estona

que van estar concentrades, van exigir que la direcció de l'empresa les rebés per entrevistar-se i plantejar les seves reivindicacions.

Una allau de deportacions pretén amagar la vaga de fam al CIE Zona Franca

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Desenes de persones immigrades recloses al centre d'internament han estat deportades després d'iniciar una vaga de fam de protesta. Gràcies a una roda de premsa i una manifestació, s'han pogut denunciar els fets.

Syngenta farà proves amb blat de moro transgènic a l'Empordà

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Segons la informació feta pública des del Ministeri espanyol de Medi Ambient, Medi Rural i Marí, l'empresa suïssa Syngenta (antiga Novartis) farà proves de cultius de blat de moro transgènic a terrenys agrícoles dels municipis empordanesos de Sant Pere Pescador i Torroella de Montgrí.

El mundial de futbol empastifa la FIFA

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Cada vegada hi ha més gent que comença a qüestionar si aquest

és l'únic mundial possible i si cal plegar-se a totes les condicions que imposa la Federació Internacional de Futbol Amateur (FIFA).

Les falses exclusives de la 'guerra del terror'

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Peshawar s'ha convertit en la destinació preferida de les

periodistes que arriben d'arreu del món per cobrir la guerra afganesa. Compren notícies falses a les periodistes locals.

Torna 'La Cosa es Mostra' a Manresa

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

SUD-ÀFRICA · LA FIFA NO PAGA NI ELS IMPOSTOS NI L'IVA NI LES TAXES DUANERES

El Mundial posa al descobert les pràctiques mafioses de la FIFA

Clàusules abusives, imposicions corruptes, diner negre i comptes suïssos esquerden la imatge del Mundial i evidencien el fosc negoci global de 'la festa del futbol'

A l'Orlando Stadium, situat a Soweto, s'hi han invertit 28 milions d'euros per complir les exigències de la FIFA

Joan Canela i Barrull
Johannesburg

Costa trobar una persona sud-africana que no estigui contenta amb la celebració del Mundial. L'eufòria col·lectiva es palpa a l'ambient i s'escolta a través del so inacabable de les *vuvuzelas*, les típiques trompetes dels estadis, que ara ja s'han convertit en omnipresents. Però, paral·lelament, cada vegada hi ha més gent que comença a qüestionar si aquest és l'únic Mundial possible i si cal plegar-se a totes les condicions que imposa la Federació Internacional de Futbol Amateur (FIFA). A mesura que periodistes i diaris han començat a desvetllar algunes de les mesures més abusives imposades per la FIFA, s'ha començat a esquarterar la imatge de neutralitat amb què comptava aquesta organització. Un membre del govern que preferia mantenir-se en l'anonimat citat per *City Press* es referia a la FIFA com "una colla de goril·les" i "uns mafiosos".

Una de les clàusules que ha generat més indignació ha estat l'exempció d'impostos -inclosos els directes, les taxes duaneres i l'IVA-

per l'organisme i per les federacions de futbol associades i les seves empreses subsidiàries, com les titulars de llicències d'explotació, les agències de drets, les companyies de marandatge o les proveïdores de serveis. L'administració d'hisenda assegura que és impossible saber la quantitat de diners que deixarà d'ingressar el

Un membre del govern defineix la FIFA com "una colla de goril·les" i "uns mafiosos"

govern Sud-africà arran d'aquest acord, però el Servei de Taxes Duanes la va xifrar en deu milions d'euros només pels béns importats fins l'abril passat.

El fet que el país hagi gastat més de 6.000 milions d'euros per preparar-se pel Mundial -sovint per complir amb els condicionaments imposats per la FIFA- mentre una bona part de la seva població no compta

amb els serveis més bàsics com el clavegueram, l'habitatge o l'aigua corrent, no ha caigut massa bé.

Per posar un exemple, l'estadi Green Point de Ciutat del Cap -amb un cost que ronda els 60 milions d'euros- es va haver de construir de nou per exigències de la FIFA, perquè el camp que hi havia a la ciutat quedava massa prop dels barris marginals. Segons un informe de la FIFA: "1.000 milions d'espectadors no poden veure barraques i pobresa a aquesta escala". A més, la FIFA exigeix molts dels pagaments en diner negre, efectiu que viatja directament cap als seus comptes als bancs suïssos. Recentment, el govern helvètic ha renovat l'exempció fiscal a l'organització perquè és una entitat "sense ànim de lucre". Paral·lelament, però, el secretari general de la federació internacional, Jerome Valcke, va anunciar que els beneficis de l'organisme "s'havien incrementat un 50% entre Alemanya 2006 i Sud-àfrica 2010".

El setmanari *Mail&Guardian* va haver d'anar a judici per aconseguir una còpia dels contractes d'explotació del Mundial, negats amb l'excusa que el Comitè Organitzador és una "institució privada". "El govern no

Jerome Valcke és el secretari general de la FIFA

organitza torneigs de futbol, construeix aeroports i carreteres", va afirmar el seu advocat Alfred Cockrell. El director del *Mail&Guardian*, Nic Dawes, no hi està d'acord i creu que "aquesta obscuritat a l'hora de gestionar diners que vénen dels impostos és una porta oberta a la corrupció".

Més condicions

Entre les disset garanties clau que el govern va acceptar per poder hostatjar el Mundial, la FIFA quasi s'assegura un *cost o* en organització. La llista inclou una flota de vehicles integrada per dos jets privats, dues limusines, 300 cotxes i mitja dotzena d'autobusos, tots ells amb xòfers que "parlin anglès amb fluïdesa i que estiguin familiaritzats amb la zona". També hi ha descomptes amb hotels i bitllets d'avió i una reserva de llits hospitalaris, unitats de cura intensiva i ambu-

làncies que s'haurien de mantenir buides durant tot un mes per l'hipotètic ús exclusiu de dirigents de la FIFA i les seves convidades.

La FIFA es defensa

A algunes ciutats de Sud-àfrica, ja es veuen cotxes amb l'adhesiu *Fuck FIFA* i el periodista Julian Rademeyer anuncia que, "durant les properes cinc setmanes, Sepp Blatter serà el nostre president i Jacob Zuma s'asseurà al seu costat a fer de comptable". Davant un críticisme creixent, Jerome Valcke es queixava que "massa sovint, hi ha gent dient perquè la FIFA vol això o allò altre i si la FIFA és una mala institució o si s'està quedant amb Sud-àfrica... però més igual; si la gent ens veu com els dolents o a mi personalment com un malvat, és el meu rol, protegir el Mundial i la FIFA; i això és el que faré".

> Drets humans?

Com que una de les pors més grans de la FIFA era l'alt nivell de criminalitat que hi ha a Sud-àfrica, a més d'una inversió en seguretat de més de 150 milions d'euros i la contractació de 40.000 nous policies, l'organisme va exigir la creació de 56 tribunals especials, amb fiscalia inclosa, per jutjar de forma immediata els delictes comesos en relació al Mundial. Aquests tribunals estaran en funcionament els set dies de la setmana i seran capaços d'entrellistar qualsevol cas en pocs dies per evitar que el turisme afectat pels delictes hagi de tornar al seu país a testificar. Alex Eliseev, un periodista que va anar a cobrir el primer dia d'aquests jutjats *sui generis*, assegura que els casos que porta no són "precisament de terrorisme": un francès que conduïa begut; un peruà a qui havien robat el portàtil; un home de negocis que havia robat la càmera a un company, i uns cambres d'habitacions que havien netejat massa bé les habitacions de la selecció de Colòmbia.

Uns delictes menors, molt allunyats del problema de violència que pateix Sud-àfrica i pels quals molta gent no veu clar que calgui posar en perill unes garanties democràtiques que han costat tant d'aconseguir.

HELENA OLCINA I AMIGÓ

HELENA OLCINA I AMIGÓ

> "La gran estafa sud-africana de la FIFA". Amb aquest titular contundent, Julian Rademeyer, Chandre Prince i Anna-Maria Lombard encapçalaven el seu article d'investigació sobre els contractes que l'organisme internacional havia fet signar al govern sud-africà per poder hostatjar l'actual Mundial de Futbol. I aquests periodistes no escriuen a cap mitjà alternatiu, sinó al *City Press*, el tercer diari més venut i pertanyent a un gran grup de comunicació. Però a Sud-àfrica, hi ha una forta tradició de qüestionar qualsevol abús de poder i les pràctiques mafioses amb què la FIFA manté el monopoli del futbol no han caigut gens bé al país.

, estirant del fil

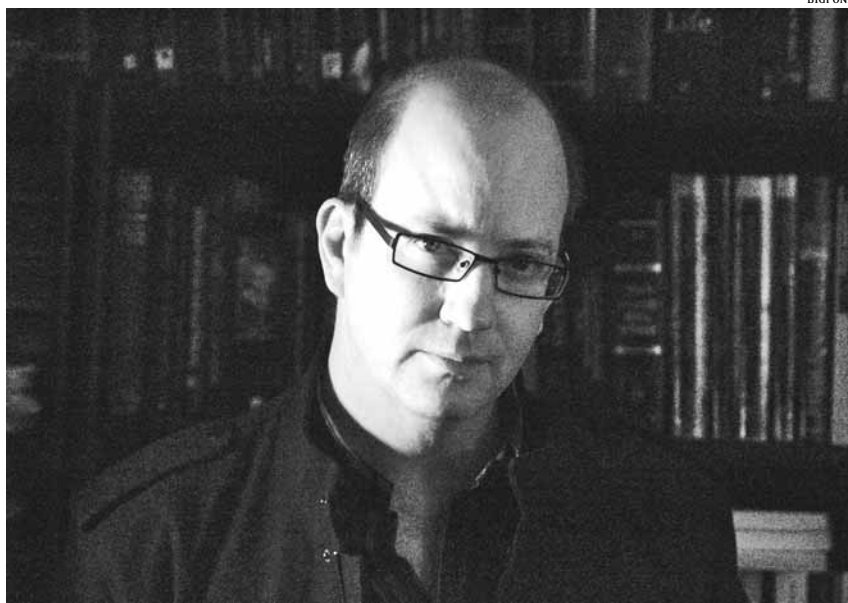
SUD-ÀFRICA • CRAIG TANNER, DOCUMENTALISTA

"Fer preguntes no és incompatible amb donar suport al Mundial"

Craig Tanner és un documentalista australià d'arrels sud-africanes que ha dirigit 'Fahrenheit 2010', una pel·lícula que examina exhaustivament les expectatives que Sud-àfrica ha posat en el Mundial i les seves opcions d'acomplir-les, centrant el focus en les desigualtats socials que pateix el país.

J.C.B.
Johannesburg

Què volia ensenyar al documental Fahrenheit 2010?
Volia enregistrar les expectatives d'una varietat àmplia de sud-africans en un moment particular de la història del seu país. En concret, que significa el Mundial per ells personalment i pel país globalment. Tal com esperava, les entrevistes han mostrat l'emoció pel fet que el món vingui a Sud-àfrica, però també que hi ha hagut una despesa molt alta que no era realment necessària per oferir-lo.

BIGPOND

"Amb els mundials, la FIFA actua com un poder colonial 'de facto'"

La FIFA és coneguda per la seva opacitat. Ha tingut problemes per accedir-hi a l'hora de fer la pel·lícula?

No vaig tenir cap dificultat d'arranjar una entrevista amb el seu director de Comunicacions, que, casualment, era a Johannesburg en el moment que estàvem filmant. Sospito que pensava

que la meua pel·lícula, com molta altra cobertura del Mundial, no exploraria si Sud-àfrica havia estat posada en desavantatge.

Per una banda, vostè mostra la cara negativa del Mundial, però, per l'altra, la població sud-africana està realment excitada per l'esdeveniment. Creu que un altre tipus de Mundial seria possible? Com?

Un país en procés de desenvolupament, per poder oferir un esdeveniment com aquest, no hauria de necessitar arruïnar-se per intentar construir instal·lacions que igualen les que hi ha al Primer Món. Sud-

"Sud-àfrica podria haver organitzat el Mundial als seus estadis preexistents"

àfrica podria haver organitzat el Mundial als seus estadis preexistents, tal com va fer durant el Mundial de Rugbi de 1995 o la Copa de

Confederacions de 2009. No hi havia cap necessitat de construir cinc estadis nous i apropiat-se de diners que es necessiten urgentment per l'allotjament, els hospitals i les escoles o, simplement, per mantenir la gent viva. Amb més de cinc milions de seropositius i un peatge de 1.000 morts al dia per malalties relacionades amb la SIDA, cal no tenir escrúpols per gastar-se 1.200 milions d'euros en instal·lacions esportives noves per quatre setmanes. Aquells estadis estan destinats a convertir-se en noves pèrdues de diners públics els propers anys. Tota l'emoció que veu el món

-les cançons, el ball, la roba de colors, les *vuvuzelas*- és el que diferencia aquest Mundial dels anteriors. Aquesta energia social és únicament africana i serà el que recordarà la gent. Si Sud-àfrica només hagués utilitzat les seves instal·lacions prèvies, hauria tingut milers de milions disponibles per invertir en àrees socials i hauria pogut proporcionar un Mundial que fascinaria el món per la força dels seus admiradors i no per la grandària dels seus estadis. Tinc l'esperança que el Brasil no cometrà la mateixa equivocació, de la mateixa manera que Sud-àfrica té disparitats socioeconòmiques extremes i no es pot permetre que es desviïn fons de necessitats socials a instal·lacions de lleure.

El futbol té un poder social enorme i és capaç de generar emocions bones i positives, però també implica una part negativa, tal com es veu al documental. Creu que la FIFA ha privatitzat aquest poder social?

Sí. I és una llàstima. El govern sud-africà ha ajudat a reforçar aquesta privatització al permetre que la FIFA controlés els estadis, fixés els termes d'entrada, tingués zones d'exclusió i restringís la gamma de mercaderies que s'hi poden vendre. Durant el mundial, la FIFA actua com un poder colonial *de facto*.

"Un pot experimentar l'emoció del futbol i, alhora, reconèixer que hi ha una elit que s'enriqueix gràcies al torneig"

Fahrenheit 2010 no s'emetrà per cap televisió. Creu que és perquè ningú no vol afrontar aquest debat incòmode?

La pel·lícula s'està emetent arreu del món, on hi ha més objectivitat i més disposició a l'hora de considerar què és bo i què és dolent en relació al Mundial. Sembla que els canals sud-africans consideren que el seu rol és comercialitzar el torneig i això els porta a l'extrem de suprimir qualsevol informació que en qüestionari algun aspecte. Hi ha un desinterès per reconèixer que fer preguntes no és incompatible amb donar suport al Mundial. Un pot experimentar l'emoció del futbol i considerar que es troba en un moment especial en la història del país i, alhora, reconèixer que hi ha alguna gent que s'ha comportat de manera oportunista i ha utilitzat el torneig per enriquir una elit en lloc de la població en conjunt.

OPINIÓ

La festa potser no tindrà el valor de la ressaca

Patrick Bond
Professor de la Universitat de Kwa Zulu Natal i director del Centre per la Societat Civil

A Sud-àfrica, ha començat la festa de les nostres vides i és un honor enorme oferir l'espectacle esportiu més important. Totes les persones anònimes que hi han treballat durament mereixen agraïment i suport, especialment els treballadors de la construcció, la neteja, el personal municipal i els voluntaris. Però deixin-me, també, ser franc sobre l'equilibri entre els beneficis psicològics i els costos socioeconòmics i polítics, perquè ens ensenyarà si era convenient aquest esforç.

Ens hem d'impressionar per l'anunci governamental de practicar "controls aeris amb jets militars, patrulles de frontera conjuntes amb països veïns, creuers de guerra i equips de guardes de seguretat amb entrenament *diplomàtic*" amb l'objectiu "d'evitar l'extremisme domèstic, les vagues i les protestes". Com pot fer tant el ridícul el règim de Pretòria? El sindicat de transportistes aliat de l'ANC tenia raons perfectament vàlides per començar la vaga més gran de la història de Sud-àfrica, igual que els manifestants que demanen accés als serveis bàsics.

Equiparar les protestes no violentes amb l'*extremisme* és la pitjor paranoia de la vella Sud-àfrica. Molta de la vergonya d'aques-

ta zona comercial lliure de democràcia és per als executius de la FIFA, especialment el seu president, Sepp Blatter.

L'aliança amb la FIFA és perillosa per la nostra economia, com demostra la importació de les mascotes del Zakumi -que es podrien haver produït aquí- a la Shanghai Fashion Plastic Products i Regals, els treballadors adolescents de la qual només cobren 2,30 euros per dia. El pressupost inicial del projecte de Mundial, l'any 2003, era de 100 milions d'euros i ha anat escalant sense fre fins als actuals quatre bilions.

Durant una de les meves classes d'economia, un estudiant assenyalava que una part de la situació actual

a Grècia es devia al cost de 500.000 milions d'euros de les seves olimpíades. Sud-àfrica, amb un deute extern insostenible de 60 bilions, pot seguir el mateix camí.

Hi ha hagut protestes relacionades amb el Mundial per part dels comerciants informals de Durban i Cape Town, els veïns del Soccer City a Johannesburg i vagues dels treballadors de la construcció.

La pantalla publicitària s'esvaeix i els elits locals s'adonaran de la seva equivocació de pensar el Mundial d'aquesta manera tan costosa i arrogant. S'assabentaran d'allò que nosaltres ja sabem: el benefici del negoci i l'alegria genuïna associada a l'esport més bonic del món són incompatibles.

, impressions

Marc Gavaldà · Membre de la Campanya d'Afectades per Repsol YPF
 opinio@setmanaridirecta.info

Repsol YPF respecta els pobles aïllats?

El 30 d'abril, amb motiu de la Junta General d'Accionistes de Repsol YPF, diferents organitzacions socials van difondre una carta oberta a Antoni Brufau, president de la companyia. Al text, s'expressaven els temors que l'activitat exploratòria que Repsol pretén iniciar al Bloc 39 del Perú esdevinguí una seriosa amenaça per la supervivència dels pobles indígenes en aïllament voluntari que habiten un dels darrers racons inexpugnables de la selva amazònica. Pocs dies després, els aparells comunicatius de l'empresa responien amb una carta que, més que apagar el foc, ha propagat la flama amb els arguments que va vessar.

Per començar, Repsol argumenta que l'Amazònia ja va ser pentinada als anys 50 per altres companyies i que mai no es van trobar davant la presència de pobles aïllats. Al respecte, recordarem a Repsol que, en aquella època, la comunicació amb els pobles indígenes es feia a cops d'escopeta, que les petrolieres aplicaven rigorosament la política de la llei de la selva i que els pobles en aïllament voluntari eviten el contacte fugint cap a zones més remotes. Si s'hagués produït el malaurat contacte en aquella època, més enllà d'algun frívol comentari en un pisolabis amb el dictador de torn, no hi havia cap altre instrument per notificar els impactes de les petrolieres en territoris indígenes.

Repsol argumenta que només s'afectaria un 0,015% del Bloc 39 per l'activitat petrolífera i ho exemplifica de manera infantil dient: "D'un camp de futbol, només ocupariem un full de diari". Aquesta mena d'arguments s'escauen més aviat a la

línia d'anuncis confusionistes als quals ens tenen tant acostumats, destinats a manipular la intel·ligència del consumidor. Tal com -tristament- han demostrat i encara

demostren les companyies petrolieres, la prospecció sísmica és només la punta de l'iceberg de la destrucció territorial que acompanya l'explotació dels hidrocarburs, que és l'únic

ALBA TEIXIDOR

objectiu que persegueixen les companyies quan fan l'esmentada prospecció.

Construcció de carreteres, campaments, vessaments d'aigües tòxiques i petroli, cremadors de gas, prostitució i alcoholisme... són encara presents a cada un dels blocs que opera Repsol al Perú i a d'altres països. Per què aquest cas seria diferent?

Des de 2005, la confederació d'organitzacions indígenes de l'Amazònia peruana AIDSESP sol·licita la creació de la Reserva Territorial Napo Tigre per la protecció dels pobles aïllats Tagaeri,

Seria una llàstima que Repsol quedés atrapada en un paradigma colonial i racista d'altres èpoques

Taromenane, Aushiris, Pananjuri i Taushiros. Són segments de pobles indígenes contactats que es van retirar a les zones més inhòspites de la frontera binacional per evitar el contacte. Al respecte, Repsol afirma que no s'han aportat dades científiques georeferenciades i que, en canvi, ells -en conveni amb la Smithsonian Institution- "han desplegat trames fotogràfiques a l'àrea -més extensa que Catalunya- que han permès documentar 43 espècies de grans mamífers, incloent deu espècies de primats, sense haver-se registrat cap rastre d'activi-

tat humana autòctona". Aquests arguments de desqualificació de les organitzacions representatives i el tractament faunístic dels pobles originaris ens fa pensar que Repsol no compleix el Conveni número 169 de l'Organització Internacional del Treball -que obliga a no fer operacions en territoris indígenes sense el seu consentiment previ- ni tan sols la Carta dels Drets Humans Universals.

Sorpren que una companyia que, any rere any, redacta i rubrica uns informes de responsabilitat corporativa tan poc fonamentats en la realitat -o, pitjor encara, tan dirigits a confondre-la- ara s'agafi a arguments científics per ignorar la presència d'uns pobles amenaçats de mort per les operacions de Repsol al Bloc 39.

Per últim, Repsol-YPF recorda que, quan trobin i explotin petroli al Bloc 39, 2.000 persones de comunitats indígenes seran beneficiades econòmicament pel Cànon Petrolíer. Potser els veïns Achuar, Shipibos, Ashànika o Machiguengas podran informar-los del cànon petrolíer que han rebut amb dosis de metalls pesats, incidència de càncer i augment de la desnutrició en els darrers anys d'explotació hidrocarburi-fera al Perú.

Els temps canvien. Repsol-YPF és una empresa emblemàtica en innovació i lideratge. Seria una llàstima que, en matèria de drets humans, quedés atrapada en un paradigma colonial i racista d'altres èpoques. A milers de quilòmetres de l'Amazònia amenaçada, però a pocs metres de la seu corporativa, la societat civil restem alerta als futurs moviments de la companyia.

Gabriel Martí · Mecànic
 opinio@setmanaridirecta.info

Ara és l'hora, segadors

"Ara que ja som al juny i hem de declarar la renda, caldrà que paguem tots i no tanta xerrameca". Això va adreçat a tots, ja siguin de Catalunya o de l'Estat espanyol. Per vosaltres, segadors d'il·lusions i afany, de benestar i pensions de vellesa, d'iniciatives i esperances. Vosaltres que prediqueu la contenció i la retallada de despeses a causa de la crisi i que, per contra, part dels vostres cobraments no cotitzen a Hisenda a l'empara dels articles 16 i 17.2 de la llei de l'IRPF, els quals donen llibertat a les institucions públiques per decidir i pagar les quantitats de diners que seran considerades dietes exemptes de pagar impostos.

Serveixi com a mostra el cas dels senadors i diputats que el 2009

tenien assignat un sou base de 43.771 euros i rebien, a més, en concepte de dietes, 12.187 euros o 25.534 euros, en funció de si eren de Madrid o d'altres províncies. Per als catalans i gallecs, això suposa el 49% del sou i, a més, hi hem de sumar els cotxes oficials, les targetes de crèdit especials... i el que no sabem. A tot l'Estat espanyol hi ha més de 76.000 polítics que, com a mínim, cobren plusos d'assistència i dietes. I també cobren els expolítics, segons dades publicades als mitjans de comunicació el 17 de novembre de 2009.

La més execrable, però, és la dieta d'assistència als plens, que va des dels 500 euros la més baixa fins els 1.800, i no cotitzen a Hisenda. Molts pensionistes no cobren ni 300

Assistim astorats als continuats casos de fraus, estafes i robatoris, és a dir, la corrupció generalitzada

euros al mes (tot i haver pecat tota la vida) i, juntament amb la resta de contribuents, no poden fer cap errada en les seves declaracions de renda i hi han de declarar fins l'últim

cèntim cobrat. D'altra manera, serien considerats com a delinqüents defraudadors, amb les conseqüències que això comporta.

Mentrestant, veiem astorats als mitjans de comunicació els escandalosos guanys multimilionaris de les multinacionals, bancs, caixes, immobiliàries, empreses de serveis bàsics, constructores, etc. Es tracta d'empreses que només cotitzen l'1,1% dels seus beneficis. També assistim astorats als continuats casos de fraus, estafes i robatoris, és a dir, la corrupció generalitzada. Vosaltres empenyeu al pacte de la fam a molta gent que està en precari i pacteu contractes laborals amb acomiadaments barats i sous de misèria. Si sabéssiu què és suar samarretes per

guanyar-vos els diners que cobreu, ni faríeu les lleis que feu ni les aplicariu.

Podríem, entre tota la població que no accepta aquesta situació, fer objecció fiscal, però de ben segur que aquests galifardeus que teniu ensinistrats per cobrar sigui com sigui ens farien passar un mal tràngol i acabaríem perdent bous i esquelles. Per tant, només dir-vos que ànim!, aprofiteu l'avinentesa per declarar-ho tot com tothom... sigueu solidaris! Demostreu que sou capaços de quedar bé amb la població a la que demaneu el vot, potser això us farà més creïbles, encara que avui en dia ningú combrega amb rodes de molí; senzillament, ja no combrega. Per tant, ara és l'hora d'estar alerta.

Teresa de Fortuny · Membre del Centre d'Estudis per a la Pau J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Empreses privades de seguretat

Fa poques setmanes apareixia en aquestes planes un article d'en Tomàs Gisbert sobre les empreses privades de seguretat (EPS). Avui en reprendrem el fil i parlarem d'algunes característiques de les empreses nord-americanes del sector, que posen en relleu el perill que representa aquest negoci.

El govern dels EUA és molt conscient de la mala imatge que s'ha guanyat arreu del món pel seu afany de domini i control. La presència de les seves forces armades és molt mal tolerada. Així, quan el govern nord-americà desplaça tropes en algun indret, li convé molt desviar la feina bruta cap a empreses privades, amb l'objectiu de desviar també la crítica de l'opinió pública, ja mal predisposada.

PERE TUBERT

La privatització de les tasques de defensa s'ha anat ampliant i les EPS fan tots els serveis imaginables

Però no és només el govern qui s'espolsa les queixes i els errors, sinó que també ho fan les empreses que contracta. Els contractes solen preveure que se les ha d'indemnitzar en cas de responsabilitats a tercers derivades de la tasca acordada. Quan hi ha demandes judicials contra una empresa, el govern es fa càrrec de totes les despeses. El govern utilitza les EPS per tal de desvincular-se d'actuacions susceptibles de generar conflicte, però els proporciona la cobertura necessària perquè no en surtin perjudicades. Així per exemple, una empresa pot

quedar indemne si ha comès agressions contra pagesos a Colòmbia. I el govern en defuig els esquitxos.

Moltes d'aquestes empreses acumulen un munt de plets i demandes, bona part de les quals provenen del mateix govern. Les reclamacions governamentals es deuen al fet que, en general, les EPS fan la feina d'una forma molt deficient i sovint inflen les factures. Això es desprèn de l'enorme quantitat de reclamacions i negatives de pagament per part dels clients. Empreses com KBR, Blackwater, Halliburton són les que han rebut més ressò mediàtic, però, realment, aquesta és una pràctica comuna a la majoria d'elles. I això gairebé mai implica la pèrdua de contractes vigents o futurs.

Pot sorprendre, doncs, que se'ls continuï adjudicant tasques. Però una ullada als consells d'administració i les juntes directives de les EPS ens mostra la relació estretíssima entre els seus membres i el govern. Un

percentatge significatiu de directius o consellers són exmilitars de molt alta graduació (alguns d'ells, alts càrrecs de l'OTAN), exambaixadors, antics alts càrrecs governamentals o de la CIA. La vinculació arriba a tal extrem que hem trobat el nomenament, el gener de 2010, d'un directiu en actiu com a membre del Consell Assessor del Pentàgon. La influència i l'entesa mútua estan, doncs, assegurades.

La bona relació existent entre govern dels EUA i les EPS possibilita uns contractes que les afavoreixen enormement. Per exemple, se sol usar molt una fórmula amb la qual empresa i govern defineixen l'abast i la quantitat de treball requerit. Sovint no se'n defineix completament l'abast o bé es necessita feina suplementària i aleshores es poden adjudicar tasques addicionals a l'empresa sense licitacions públiques. Una altra modalitat també força usada, el cost-reemborsament, consisteix en què el govern paga

les despeses necessàries per a la realització del treball i, a més, uns honoraris que poden incloure un percentatge sobre aquestes despeses. Una via excel·lent per engruixir factures. És habitual que els contractes governamentals d'una empresa representin el 90% de la seva facturació.

Un altre aspecte tenebrós de les EPS és la seva capacitat d'exportar armament. Aconseguen acreditacions governamentals d'exportació d'armes. Això significa pèrdua de control del tràfic d'armament per part dels parlaments estatals.

La privatització de les tasques associades a la defensa s'ha anat ampliant. Actualment, les EPS ofereixen, llevat de la funció religiosa, tots els serveis imaginables. Més serveis, més dependència per part del client. Més serveis, més guanys. En el cas dels EUA, la relació entre el govern i les EPS és de mútua dependència. Tots dos hi guanyen. Tots els altres hi estem perdent.

EL CIGALÓ

“Quan no estàs al mateix nivell que els teus companys, o et poses les piles o t'autoexclous”

Toni Veas té 26 anys i, des dels divuit, treballa al sector audiovisual. Estudiar no era el seu fort i va canviar les aules pels controls de realització. Ara, com molta gent, es troba que no pot accedir a estudis superiors tot i conèixer el seu ofici. Fa vuit anys que s'hi dedica.

Kiko Montoro

Per què vas deixar el batxillerat?

Perquè no estava al mateix nivell que els companys de classe. Fins i tot els que no venien a classe treien millor nota que jo. Recordo que, un dia, la profe em va preguntar: Per què et presentes a l'examen? Per mi va ser un cop dur.

Estàs dient que l'educació a l'escola és competitiva?

Clar que ho és. En el moment que tu no estàs al mateix nivell que els teus companys, o et poses les piles o t'autoexclous tu mateix perquè els professors també van a la seva.

Alguna cosa positiva?

L'única cosa profitosa del batxillerat va ser entrar en pràctiques de treball

a una televisió local. Vaig veure que m'agradava la tele i no pas l'escola i per això vaig decidir no intentar per tercer cop el batxillerat. Els meus pares ja em volien pujar a una bastida.

Has vist com se't tancava alguna porta?

Sense batxillerat no pots fer formació professional. Només ho pots fer pagant molt. I ho vaig fer. Vaig pagar-me un curs d'imatge i So amb els diners que guanyava treballant d'allò que estudiava. El curs em va servir per omplir-me de moral i no de coneixements. La majoria de coses que em van ensenyar ja les havia après treballant.

I ara?

Ara treballa en una cooperativa de producció audiovisual, estic content.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Tenim un handicap per treballar: fills

Estefania Lopez Buendia

Abans de descobrir un fenomen científic desconegut: els responsables en contractar dones van néixer del no-res, mai no van tenir mare i tampoc semblen tenir dones que tinguin o hagin de tenir fills. És un descobriment tan rellevant que encara no sé com no s'ha publicat al *Lancet*. He arribat a aquesta conclusió empírica després de diversos anys buscant feina sense èxit. La confirmació de la meua hipòtesi es va produir fa uns dies quan, després d'haver passat un dur filtre en un programa per intentar reinserir-me laboralment, una senyoreta em va assegurar, sense immutar-se, que tenia "un handicap", jo vaig pensar que es referien a la miopia, però immediatament em va aclarir que la limitació eren els meus dos fills; no era el meu nivell d'anglès ni els meus coneixements de comptabilitat financera, eren els meus dos fills. He buscat fills al RAE i no hi figura l'accepció de *handicap*, encara que pot ser que molt aviat s'inclougui perquè la realitat és que ser mare i tractar de trobar una feina s'està convertint en una lluita més àrdua que pretendre que un banc et faci un préstec. Fa poc, vaig llegir que si la situació demogràfica no es reverteix, el 2030, no estava clar que es poguessin mantenir les pensions perquè, entre altres coses, érem el país amb la natalitat més baixa i el més envellit del món. Que n'és d'estrany, amb la quantitat d'avantatges que té en aquest país una mare, per què ens haurà donat per retardar la maternitat o no tenir fills? És que som unes egoistes.

Ja val tot?

Santi Castillo

“4.066.202 aturats el 31 de maig, pensions congelades, pensions! Funcionariats al qual se li retalla el sou, ERO que deixen la gent al carrer havent consumit l'atur, eliminació del famós *xec-bebè*, amb el que el govern s'omplia la boca i en presumim inflats de felicitat. Retalls en les inversions públiques, retall de 600 milions per l'Ajuda Oficial al Desenvolupament (és un percentatge del pressupost d'Administracions Públiques que es dedica a la lluita contra la pobresa en països menys desenvolupats per educació, lluita contra la fam i per la salut), amb la qual cosa -de nou- els i les que tenen menys veuran tremendament reduïdes les seves esperances, siguin a altres països o a l'Estat espanyol. Les mesures que proposen significa que els més febles: els i les pensionistes, els i les treballadores, els països en vies de desenvolupament, tots i totes (les de sempre) pagaran la crisi i qui ha provocat aquesta situació, els banquers, els especuladors, els polítics, no mouran un dit ni sacrificaran un cèntim per treure'ns de -no ho oblidem- la seva crisi. Mentrestant, la casa reial té un pressupost pel 2010 de 8.896,92 milions d'euros. Això és normal, és just? Polítics amb diversos càrrecs, amb diversos sous (sens dubte), que diuen sense pudor que hem d'arreglar-lo entre tots i totes. Mes aviat "les de sempre", per variar. I resulta que, ara que començarà el mundial de futbol (que bé que els va, això, als governs per marejar la perdut), si la selecció espanyola el guanya, cada jugador s'endurà una prima de 600.000 euros. No hi ha vergonya, ja val tot? Els i les de baix hem de retallar-nos el sou, sofrir ERO, congelar les nostres pensions, renunciar a ajuts... i aquest grup de milionaris cobraran 600.000 euros si guanyen el mundial?... On és la vergonya en aquest país?, on és la dignitat?, on són les protestes?... ah, no!, que si guanyen *serem* campions... me n'oblidava.

. EDITORIAL

Poca vergonya ecosocialista

Ni una sola disculpa, perdó, rectificació, retractació, res de res. Ni Joan Boada, ni Joan Saura, ni Joan Herrera, ni Dolors Camats, ni tan sols la cara més *progre* i amable del partit, Raül Romeva. Ningú a Iniciativa per Catalunya no s'ha atrevit a donar el pas i demanar disculpes públiques pels tres anys de malson de la família Pórtulas. En aquests casos, el millor és esperar que passi la ventada i agafar-se fort al pal major. De totes formes, haurien de tenir en compte que, sempre, després d'una ventada quedarà la mar de fons. En el cas de Núria Pórtulas, la mar de fons té el signe clar de la indignació contra la impunitat i la poca vergonya política. Després de la contundent sentència absolutòria del Tribunal Suprem espanyol, algú hauria d'haver donat la cara. L'escandalós silenci després dels rius de tinta que s'havien fet córrer per criminalitzar la jove anarquista de Sarrià de Ter és el senyal més clar que han perdut absolutament

el rumb i l'ètica, no ja com a polítics, sinó simplement com a persones. Joan Boada sembla que ja només sap sortir de l'atzucac amb un pas endavant fonamentat en la mentida. L'actual secretari general d'Interior de la Generalitat ho va justificar tot plegat dient que els Mossos d'Esquadra només actuen per ordres dels jutges de l'Audiència Nacional espanyola, però ell sap perfectament que la detenció i el processament de Núria Pórtulas va ser iniciativa dels agents que estan sota la seva disciplina i que, a més, van actuar sota la seva supervisió directa. Boada, que va ser regidor de la ciutat de Girona, no podrà mirar mai més els ulls d'aquella gent que el critiquen sense saber-se culpable d'una injustícia que ha destrossat durant mesos i anys la vida d'una família de Sarrià de Ter. A l'inrevés, però, la Núria sempre podrà mirar els ulls d'en Boada, sense pallejar i amb la lluminositat palpable de la veritat irrefutable dels fets viscuts i patits.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Per fi ha arribat el Mundial

Oriol Andrés
directa@setmanaridirecta.info

Ja ha començat el Mundial i, com una pluja reparadora, ha esborrat del mapa tots i cadascun dels problemes del món. I serà així durant vint dies. Després ja vindrà l'agost, un altre mes en què els conflictes i les tensions d'arreu del globus s'esvaeixen o s'ajornen o, almenys, així ho mostren els mitjans, que escurcen la informació i s'omplen de continguts lleugers. Perquè, siguem sincers, qui vol realment que la imatge d'un nen mort a qualsevol guerra, o les de la revolta a Grècia, o una crònica sobre com ha estat d'injusta la justícia espanyola amb la Núria Pórtulas li espantlli unes vacances que sempre es fan curtes? El Mundial exerceix un efecte catàrtic similar a les vacances. Comença el campionat del món de futbol i ja no importa res més. Zapatero somriu

alleujat -diuen- i Rajoy arruga el front ara que tenia el president espanyol acorralat. Els governs europeus aproven plans d'ajustos pressupostaris -que bé que sona- que deixaran encara més ofegades les treballadores, però seran poques les que sortiran al carrer. Ni parlar de vagues generals aquests dies. Per ventura, no tenen dret els sindicalistes de gaudir del futbol? Durant tres setmanes, la ciutadania també s'oblidarà de la *Flotilla de la Llibertat* i de la greu situació humanitària que viu Gaza. En aquest sentit, és molt més eficaç el Mundial que la via usada pels EUA i la vella Europa, que, una setmana després de l'assalt a *Mavi Marmara*, aproven -a l'ONU- les sancions més dures que mai s'hagin aplicat a l'Iran. Com dient: "Sí, Israel assassina activistes, però el perill real de l'Orient Mitjà continua essent l'Iran". No els cal preocupar-se'n gaire. Després de vint dies de joia

futbolera, qui recordarà aquell malaurat incident? És la grandesa del futbol, diuen: la seva transversalitat, la seva capacitat d'agermanar pobles, el seu brillant efecte com a via d'evasió i de canalització de les angoixes personals de cadascú. Amanit amb la consegüent campanya mediàtica, és difícil pensar en res més, no notar les pessigolles a l'estómac cada cop que s'anuncia un partit. L'únic inconvenient és que, aquest any, els canals de televisió oberts no han pogut comprar tots els partits. Però, què carai! Així farà que la gent vagi als bars, consumeixi i reactivi l'economia. Molt més efectiu que la mesura dels 400 euros i el Pla E. Així les coses, crec que podriem avançar les vacances d'agost de la DIRECTA perquè, si ja tenim el Mundial, quin sentit té fer un setmanari d'informació crítica? Crítica amb què, em pregunto. Simplement, asseiem-nos davant el televisor i gaudim.

. COM S'HA FET

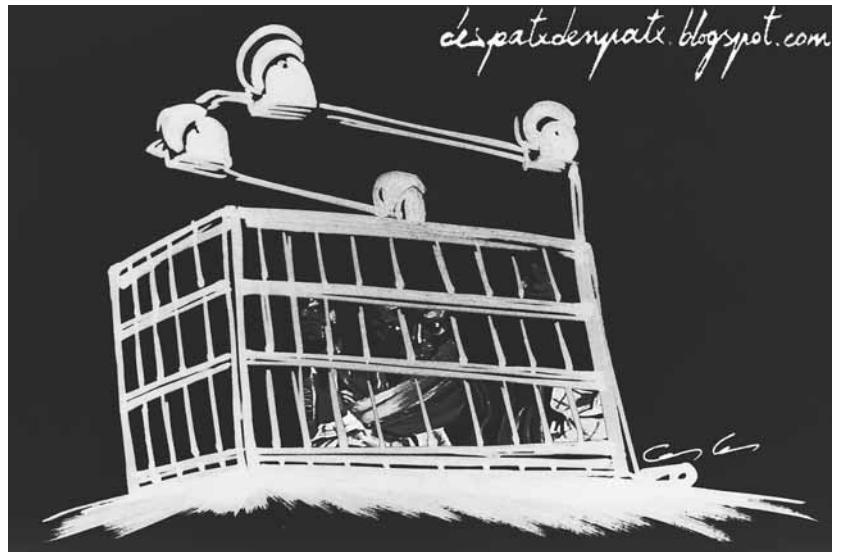
Aquesta setmana tenim assemblea general de la DIRECTA. Aquesta assemblea serà bastant important perquè farem la valoració d'aquests darrers sis mesos. El gener de 2010 es va fer efectiva la unió de la revista *Illacrua* amb la DIRECTA. Des d'aleshores, hem estat sortint conjuntament al carrer i també hem estat fent el traspass de subscripcions d'una capçalera a l'altra. El dissabte valorarem l'impacte econòmic que ha tingut aquest procés i també valorarem els continguts que hem anat publicant durant aquests mesos. Sens dubte, les conclusions d'aquesta valoració tindran molta importància en l'esdevenir posterior del setmanari. Ja us ho explicarem. Fins la setmana que ve. Salut!

Fe d'errades:

A la Directa 187, a la pàgina 7, el peu de foto no és correcte. Hauria de dir: "Durant l'acció de protesta a una de les seus de Viatges Marsans, es va treure al carrer el mobiliari d'oficina".

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

KARLES SÁNCHEZ

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'illacrua | quaderssillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa Puyal CORRECCIÓ I EDICIÓ Col·lectiu *l'asterisc i el gitano* PUBLICITAT Tània Miró DISTRIBUCIÓ Xavi Camós SUBSCRIPCIONS Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ Jordi Raymond DIFUSIÓ Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENENT: terrespenent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas n.º 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

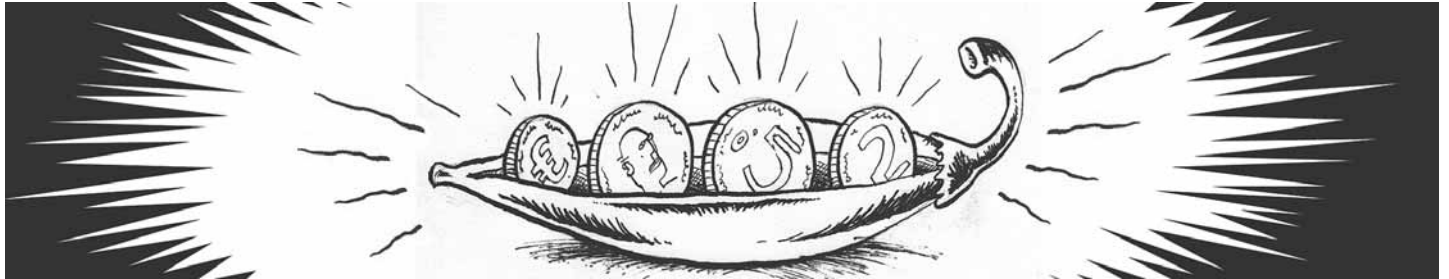
, així està el pati

Crítiques a la cessió de l'Arcàdia a la SGAE | PÀG. 8

Absolen tres dels imputats pel cas del 'Macrobotellón' | PÀG. 9

Serna desincentiva la vaga del funcionariat | PÀG. 12

Seguiment ampli de la nova vaga de correus | PÀG. 12

LLUIS RÀFOLS

SANT PERE PESCADOR I TORROELLA DE MONTGRÍ· EL MINISTERI DE MEDI AMBIENT HA AUTORITZAT LES PROVES A L'EMPRESA SYNGENTA

Dues poblacions de l'Alt Empordà acolliran assajos amb cultius transgènics

La Comissió Europea no permet el cultiu de les varietats de blat de moro que s'experimentaran a les comarques gironines, que seran la GA-21 i la BT-11

Iván Santiago
girona@setmanaridirecta.info

Segons la informació feta pública pel Ministeri de Medi Ambient i Medi Rural i Marí (MARM) i a instàncies de l'ONG Amics de la Terra, l'empresa suïssa de biotecnologia Syngenta ha sol·licitat començar a fer assajos amb blat de moro transgènic a les comarques gironines, concretament a les poblacions empordaneses de Sant Pere Pescador i Torroella de Montgrí. Les varietats de blat de moro utilitzades serien la GA-21 i la BT-11. Cal remarcar que aquests assajos estan autoritzats pel mateix ministeri, fet que contradiu la resolució de la Comissió Europea de 2008, que permet la comercialització d'aquests tipus de varietats transgèniques, però

Imatge dels camps de conreu de Sant Pere Pescador on es faran els assajos

El Tribunal Europeu de Justícia reconeix el dret de la població de conèixer la localització d'aquests cultius

en prohibeix el cultiu dins del territori europeu. Fins ara, la ubicació i les característiques d'aquest tipus de cultius era una informació absolutament opaca, ja que tant el MARM com les empreses es negaven a fer-la pública. Però una sentència del Tribunal Europeu de Justícia del 17 de febrer de 2009 reconeix el dret de la població de conèixer la localització d'aquests cultius. Fins ara, ni els ajuntaments ni el veïnat no podien conèixer aquestes dades. Malgrat aquesta sentència, però, ha calgut que

les organitzacions ecologistes -com Amics de la Terra- pressionessin molt el ministeri perquè, finalment, les dades es fessin públiques. A la pàgina web d'aquesta ONG, trobem una relació dels diversos cultius transgènics presents a l'Estat espanyol. L'obscurantisme que envolta la localització dels cultius és tan gran que ja hi ha hagut empreses biotecnològiques que han amenaçat que, en cas de patir sabotatges als seus camps, denunciarien l'ONG que fes pública la llista de camps de transgènics. Tot i que és una informació pública i d'interès general, les empreses argumenten que publicar la localització dels conreus és equiparable a senyalar un objectiu pels potencials sabotatges.

Les organitzacions ecologistes i de foment de la sobirania alimentària exigeixen més transparència informativa a les autoritats en tot allò relatiu a aquest tipus de cultius, amb l'argument que el sector de la pagesia local té dret de saber amb quins cultius comparteix territori, pel risc existent que les plantes d'un conreu transgènic pol·linitzin les d'un conreu no modificat genèticament. Aquest setmanari s'ha posat en contacte amb els ajuntaments implicats, que asseguren que no tenen notícies d'aquests assajos. D'altra banda, l'empresa Syngenta, en unes declaracions a la DIRECTA, nega que tingui qualsevol tipus de conreu transgènic al principat.

Acumula irregularitats, denúncies i morts

Syngenta (abans sota el nom de Novartis), principal competidora de Monsanto, l'altra gran multinacional farmacèutica, acumula un historial extens d'irregularitats i denúncies arreu del món. El cas més sonat i esfereïdor es remunta a l'octubre de 2007, a l'Estat de Paranà, al Brasil, on una empresa de seguretat contractada per Syngenta va matar una persona i en va ferir cinc més de gravetat. Aquestes persones eren activistes d'una organització camperola anomenada Vía Campesina i del Moviment dels Treballadors Rurals Sense Terra (MST). L'atac va ser perpetrat per uns 40 paramilitars proveïts d'armament de gran calibre amb

la finalitat de desallotjar les activistes que denunciaven les activitats irregulars de l'empresa. Les organitzacions que lluiten per la reforma agrària al Brasil ja han denunciat en nombroses ocasions les intimidacions i les agressions que pateix la seva militància per part de les empreses de seguretat d'aquesta multinacional. Al país carioca, Syngenta acumula denúncies per delictes ecològics. Una sentència del Tribunal Federal de l'Estat de Paranà condemna la multinacional a pagar 630.000 francs suïssos per un delictes mediambiental, comès arran de l'experimentació amb cultius de soja transgènica dins un espai considerat reserva ecològica a Iguazú. La sentència també prohibeix estrictament la producció d'organismes genèticament modificats. Al continent europeu, Syngenta també ha rebut denúncies per irregularitats en

Syngenta ha introduït a Europa blat de moro que està prohibit per la UE

la introducció d'organismes modificats genèticament. En aquest cas, la història es remunta a l'any 2004, quan la multinacional va introduir 1.000 tones de blat de moro transgènic provenint dels EUA als estats espanyol i francès. Aquesta varietat de blat de moro transgènic està prohibida per la Unió Europea i pel propi govern nord-americà. La multinacional, al seu torn, va argumentar que havia estat un error de distribució en el tipus de cereal importat, però que no calia alarmar-se perquè el producte només anava destinat al consum animal i no humà.

, així està el pati

MANRESA · ECONOMIA

L'Ajuntament destina el 36,6% d'ingressos a personal

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Manresa va tancar el 2009 amb una despesa en personal superior als 35,5 milions d'euros segons dades de la llista de pressupostos d'entitats locals de 2009 del Ministeri d'Economia i Hisenda. Si fem la proporció en relació al total d'ingressos que ha tingut el consistori, la despesa en personal equival al 36,6 % del total d'ingressos. Aquesta dada situa l'Ajuntament manresà en el quart lloc de les 22 ciutats catalanes amb més de 50.000 habitants que té una despesa de personal per habitant més alta. Al capdavant, trobem les ciutats de Granollers, el Prat de Llobregat i Vilanova i la Geltrú. Per altra banda, tot i que, en general, l'Ajuntament de Manresa ha pujat de nivell a l'Índex de Transparència dels Ajuntaments (ITA) respecte l'any 2008, registra un dels índexs més baixos en relació a les contractacions de serveis. Segons dades de l'organització Internacional Transparency, que s'encarrega d'elaborar l'ITA als 110 ajuntaments més grans de l'Estat espanyol, l'Ajuntament de Manresa ofereix un nivell de transparència baix en relació als procediments de contractació de serveis i en les relacions i operacions amb empreses proveïdores i contractistes.

CATALUNYA · CAMPANYA

Abacus retira el 'Rummikub' en resposta a l'atac israelià

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Les conseqüències de l'assassinat de nou activistes internacionals que anaven a bord del *Mavi Marmara* es succeeixen dia rere dia. L'aïllament de l'Estat d'Israel s'ha aprofundit amb el boicot comercial, que a casa nostra s'ha reflectit en la decisió de la cooperativa Abacus de retirar el joc *Rummikub* de les prestatgeries de les seves botigues. La campanya Boicot Preventiu i la Plataforma Aturem la Guerra han valorat molt positivament aquesta decisió i entenen que ha estat fruit de la intensa acció de sensibilització duta a terme des de l'any 2008. Durant els bombardejos del mes de desembre de 2009 contra la Franja de Gaza en què van morir més de 1.300 civils, ja es van fer concentracions a les portes d'algunes de les 34 botigues que Abacus té als Països Catalans. El *Rummikub* és un joc de taula basat en la combinació de números. És el joc més exportat d'Israel. Se'n produeixen uns tres milions l'any -la majoria destinats a l'exportació-, es ven a més de 54 països arreu del món i se'n fan versions en 26 idiomes. A l'Estat espanyol, el distribueix la companyia nord-americana Hasbro, la segona empresa de joguines més important del món.

BARCELONA · LA CONFAVC TAMBÉ HA CONVOCAT UNA APAGADA POPULAR PEL DILLUNS 21 DE JUNY

Representants veïnals ocupen una seu d'Endesa per denunciar les tarifes elèctriques

Directa Barcelona
redaccio@setmanaridirecta.info

Només va ser un primer pas, però la companyia elèctrica Endesa va deixar ben clares les seves intencions. El dia 10 de juny, una setantena de representants d'entitats veïnals d'arreu de Catalunya va protagonitzar un tancament a la seu que l'empresa té a Barcelona per protestar contra l'augment de les tarifes elèctriques. La resposta de la direcció d'Endesa va ser negar-se a parlar amb les persones que participaven a la mobilització. Però l'actuació de la companyia no ha fet tirar enrere les entitats veïnals, que ja han anunciat noves

La protesta forma part de les accions contra l'augment del preu dels serveis bàsics

accions: la primera, assemblees als barris el dia 16 de juny i, la segona, una "apagada popular" convocada pel 21 de juny.

Contra l'augment de les tarifes

El tancament del 10 de juny i la resta d'accions previstes formen part de la campanya engegada per la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya (CONFAVC), sota el lema *Si no l'apagues, la pagues: prou d'abusos de les companyies elèctriques*, per rebutjar la política tarifària de les

Els representants veïnals despleguen pancartes i es tanquen a l'oficina d'Endesa situada a l'Arc del Triomf de Barcelona

empreses del sector, però també del govern espanyol, especialment després que aquest anunciés que el rebut de la llum augmentarà, com a mínim, un 3%. Aquesta mesura també inclou l'anomenada tarifa d'últim recurs (TUR), que controla l'executiu de Madrid i que s'aplica a totes aquelles llars i comerços amb menys de 10 kW de potència contractada.

La protesta de la CONFAVC, però, ve de lluny. Va començar fa un any, quan les entitats veïnals van exigir que es paralitzés la liberalització del sector elèctric. Va tenir continuïtat després de la nevada del 9 de desem-

bre de 2009, quan mig milió de persones van quedar a les fosques, 40.000 de les quals durant cinc dies. En aquella ocasió, la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya va criticar "el dèficit de les inversions de les companyies elèctriques al territori català".

Tot plegat, segons l'organització que agrupa les entitats, "s'emmarca en la línia de denúncia iniciada fa un any i mig per engegar una campanya més general de rebuig a l'alça dels preus dels serveis bàsics, tant de les tarifes del servei elèctric com de l'aigua, del transport públic, de la reco-

llida de la brossa, etc.". Un augment que ha estat per sobre de l'Índex de Preus al Consum (IPC) anual en la majoria de casos.

Un 21 de juny a les fosques

Serà la setmana vinent quan la CONFAVC farà ben visible la protesta contra les noves tarifes elèctriques. Vol deixar el país a les fosques i, per això, convoca una "apagada popular" que començarà a les 22:30h i que es preveu que duri deu minuts. De moment, la proposta ha rebut el suport de sindicats, d'alguns ajuntaments i d'alguns partits polítics.

BARCELONA · EL PROJECTE DE LA SALA DE CONCERTS COMPTARÀ AMB LA GESTIÓ DE LA SGAE

El 'Cobrador del Track', a la sala Artèria

Roger Palà
redaccio@setmanaridirecta.info

La nova sala de concerts Artèria es va presentar en roda de premsa el dilluns 14 de juny. Ubicada al Paral·lel de Barcelona, a l'edifici de l'antiga discoteca Studio 54, Artèria és una sala de titularitat municipal, però gestionada per la SGAE, l'entitat que ostenta el monopoli en la gestió dels drets d'autoria a l'Estat espanyol. La nova sala ha obert les portes amb tres anys de retard i amb la resistència de diverses associacions que s'oposen al projecte perquè entenen que no s'ha recuperat "com a equipament cultural de proximitat", tal com va prometre el consistori barcelonès.

La roda de premsa de presentació es va convertir en un estira i arrossega entre les persones responsables de la SGAE i un grup d'activistes de la Xarxa Veïnal de Ciutat Vella i l'Exgae, entitat contrària als "abusos" de les societats de gestió

de drets d'autoria. A l'acte, hi van assistir el president de l'entitat, Eduardo Teddy Bautista, el responsable de la SGAE a Catalunya i Balears, Ramon Muntaner, i la tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Assumpta Escarp. Les activistes de l'Exgae, representades a través de la figura de l'enigmàtic *Cobrador del Track* -un personatge

Les activistes de l'Exgae consideren que el projecte es finança gràcies "al cànon digital"

que apareix de forma reiterada en diversos actes públics organitzats per aquesta entitat-, consideren que el projecte "hipoteca" els fons de la societat i es finança gràcies

El cobrador arriba a la sala de la SGAE

"al cànon digital". Segons denuncia l'Exgae, "aquesta operació ha estat possible gràcies a l'opacitat de la pròpia gestió de l'entitat". "SGAE ha sostret als seus legítims propietaris -els autors i editors- els fons

recaptats que s'haurien de repartir entre ells i els ha abocat a la privatització i l'especulació immobiliària i cultural, a més de privar la ciutat d'un equipament pagat amb fons públics".

L'edifici de l'actual sala Artèria -on s'havia ubicat l'històric Teatro Español i la sala Scenic- va ser expropiat per l'Ajuntament de Barcelona per onze milions d'euros amb la idea d'evitar que es convertís en el prostíbul més gran de l'Estat espanyol. Posteriorment, el consistori va cedir-ne l'ús a la SGAE, que n'ostenta la gestió fins a l'any 2015. Segons va publicar el diari *Público* l'any 2008, la SGAE va fer una hipoteca sobre l'edifici per valor de 4,8 milions d'euros, tot i que no en té la titularitat. La hipoteca va ser concedida per Caixa Catalunya a una de les filials de la SGAE, Iberautor, tot i que l'edifici es va cedir a una fundació sense ànim de lucre gestionada per la SGAE, la Fundació Autor.

, així està el pati

BARCELONA · 200 PERSONES ES MANIFESTEN CONTRA ELS CIE I LA LLEI D'ESTRANGERIA PEL BARRI DEL RAVAL

Una cadena de deportacions pretén acabar amb les protestes al CIE de la Zona Franca

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El director del Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca pretén acabar les vagues de fam i les protestes dins el recinte mitjançant les deportacions de reclusos. Si el dilluns 7 de juny eren més d'un centenar de vaguistes, el dimarts 8 de juny van passar a ser una cinquantena, el dimecres 9 poc més de trenta, el dijous 10 una quinzena i, durant el cap de setmana, ja es feia difícil poder accedir al recinte de la Zona Franca per contrastar si encara quedaven reclusos participant de la protesta. També es van limitar els horaris de visites i el nombre de persones que podien utilitzar la sala d'espera de l'edifici. El Sindicat Unificat de la Policia, a més, va emetre un comunicat on assegurava que les acusacions de tortures i maltractaments eren "falses" i exigia que el delegat del govern, Joan Rangel, actués "contra les persones que feien de portaveus d'aquestes denúncies". En relació a tots aquests fets, el divendres 11 de juny es va fer una roda de premsa a la seu de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (FAVB). Andrés García, membre del grup de solidaritat amb els migrants en vaga

"Moltes persones recloses pateixen malalties i no reben tractament"

de fam, va denunciar que "l'assistència mèdica és irresponsable i deficitària" i que "moltes de les persones que hi són recloses pateixen malalties cròniques i no reben tractament". Segons diferents testimonis, un funcionari policia va amenaçar un vaguista tot dient: "O pugues avui voluntàriament a l'avió o hi pujaràs demà amb tots els ossos del teu cos trencats". Durant la compareixença, es va anunciar que un jutjat d'instrucció de Barcelona ha admès a tràmit la denúncia presentada per l'Associació Drets i Papers per a Tothom arran de la mort de Mohamed Abagui dins una cel·la del centre, ara fa un mes. També hi van intervenir Héctor Silveria, sotsdirector de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la UB; Luciana Coconis, integrant de l'Institut de Drets Humans de Catalunya, i Marco Aparicio, membre del grup d'estrangeria de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona i del Lliure Exercici de l'Advocacia del Col·legi d'Advocats de Barcelona. L'endemà, prop de 200 persones es van manifestar pel Raval amb pancartes contràries als CIE i a la llei d'estrangeria. Durant el trajecte, van pujar a tres escenaris de l'avinguda del Paral·lel en el marc de la festa Fem Paral·lel -amb algunes traves dels guardes de seguretat que els custodiaven-, des d'on van llegir el comunicat redactat per la protesta.

Les participants a la manifestació contra els CIE pugen el 12 de juny a tres escenaris del festival Fem Paral·lel

> Denúncia d'una persona que ha estat tancada als CIE

"Mai no vaig imaginar que passaria per una experiència tant fosca i dolorosa a la meua vida, en què seria humiliat i marginat i no vaig cometre cap delictes ni crim, però se'm va tractar igual o pitjor.

La meua experiència al centre d'internament és trista. Estava en una presó, on els guàrdies em cridaven sense cap respecte i amb un sentiment de racisme; no comptem amb assistència mèdica, no els interessa la nostra persona com a ésser humà, el seu fi únic només és el d'expulsar-te; rebem amenaces de trucar als antidisturbis perquè ens intervinguin, suposadament per desordre i per protestar pel tracte que rebem. Vam intentar fer una vaga de fam de protesta pels maltractaments, però, amb la intimidació de castigar-nos, ens desorganitzen i ens reprimeixen. Ens punxen les nostres trucades, controlen les coses que parlem amb

els nostres familiars o amb les persones que ens visiten, no deixen que l'exterior tingui cap coneixement de tots els maltractaments rebuts i, quan vénen antidisturbis, no tenen cap consideració, ens tracten pitjor que animals, sense cap mena de respecte.

Véuen persones que ens intimiden amb amenaces i mentides, amb preguntes com: "Si tu vols quedar-te, firma! Si vols tornar, tornes; no hi ha problema, però firma"... perquè firmem els retorns voluntaris. No respecten les al·legacions o recursos que es presenten i, a les persones que tenen més oportunitats de quedar-se, sense previ avis, les treuen a les 4 o les 5 de la matinada i se les enduen a l'aeroport, tot i que alguns tenen acceptats (els permisos) o una cita per presentar la documentació necessària per la regularització. Quan et porten a

l'aeroport, t'entreguen a la policia, et posen en un calabós i, en el moment de pujar-te a l'avió, primer et treuen emmanillat i sense poder resistir-t'hi perquè et peguen, et criden, t'intimiden amb paraules com "Potser sortiràs d'aquí deu o quinze minuts, però aniràs lligat com un gos! Per què no te'n vas? Ets tonto, tu havies de venir en primera classe, ara aniràs com un animal!"... amb aquests tractes és impossible conciliar el son; un ja no sap què pot passar... s'entra en una depressió perquè s'han hagut de lamentar pèrdues de vides dels que vam ancorar allà, però amb l'esperança que algunes persones puguin apadrinar-se de nosaltres, que puguin reclamar... Perquè som éssers humans amb drets i obligacions, com totes les persones de la nostra societat, sense distinció de raça, sexe ni religió, només com a persones."

BARCELONA · PROTESTES CONTRA L'ORDENANÇA DEL CIVISME

El jutjat absol tres de les processades pel 'Macrobotellón' del Raval de l'any 2006

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutjat penal 22 de Barcelona ha dictat una sentència absoluta favorable a les tres persones detingudes la nit del 17 de març de l'any 2006 durant els fets posteriors al Macrobotellón contra les ordenances del civisme que es volia fer a la rambla del Raval (Directa 180). El tribunal ha considerat que els danys denunciats per Telefónica (cabines) i els Mossos d'Esquadra (vehicles policials) sí

que es van produir, però que l'autoria d'aquests delictes és impossible de certificar. Per tot això, considera que Francesc V., Carles N. i Javier P. no poden ser condemnats per aquests fets i en decreta la lliure absolució i les costes judicials d'ofici.

Durant la vista oral, la fiscalia havia arribat a demanar una condemna pels delictes de desordres públics, atemptat a agents de l'autoritat i danys continuats. A la sentència, a més, el tribunal que va jutjar els fets aclareix que un

dels furgons d'antidisturbis que va patir danys durant aquella nit no era propietat del Departament d'Interior, sinó que pertanyia al servei de lloguer de l'empresa Caixarenting SA.

Cal recordar que aquell Macrobotellón va tenir lloc en el marc de les protestes contra l'aprovació de les noves normatives cíviques de l'Ajuntament de Barcelona (Directa 179), que durant aquell any van mobilitzar diferents moviments socials i veïnals, grups d'*skaters* i treballadores sexuals.

BARCELONA · LLUITA
Milers de persones omplen la Via Laietana per marxar cap a la independència

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La Plataforma pel Dret de Decidir va aconseguir omplir la Via Laietana de Barcelona durant la marxa multitudinària convocada el dia 12 de juny. La protesta va aplegar 50.000 persones segons l'organització i 5.000 segons la Guàrdia Urbana de la ciutat. Tot i les traves denunciades per la plataforma i l'intent de boicot a través d'un correu electrònic que anunciava falsament la desconvocatòria de l'acte, hi van participar milers de persones vingudes d'arreu dels Països Catalans. Els tres objectius de la mobilització van ser: donar suport a les consultes populars sobre la independència, mostrar el rebuig absolut "a qualsevol tribunal que vulgui decidir el nostre futur" i reclamar el dret de l'autodeterminació del poble català "perquè som una nació i perquè l'autodeterminació és democràcia". La caminada va aplegar nombroses delegacions dels comitès locals que han organitzat centenars de consultes durant els últims mesos i, de fet, va esdevenir un cert homenatge a la feina feta amb aquestes iniciatives. El recorregut va unir la plaça Urquinaona i el Parlament de Catalunya, passant per la Via Laietana i l'avinguda del Marquès de l'Argentera.

BARCELONA · SALUT
La clínica que 'cura' l'homosexualitat és expedientada

Directa Barcelona
redaccio@setmanaridirecta.info

La Conselleria de Salut ha obert un Expedient informatiu a la Policlínica Tibidabo de Barcelona per esbrinar si el doctor Joaquim Muñoz aplica teràpies per curar l'homosexualitat. La pràctica de teràpies reparatives per part d'aquest psiquiatra ha estat denunciada en un reportatge d'investigació fet per quatre estudiants de periodisme de la UPF que es va publicar el diumenge 13 de juny a *El Periódico*. El Col·legi Oficial de Metges de Barcelona també ha anunciat que iniciarà un procés d'investigació reservada i que citarà Muñoz perquè expliqui els detalls dels procediments que segueix davant el comitè deontològic. Cal recordar que la llei d'homosexualitat va ser retirada de la llista de malalties de l'OMS l'any 1990 i que, si es demostrés que el psiquiatra encara tracta pacients sota aquest precepte, podria ser inhabilitat i penat econòmicament. El reportatge publicat el dia 13 també narra els testimonis de dues persones que han sofert teràpies enfocades a canviar la seva orientació sexual durant anys, fet que els va trasbalsar profundament la joventut i que els ha deixat seqüeles importants per tota la vida.

, així està el pati

ANÀLISI · LA SENTÈNCIA DEL SUPREM DÓNA UN REVÉS A LES TESIS DE LA DCI DELS MOSSOS I DE L'AUDIÈNCIA NACIONAL ESPANYOLA

Cas Núria Pórtulas: el punt sobre la I(CV)

David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

L'embogida lògica antiterrorista, ben instal·lada als quarts generals dels Mossos d'Esquadra des de fa anys, disposa, des del dia 11 de juny de 2010, d'esmena general a la totalitat. I no pas de qualsevol esmena: del mateix Tribunal Suprem espanyol. L'absolució de Núria Pórtulas -en tots els sentits i per un delictes inexistents de "col·laboració amb banda armada"- clou tres anys llargs d'un episodi reiterat de persecució a la dissidència social i política, adobat amb silenci més que vergonyants i una espessa cortina de fum polític respecte la deriva lliberticida que arrosseguem en matèria de drets civils, garanties jurídiques i llibertats fonamentals. Amb tot i contra tot, la resolució té la virtut concreta, malgrat els cops rebuts, de posar uns quants punts a quasi totes les is.

Per començar, al punt de la i d'Iniciativa per Catalunya, que mana molt poc a Interior tot i les escasses aparències. D'aquells que, *de debò*, han acabat consentint, emparant i justificant l'aplicació de la pitjor excepcionalitat penal, processal i penitenciària. Aquella contra la qual sempre deien que estaven en contra: però la llei antiterrorista, el tribunal d'excepció de l'Audiència Nacional espanyola i els rigors radicals de la dispersió penitenciària van ser aplicats per atropellar Núria Pórtulas sota el regnat del tripartit. Una ICV a la deriva quan el mateix Joan Saura, a propòsit dels *11 del Raval*, va desxifrar de que anava l'enigma: "Millor per excés que per defecte". La mateixa ICV que, aquests dies, a corre-cuita, organitza actes de suport al jutge estrellat Baltasar Garzón, però que és incapaç de dir res respecte el cas Núria Pórtulas, que és la traducció autòctona de la paranoia securitària global que ha contribuït a generar, entre d'altres, el mateix Garzón. Això sí, mentre Interior estrena una exposició al Palau Robert amb el títol *Repressió i resistència...* sota el franquisme, és clar.

S'ha parlat poc del fet que Pórtulas havia estat investigada abans per la Guàrdia Civil, amb nuls resultats

Un altre punt, en aquest cas de la munita. D'espiera repressiva. Ara que la lluita antiterrorista ha esdevingut, també, una mena d'esprint contrarellotge, on hi concorre una competència neoliberal ferotge entre cossos policials per veure qui es penja la medalla abans. S'ha parlat poc del fet que Pórtulas havia estat investigada prèviament per la Guàrdia Civil, amb nuls resultats i carpetada general. Però diuen que diuen, els que saben

Milers de persones van sortir al carrer per exigir la llibertat de Pórtulas durant el mes de febrer de l'any 2007

que sabem, que la DCI es va assabentar de la investigació amb tricorn i en curs i a voler arribar primer: amb els resultats nefastos ja coneguts i un ridícul força eixordador per Adolf Broch, el comissari invisible que sempre vesteix de negre i comanda la totpoderosa Divisió Central d'Informació (DCI) dels Mossos d'Esquadra. La sonora clatellada del Suprem és per ell i també pels *sense nom* de la DCI -sovint, senzillament sense la filiació real; a vegades, *Astori* o *Astorz*, en la seva identificació en clau- que van rubricar tots els atestats del muntatge contra Pórtulas. Uns innombrables que són els mateixos encaputxats -hipèrbol repressiva- que acumulen denúncies per robar efectes personals a cases okupades, remenar discs durs del personal o clonar ordinadors i targetes de memòria sense ordre judicial. Els mateixos que ens furegen fins el setè somni i que, fa poc -i fa por-, van comparèixer als jutjats amb el rostre cobert i declarant rere una bambolina perquè, segons l'advocadesa de la Generalitat que els defensava i que paguem entre totes, estaven en una mena de guerra amb el moviment okupa. D'ells, la sentència del Tribunal Suprem espanyol també en parla quan constata la il·legalitat amb què operen i certifica que el decumís de la *llibreta blava* de Pórtulas -fet en un control rutinari fals i que va desfermar tota l'operació- va ser un acte obertament antijurídic que va violar el dret a la intimitat. Cas Núria Pórtulas: desgavell gironí de *Minority Report*, aquella faula de ficció -real a casa nostra per cortesia de la DCI- que narrava el somni parapoli-

cial de detenir el *delinqüent* abans que delinqüís per la via del control cerebral, remot i preventiu. Com a *pel·li* de ficció, passi. Com a pràctica policial de control social reticular, ha estat bandejada pel Suprem dràsticament.

A Catalunya Ràdio, el secretari d'Interior, Joan Boada, va declarar: "Vés a saber que hi tenia, aquella noia, allà" (suggeria explosius)

També hi ha un punt i seguit, del punt de partida que sempre és la memòria. Aquells que hem après que oblidar mai no ens fa més lliures, avui, recordem que, dels responsables d'ICV a Interior, no només en va arribar el silenci. Als plecs de la memòria insurgent, revisitem Joan Boada quan, als estudis de Catalunya Ràdio, com a secretari d'Interior, va demostrar que no sabia res del que passava -i evidenciava que primer es detenien i després es cercaven les proves-; quan es va atrevir, en plena operació, a etzibar a les palpentes allò de: "Vés a saber que hi tenia, aquella noia, allà". En Boada, que suggeria explosius, avui ja té totes les respostes: no hi havia res. Res de res. O res més que el Guantánamo local on ens han captivat.

Aquesta és la democràcia d'ICV?

És cert, però, que en el rànquing del disbarat, de la banalització del sofriment aliè, sobresurt per mèrits propis un nan *ecosocialista*, aprenent de dirigent i membre de Joves amb Iniciativa -amb iniciativa repressiva, potser-, que no va tenir millor idea que escriure un *post* efímer al seu bloc, "Una noble causa", on celebrava, ridiculitzava i es fotia de la situació de Pórtulas, aleshores empresonada a Soto del Real. Inventant-se una falsa carta de Lluís Llach, es vantava de la solidaritat del cantautor i de tota la campanya de protesta social engegada. Aquí, astorats, vam jurar que no ens n'oblidariem pas. I com que, a més de memòria, tenim parau-la, continuem aixecant acta de la realitat i de com, el 19 d'abril de 2007, Marsal Girbau -de Joves amb Iniciativa de Sant Quirze del Vallès- va escriure amb ferum sexista: "Avui és dia de conscienciar-vos i fer-vos reflexionar sobre una de les més grans injustícies que s'estan esdevenint al nostre món. Es tracta d'una pobre persona, concretament una dona -les dones sempre han de patir més que els homes, és llei de vida, o això sembla- (...) Pobra Núria. Pena, peneta. (...) veurem clarament que és una pobre innocent (...) Així, aquestes persones tan dolentes, encapçalades pel monstre de la pàtria catalana, Joan Saura, diuen que la pobre noia és -o era- la companya sentimental d'un italià anarquista, buscant a mitja Europa per terrorisme. (...) Qui no ha estat a la vida companya sentimental d'un anarquista terrorista cercat a mitja Europa? Au, si això és ben natu-

ral. A part, potser la Núria -és diu així, oi? és que el seu nom me l'han dit fa una estona i no me l'he apuntat- ni ho sabia, que ell tenia aquestes activitats (...) Val, diré la veritat... la pobre Núria feia mesos que estava penjada -enamorada, abandonem els significats terroristes, que aquesta noia és una pacifista de dalt a baix, si us plau- d'alguns homes molt importants, tots ells distingits responsables d'aquests edificis (...) poder donar, a cada un, una sorpresa ben grossa: presentar-se al seu despatx dins d'un pastís enorme, amb ella dins en robeta interior".

L'11 de juny, amb la sentència, va passar ben bé el mateix: el silenci d'ICV va ser categòric... cap autocrítica

Fora d'aquest soroll, però, el silenci dens i espès es va acabar imposant a ICV, que només va respondre amb un campanya estratègicament victimitista. Per què? Preguntin a Sigmund Freud perquè no és una excepció. Fa poc, la mare d'un jove, escandalosament condemnat a tres anys pel *bote-llot* del Raval, va reunir-se amb ICV per informar del cas. Bé: la resposta d'un alt dirigent de la formació *ecosocialista* va ser literalment que, "en una altra conjuntura, ens podríem

ARXIU BRUNA MARTOS

more, però has d'entendre que estem governant". Consti en acta que la mare -que demanava justícia, no favors- és regidora d'EPM, la marca blanca municipal de la coalició. Ni així: carai amb ICV! El divendres 11 de juny va passar ben bé el mateix: el silenci d'ICV va ser categòric, i quan es va provar de trobar alguna reacció autocrítica respecte l'absolució de Pórtulas, va surar el lacònic: "És que no podem". Poder de violó emulat per ICV: que el poder, com l'instrument, es pren amb l'esquerra i es toca amb la dreta.

Punt i a part per anar acabant. Churchill va deixar escrit: "Democràcia és que truquin a la porta a les sis del matí i sàpigues sense embuts que és el repartidor de la llet". Segons sentència ferma, feta pública l'11 de juny, tornem a saber quelcom ja sabut. Que en aquest racó del món poden trucar a la porta, esbotzant-la, a les sis del matí i no cal preguntar si és el repartidor de la llet. Són els vailets de la DCI, repartint confits a la mainada, dirigits per aquest comissari vestit sempre de negre, que sempre s'amaga d'amagatots i que ens passa la factura de les seves obsessions persecutòries. Apunta-t'ho, Broch: que diu el Tribunal Suprem -i t'ho diu a tu- que has violat la intimitat d'una persona i l'has tinguda segrestada quatre mesos injustament en dinàmiques pròpies d'estat d'excepció. Ras i curt: que en nom d'una hipotètica lluita contra la delinqüència, potser ets tu qui ha acabat delinquant i prevenció. La medalla és teva. Teva, dels teus que comandes i dels que et manen, que vés a saber qui són realment.

Qui segresta quatre mesos? Qui deté sense proves? Qui acusa falsament? Qui viola la intimitat? Qui rebenta portes?

És aleshores, senyor comissari, quan toca enfilat el diccionari. I atendre etimològicament, fil per randa, la definició del mot *terrorisme*: dominació pel terror. Per provar d'aclarir d'una santa vegada qui és terrorista i qui el practica. Qui segresta quatre mesos? Qui deté sense proves? Qui acusa falsament? Qui viola la intimitat? Qui rebenta la porta a les sis del matí i no porta la llet? Vés a saber. Perquè, en la crònica no escrita del petit Guantánamo local al quadrat viscut per Núria Pórtulas i tantes altres, només resta la cirereta de la i final. Que és la i del punt i final de la impunitat. Que, en paraules de Galeano, no és res més que "la recompensa que s'atorga al terrorisme... quan és d'Estat". Recompensa atorgada, en aquest cas, al *men in black* -que és *mister Broch*- i als seus valents encapçats.

A reveure, doncs, i que no hi hagi propera vegada. Bona nit i bona sort, que diuen, quan per als oprimits -Walter Benjamin *dixit*- l'estat d'excepció sempre és la norma. I benvinguda Núria Pórtulas: aquí seguim, aquí seguirem. En quart grau. Fins que ens deixin en pau.

GIRONA · 150 PERSONES CELEBREN LA VICTÒRIA DE LA JOVE DE SARRIÀ DE TER

Brindis després de tres anys

BRUNA MARTOS

Brindis per celebrar l'absolució de Núria Pórtulas a la plaça del Vi de Girona

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Alegria, ràbia, descans... Aquests eren els sentiments que corrien entre les 150 persones que es van reunir a la plaça del Vi de Girona el divendres 11 de juny per brindar per la sentència absolutòria de Núria Pórtulas. Més de tres anys després, el Tribunal Suprem ha tan-

cat el cas amb una sentència contundent que acaba considerant l'anterior, dictada per l'Audiència Nacional espanyola, com a "realment paradoxal". El comunicat fet públic per l'assemblea de suport a Núria Pórtulas afirma: "No podem amagar la nostra alegria per l'absolució de la nostra companya. Però, tot i així, tenim coses a dir perquè no volem oblidar tot el que ha passat". En a-

quest sentit, des de l'assemblea demanen la dimissió del conseller d'Interior Joan Saura i de Joan Boada, secretari general d'Interior en el moment de la detenció, com a responsables polítics del cas. Per altra banda i a través de l'advocat Benet Salellas, també s'està plantejant la possibilitat de reclamar indemnitzacions pels quatre mesos de presó preventiva que va complir Pórtulas.

> Les perles de Boada

- "Vés a saber què hi tenia aquella noia, allà".
- "Les proves són contundents".
- "Es demana als Mossos que mirin cap a un altre costat".
- "Si ella o una altra persona posa una bomba i mor algú, de qui seria la responsabilitat? Els indicis apunten que ella, presumptament, buscava objectius".
- El secretari general del Departament, Joan Boada, va assegurar que el departament que dirigeix Joan

Saura "ha demostrat una gran sensibilitat amb la família de Núria Pórtulas".
- "L'Audiència Nacional és qui demana als Mossos que la vagin a buscar, l'empresonin, facin un escorcoll i la portin a Madrid després d'un dia i mig".
- Joan Boada ha destacat que "acata i respecta" l'absolució de l'activista de Sarrià de Ter (Gironès) Núria Pórtulas, però afirma que no creu que hagi de "demanar disculpes públiques".

OPINIÓ

L'absolució no és justícia

Mireia Gaza i Leveroni

Fa dos dies que sabem que han absolt la Núria. Hem rebut la notícia amb alegria, però, la veritat és que també amb sorpresa; no per dubtar que havia de ser així, sinó perquè coneixem el sistema en el qual vivim i sabem per experiència que els poders polític, legislatiu i judicial van sempre agafats de mà. Tot i això, el sentiment és complex, l'alegria es barreja amb la ràbia, ja que l'absolució no és suficient per compensar els quatre mesos de presó preventiva, l'aplicació de la llei antiterrorista, les càrregues policials patides, els judicis i les condemes derivades de la nostra lluita, la criminalització per part d'en Boada de la Núria i de tot l'entorn que treballava per la seva llibertat...

Tots ho sabem, la repressió no és només la detenció, el judici o la

pena de presó; la repressió és tot el procés, és el saqueig a casa teu, al teu centre social, el desconeixement de què està passant, la incertesa i el pas dels dies en cada pas judicial, els dos mesos d'espera per conèixer la sentència, les vigilàncies policials que volen dissimular la seva presència o que volen que els vegis i un llarg etcètera, amb l'objectiu -sempre- de desgastar, cansar i desmobilitzar el col·lectiu, en aquest cas el de suport a la Núria. Però, aquesta vegada, no ho han aconseguit, la solidaritat entre nosaltres, la presència al carrer -inesperada per ells- durant aquests tres anys. Si han absolt la Núria és per la nostra lluita, la de tots i cadascuna de les que hem cridat, hem pintat, hem encartellat, hem fet alguna acció, hem difós el cas...

En aquest cas, s'ha evidenciat la impunitat amb què pot actuar el go-

vern -concretament, ICV-; la facilitat amb què poden incriminar tot aquella que els molesta o que pot fer trontollar el seu estat del benestar; la manca de necessitat de donar explicacions sobre el que han dit durant aquests tres anys tot i l'evidència del cas, o la facilitat amb què assenyalen la societat a qui ha de tèmmer i de qui s'ha d'allunyar si no vol seguir el mateix camí. Aquesta sentència ens ha de donar forces per continuar al carrer per les altres Núries (l'Alfonso del Kubotan, en Jaume del cas pantalla, els estudiants de Bolonya...) i les futures Núries que molestaran i hauran de castigar per la seva lluita política.

Sigui com sigui, no sempre ho podem dir, però, en aquest cas, sí: felicitats a totes per aquesta victòria i aprofita aquest espai per agrair a la DIRECTA la feina feta durant aquests tres anys.

CRONOLOGIA

7 de febrer de 2007 - Set furgonetes antidisturbis dels Mossos d'Esquadra detenen Núria Pórtulas a Sarrià de Ter i li apliquen la llei antiterrorista. L'acusen de col·laboració amb banda armada i de tinença d'explosius.

9 de febrer de 2007 - Després de declarar davant l'Audiència Nacional espanyola (AN) ingressa en presó preventiva per col·laboració amb banda armada. L'acusació de tinença d'explosius cau perquè no apareix cap explosiu durant la detenció.

10 de febrer de 2007 - Més d'un miler de persones es manifesten a Girona per exigir la llibertat de Núria Pórtulas i l'arxivament del cas. Durant el període comprès entre el febrer i el juny, es convoquen concentracions setmanals davant la seu d'ICV a Girona, a més de manifestacions i actes a diferents poblacions. Es recullen més de 10.000 firmes i 125 mocions d'ajuntaments que exigeixen la seva llibertat.

7 de juny de 2007 - Surt en llibertat sota fiança, després de tornar a declarar davant l'AN. L'informe dels Mossos no aporta cap indicatiu nou.

8 i 9 de febrer de 2008 - L'assemblea de suport organitza una xerrada i una concentració per demanar l'arxiu del cas un any després de la detenció.

28 de gener de 2009 - La fiscalia presenta l'escrit d'acusacions on sol·licita una pena de cinc anys de presó i una multa de 6.350 euros per col·laboració amb banda armada.

6 de juny de 2009 - Concentració a Girona per l'absolució de Núria Pórtulas.

13 de juliol de 2009 - Data del judici a l'AN i convocatori de suport davant els mateixos jutjats.

30 de juliol de 2009 - Es fa pública la sentència de l'Audiència espanyola. Pórtulas és condemnada per "temptativa inacabada de col·laboració amb organització terrorista" a dos anys i mig de presó, una multa de 810 euros, dos anys i mig d'inhabilitació especial per exercir el dret de sufragi passiu i vuit anys i mig d'inhabilitació absoluta.

Principis d'octubre de 2009 - Es presenta un recurs al Tribunal Suprem espanyol en contra de la sentència condemnatòria dictada per l'AN.

De l'1 al 7 de febrer de 2010 - Tercer aniversari de la detenció. Setmana de solidaritat en suport a Núria Pórtulas.

13 d'abril de 2010 - Vista pública al Tribunal Suprem espanyol, on assisteixen membres de l'assemblea de suport.

Durant el mes d'abril, un seguit d'accions dutes a terme a la ciutat de Girona continuen recordant i visibilitzant el cas: ocupació d'un arbre, activistes penjades de ponts, gent embandonada als jutjats.

11 de juny de 2010 - El Tribunal Suprem espanyol absol Núria Pórtulas i considera paradoxal la sentència de l'AN perquè argumenta sense proves. Brindis per l'absolució a diverses poblacions catalanes.

, així està el pati

TARRAGONA · DRETS

Readmissió d'un delegat sindical de CGT i sanció per a Maymo SA

Fran Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutjat social número 3 de Tarragona ha condemnat les empreses de manteniment Maymo Tarragona SA i Calderería y Mantenimiento Maymo SA a readmetre el treballador Nicasio Malde perquè considera que s'han "vulnerat els seus drets com a representant sindical". Malde, que és el vicepresident del Comitè d'Empresa i delegat sindical de la CGT, va ser acomiadat perquè -segons l'empresa- havia proferit insults com "lladre, estafador i manipulador" a l'administrador Vicente Úbeda a través d'un bloc virtual allotjat a *blogspot*. Malde va ser acomiadat disciplinàriament el dia 16 de febrer perquè, segons Maymo, havia transgredit "la bona fe contractual i havia comès un abús de confiança en el desenvolupament de la seva feina". Finalment, el titular del jutjat social ha dictaminat que el seu acomiadament no estava "justificat" i que es podia interpretar com un "càstig contra la seva activitat sindical" i, per tant, la distinció ha de ser considerada nul·la, fet que comporta la "readmissió immediata del delegat". La lluita a

La lluita de les treballadores de Maymo ja fa diversos mesos que dura

Maymo ja fa diversos mesos que dura, arran de les demandes mercantils presentades a les autoritats judicials per cessió il·legal de treballadores entre les diverses empreses que Vicente Úbeda ha anat creant. El jutge també ha reconegut aquests fets i ha sentenciat i sancionat les dues empreses perquè entén que "existeix una confusió de patrimoni, plantilla i direcció", arran de les actes d'infracció que ha presentat la secció sindical a la Seguretat Social i a la Inspecció de Treball. Segons les treballadores, l'empresa de manteniment "podria haver estafat 1,7 milions d'euros a la Seguretat Social" i "no haver abonat 600.000 euros de quotes a la plantilla".

Aquesta pràctica de l'empresari Vicente Úbeda, segons les treballadores, consisteix a declarar Maymo SA en procés concursal -altrament conegut com a suspensió de pagaments-, mentre cedeix part de la plantilla de la primera empresa a la segona empresa creada, Calderería y Mantenimiento Maymo SA. És a dir, en dos anys, la primera ha vist reduïda la seva plantilla, que ha passat de 392 a 56 membres, mentre que Calderería y Mantenimientos Maymo SA ha passat de tenir sis treballadores a 175, moltes d'elles contractades, també, el desembre de 2009 i procedents de Maymo Tarragona SA.

CATALUNYA · SERNA DEMANA "COMPRESIÓ" AL SEU DEPARTAMENT DAVANT LA REBAIXA DE SALARIS

La consellera Mar Serna envia una carta on tracta de justificar la retallada dels sous

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

La consellera de Treball Mar Serna, el mes de novembre de 2009, va fer unes declaracions que deixaven ben clara la seva postura davant les persones que es queden sense feina: "Encara hi ha gent que creu que estar a l'atur és estar de vacances". A les mateixes declaracions, Serna va afirmar de forma categòrica que les conseqüències de la crisi ja havien passat i que la "intensitat de l'atur no serà tanta". El rampell de positivitat de la consellera li va fer dir que, tot i saber que s'arribaria a les 550.000 persones aturades, esperava i confiava "no arribar a superar les 600.000". De nou, les xifres actuals han deixat en evidència la màxima responsable en matèria laboral de la Generalitat. El primer trimestre de 2010, s'ha saldat amb un total de 676.200 aturades segons les dades de l'Institut d'Estadístiques de Catalunya.

Amb aquesta situació laboral -que el govern de la Generalitat, amb la consellera Serna al capdavant, ha estat incapaç de preveure o resoldre-, el conseller d'Economia Antoni Castells va anunciar -seguint les pautes del govern espanyol- una reducció dels sous del funcionari i les empleades públiques. La reducció dels sous serà d'una mitjana del 5%. D'altra banda, també va anunciar que el president de la Generalitat i les conselleres cobrarien un 15% menys, els secretaris generals un 10% menys i les direccions generals un 8% menys.

Davant d'això, el dia 9 de juny, la consellera de Treball Mar Serna va fer arribar una carta a totes les persones que treballen al seu departament on tractava de convèncer-les de

les raons per abaixar els seus sous. A la carta, Serna deia que "la dràstica reducció de l'activitat econòmica ens ha provocat una dràstica reducció dels ingressos públics". Segons Serna, aquesta contenció dels salaris ha de servir perquè continuï la "sostenibilitat de l'estat del benestar". Serna tracta de justificar la reducció dels sous de les empleades públiques amb l'argument que, si el govern ho fa, és amb el més profund "convenciment de la seva necessitat". Serna continua dient: "Jo mateixa, com a consellera i també amb la meua condició de funcionària, crec que aquells que tenim el lloc de feina assegurat hem d'aportar la

nostra part" per "poder ajudar a superar aquesta difícil situació".

Del que no parla ni el conseller d'Economia Antoni Castells a les seves declaracions ni la Consellera Mar Serna a la seva carta a les treballadores és que la "part" que aporta una treballadora qualsevol i les conselleres, secretaris generals o directores generals dels diferents departaments és substancialment diferent segons el sou que cobri cadascuna d'elles. Segons dades del propi Departament de Governació i Administracions públiques, una consellera, l'any 2008, tenia una retribució anual de 127.737,04 euros; una secretària general cobrava entre

126.586,24 i 93.420,20 euros, i una directora general, 87.596,86. Tot i que els percentatges de reducció dels sous augmenten en el cas de conselleres i alts càrrecs de la Generalitat, una consellera -per exemple- amb una reducció d'un 15% del seu sou continuarà cobrant més de 10.000 euros al mes.

Per altra banda, mentre les dades de les retribucions dels òrgans superiors -presidència, conselleres, direccions generals, etc.- de la Generalitat de l'any 2008 estan publicades a la pàgina web del Departament de Governació, les dels anys 2009 i 2010 no apareixen de forma pública a la web.

ESTAT ESPANYOL · LA VAGA HA ATURAT GRAN PART DE LES OFICINES I CENTRES DE CLASSIFICACIÓ

Ampli seguiment de l'aturada contra l'apagada postal a Correus

Directa Girona
laboral@setmanaridirecta.info

Un 75% de la plantilla de Correus va secundar la vaga per la viabilitat de l'empresa del dia 10 de juny. Les mobilitzacions que han desembocat en aquesta vaga han estat convocades pels sindicats CGT, CCOO, CSI-F, ESK, Intersindical Valenciana i Sindicato Libre, que representen un 70% de la sindicació de la plantilla. En aquest sentit, des del mes d'abril, s'han convocat diverses aturades i concentracions als diferents territoris de l'Estat espanyol.

En l'àmbit dels Països Catalans, la vaga de Correus ha aturat gran part de les oficines i centres de classificació -sobretot a València i Barcelona- i les manifestacions convocades davant de les subdelegacions

del govern han tingut un seguiment ampli. Les concentracions que ha fet la plantilla a Maó, Palma, València i Barcelona han reunit prop de 1.500 persones i, a Girona, 300. Pels sindicats convocants, la mobilització ha estat molt positiva, sobretot tenint en compte que una part de la plantilla també va seguir la convocatòria de vaga contra les retallades al servei públic del dia 8 de juny.

Aquestes mobilitzacions tenen com a objectiu frenar la nova llei postal impulsada per la Unió Europea, que entrarà en servei el dia 1 de gener de 2011 i que significarà la liberalització de tot el servei postal. Segons les representacions sindicals, "la llei posa en joc la garantia d'un servei postal públic i el manteniment dels 65.000 llocs de treball que té l'empresa actualment". Per les centrals

sindicals, l'entrada d'empreses privades ja ha comportat la pèrdua de prop de 7.000 llocs de treball durant els últims anys. La liberalització total, segons càlculs dels mateixos sindicats, "implicaria perdre 18.000 llocs de treball més els pròxims anys".

Una de les conseqüències principals que provocaria la nova llei és l'entrada d'operadores privades a les grans ciutats on hi ha un gran volum d'enviaments, sense cap contrapartida que obligui aquestes empreses a assumir les despeses de les zones rurals. L'assumpció del servei postal universal per part de Correus implicaria la impossibilitat de mantenir la qualitat del repartiment i del manteniment de les oficines rurals, ja que no tindria l'exclusiva a les grans ciutats. El resultat d'aquesta política acabaria suposant la reducció del

personal de repartiment a les zones rurals i la possibilitat de tancar les oficines de les poblacions de menys de 5.000 habitants. Actualment, ja s'han iniciat polítiques de retallada de personal i s'han establert desdoblements dels barris durant el període de vacances per evitar contractacions noves.

La majoria sindical també critica altres articulats de la nova llei com l'obligació de Correus de cedir les seves infraestructures a les operadores privades, retallades de la inversió estatal d'un 50% o la proposta de crear un sistema de copagament dels enviaments entre les usuaris i la clientela. La proposta sindical per la viabilitat de l'empresa és "mantenir Correus com a única operadora amb titularitat pública al 100%".

Massa cuiners espatllen el brou?

La pressió de la gran indústria sobre els governs europeus ha portat a un enduriment de la legislació sobre els drets d'autor que amenaça la creació intel·lectual i artística. Contra aquesta tendència, s'han alçat tant iniciatives de denúncia de la privatització del coneixement, com alternatives basades en la necessitat de compartir-lo. A continuació, recollim les reflexions presentades per l'autor en el marc d'un acte sobre Dret i propietat intel·lectual organitzat el 29 d'abril a la Universitat de Barcelona, centrades en les anàlisis del pensament socialista sobre la creació i la propietat intel·lectual.

Àngel Ferrero
afons@setmanaridirecta.info

L'actualitat del debat sobre la propietat intel·lectual és inqüestionable: no cal anar a la biblioteca ni a les hemeroteques per veure com, durant els últims anys, les notícies relacionades amb els drets de propietat intel·lectual –o, més ben dit, amb la seva presumpta violació– han augmentat als mitjans de comunicació.

La pressió de la indústria cinematogràfica, musical i del videojoc sobre els governs europeus –i molt especialment sobre el govern espanyol, no cal dir-ho– ha portat a un enduriment de la legislació que amenaça seriosament la creació intel·lectual i la investigació acadèmica. Els exemples de les traves a les quals s'enfronten periòdicament escriptors, artistes i investigadores han estat documentades vastament. Al Regne d'Espanya, l'arbitrarietat de les inspeccions de la Societat General d'Autors i Editors (SGAE) ha arribat a cotes absurdes.

Aquesta ofensiva, però, ha trobat la resistència de creadores, consumidores i organitzacions ciutadanes: des dels recursos d'apel·lació a les denúncies de la SGAE resolts en contra de l'entitat i a favor de les persones denunciants, fins a la creació d'alternatives com el programari lliure o les llicències Creative Commons. La credibilitat de totes aquestes iniciatives està fora de dubte. Per mencionar únicament dues dades recents: prop del 30% de les internautes de tot el món utilitza Firefox com a navegador (*Público*, 5 d'abril de 2010) i el 21% de la població alemanya fa servir OpenOffice, una suite ofimàtica de codi obert i distribució gratuïta (*Barrapunto*, 3 de febrer de 2010).

El que ja no és tan conegut són les anàlisis d'aquest debat des d'una perspectiva socialista. Evidentment, hi ha raons que ho expliquen: des d'una esquerra que ha perdut els seus antics referents polítics (el comunisme soviètic, els moviments del Tercer Món i la socialdemocràcia i les seves centrals sindicals) i es troba en procés de

reconstrucció, fins a l'oligopoli dels mitjans de comunicació. Però també els recels –raonables– de les partidàries d'aquestes idees cap a una esquerra massa a sovint ancorada en vells esquemes.

No és menys cert que aquestes distàncies s'han anat acurtant els últims anys: preneu Richard Stallman, per exemple: més de 12.000 instituts de Kerala, a l'Índia, ja han abandonat totalment Windows per sistemes Linux gràcies a la seva col·laboració amb el Front Democràtic d'Esquerres (una coalició de partits comunistes i socialistes) governant. El programari lliure també avança als països de l'Aliança Bolivariana para los Pueblos de Nuestra América (ALBA). Les llicències Creative Com-

La col·laboració de Richard Stallman amb el Front Democràtic d'Esquerres de l'Índia ha permès que 12.000 instituts de Kerala abandonessin totalment Windows per sistemes Linux

mons es fan servir a més de 50 països. Tot això són avanços significatius i apunten que la bibliografia sobre aquest tema no farà més que augmentar durant els pròxims anys: l'Associació Internacional per a l'Estudi dels Comuns –creada per la politòloga nord-americana Elinor Ostrom, guardonada el 2009 amb el premi Nobel d'Economia– ha reunit una biblioteca digital amb 50.000 referències només relacionades amb la “tragèdia dels comuns” (informació relacionada amb la gestió dels béns i recursos comuns).

Per desgràcia, molts cops, aquesta tasca sobrepassa les persones que ens hem dedicat en un moment o un altre a reflexionar sobre aquesta qüestió. La nostra precarietat

MIRALLS
Marcos Arruda
“Economista
brasiler”
pàg. 4 i 5

BON VIURE
**Com sortir
del gueto**
pàg. 7

acadèmica i econòmica no ajuda gaire a abordar un tema especialment complex: per començar, l'estatut ontològic de l'obra d'art (què és i què no és una obra d'art) i el seu valor econòmic són, encara avui, motiu de debat. (Si algú hi té interès, pot donar una ullada a *Hacia una crítica de la economía política del arte*, de José María Durán, on hi ha un capítol únicament dedicat a aquest tema.) En qualsevol cas, un debat en clau socialista sobre la qüestió dels drets de propietat intel·lectual hauria de tenir present com a mínim dues coses.

Un debat que ve de lluny

La primera és refutar l'aparent novetat d'aquest debat. I dic *aparent* perquè dista de ser nova: a moltes persones que es dediquen a la investigació (ho podeu comprovar als articles de Peter Linebaugh a *Sin Permiso*) no els ha passat per alt que aquesta forma d'expropiació capitalista té semblances amb les *Bills for Inclosures of Commons* (lleis de tancat de les terres comunals) del Regne Unit del segle XVI que descriu Marx al 27è capítol d'*El Capital* i que també va tenir lloc, amb altres velocitats, a Alemanya (*allmende*), França (*communaux*) i Espanya (*gidos*). Aquestes expropiacions van ser, en paraules de Marx: "Decrets pels quals els senyors feudals es regalen a si mateixos les terres del poble com a propietat privada" i "un cop d'Estat parlamentari per transformar-les (les propietats comunals) en propietat privada" (de tot això, n'ha parlat, per cert, Antoni Domènech a "Dominación, derecho, propiedad y economía política popular", *Sin Permiso*, 29 de novembre de 2010).

Res d'això no hauria de ser nou per una persona que es consideri socialista, però la situació de l'esquerra que abans he esmentat ens condueix a aquesta falsa percepció i explica —com ha assenyalat Silvia Federici ("El trabajo precario desde un punto de vista feminista", *Sin Permiso*, 3 de gener de 2010)— la popularitat de les teories autonomistes i el seu vocabulari entre una generació d'activistes joves amb formació superior i treballs precaris a les diferents branques de la indústria cultural o a la indústria de producció del coneixement.

El propi Karl Marx va escriure una sèrie d'articles, el 1842, sobre els debats de la Dieta Renana quan es debatia l'aprovació d'una llei sobre el furt de llenya, que no buscava sinó la liquidació del dret consuetudinari. Sobre aquest debat, Daniel Bensaid va escriure —al postfàci a Karl Marx, *Los debates de la Dieta Renana* (Gedisa, 2007)— que, avui, té una estranya actualitat perquè planteja el problema tractat al text, és a dir, el de la distinció entre una relació social i la seva interpretació jurídica: "És possible privatitzar una idea, tenint en compte que, en el fons, un programa informàtic no és més que un element de la lògica aplicada, és a dir, una parcel·la de treball intel·lectual mort acumulat? (...) La socialització del treball intel·lectual comença des de la pràctica del llenguatge, el qual constitueix, indiscutiblement i fins que es mostri el contrari, un bé comú de la humanitat no privatitzable. (...) Aquests

trencaclosques filosòfocjurídics són fruit de les contradiccions, cada cop més explosives, entre la socialització del treball intel·lectual i l'apropiació privada d'idees, per una banda; i entre el treball abstracte, que se suporta en la mesura mercantil, i el treball concret difícilment quantificable, que exerceix un rol creixent en el procés de treball complex, per l'altra".

Aquesta reducció a l'absurd que fa Bensaid apunta a la línia de flotació del debat: la dificultat per atribuir l'autoria d'una obra intel·lectual a partir de la causalitat i del principi d'apropiació original, un dels arguments preferits de la gent defensora de la propietat intel·lectual: si hom mescla el treball propi amb un recurs sense propietari, es converteix en el seu propietari legítim. Ara bé, tal com sabem per la història, aquest *sense propietari* va ser, en realitat, *propietat comuna* i, en alguns casos, fins i tot *propietat de la humanitat*. I això és el que avui vivim en el terreny de la propietat intel·lectual: una forma d'acumulació per desposseïció. A més, com que existeixen les formes més variades d'alienar aquest dret perquè les creadores rarament tenen control sobre la seva obra —que han de vendre a les empreses que controlen els canals de difusió— i la propietat privada és una forma de monopoli, la persona propietària d'una obra d'art pot excloure-la dels museus públics i fins i tot destruir-la. El jurista anglès William Blackstone ja va definir la propietat privada al segle XVIII com el "domini exclusiu i despòtic que un home reivindica i exerceix sobre les coses externes del món, en total exclusió del dret de qualsevol altre individu a tot l'univers". I

Manifestació davant la seu de la SGAE a Barcelona al març de 2008 contra el canon digital

- **Arxiu Nitgard**

Els drets sobre propietat intel·lectual, com a forma d'expropiació capitalista, tenen una gran semblança amb la privatització de les propietats comunals produïda des del segle XVI

-

aquesta definició és, encara avui, el fonament de la jurisprudència sobre propietat intel·lectual.

El sociòleg nord-americà Howard Becker ha parlat, pel contrari, de "xarxes cooperatives", sense les quals una obra d'art no pot arribar a tenir lloc mai: "Perquè una orquestra simfònica faci un concert, per exemple, els instruments han de ser inventats, manufacturats i conservats, la notació ha de ser concebuda i la música composta utilitzant aquesta notació, hi ha gent que ha après a llegir aquesta notació per tocar els instruments, temps i lloc per als assaigs ha de ser proporcionat, els anuns-

-

cis i la publicitat del concert ha de ser organitzada, les entrades venudes i una audiència, d'alguna forma capaç d'entendre i donar resposta a l'actuació, ha de ser mobilitzada" (citat a José María Durán Medraño, *Hacia una crítica de la economía política del arte*, Plaza y Valdés, 2008).

Amb tot, l'exemple de Becker no és precís i es presta a objeccions, segons la meua opinió: hom pot argumentar, per exemple, que el pes dels components de la xarxa no és el mateix. Si es destruïssin els

instruments o la sala de concerts per interpretar la partitura, els instruments o la sala de concerts sempre es podrien reconstruir, però la situació contrària —que es destrueix la partitura, però no els instruments— ho fa virtualment impossible: les partitures són úniques i irrepetibles. Això ens porta al segon punt que cal tenir en compte en aquest debat.

La revolució digital

En aquest punt, no podem fer més que expressar el nostre deute cap a l'obra de Walter Benjamin. L'obra d'art, deia Benjamin, sempre ha estat reproducible. No només han existit copistes des de temps immemorials, sinó que la producció artística ha anat caient des de fa segles al camp de la socialització i la divisió del treball que caracteritza la indústria moderna: a *La Ideologia alemanya*, Marx i Engels ens informen dels tallers pictòrics i de la producció industrial de novel·les al París del II Imperi i, al *Manifest Comunista*, de com la burgesia ha ofegat les il·lusions romàntiques a "les agütes glaçades del càlcul egoista". Penseu per un moment en la idea del geni creador: avui dia, un guió per cinema o televisió, habitualment, passa per les mans de fins a dotze persones o es redacten directament en equip segons un pla i en col·laboració amb la resta de departaments de producció. Quin espai queda, aquí, per al geni?

Els nous mitjans de reproducció tècnica com la fotografia o el cinema suposaven —no cal dir-ho— un canvi substancial per les relacions socials vinculades al mercat artístic, en permetre la reproducció virtualment il·limitada d'una obra d'art. El caràcter únic i irrepetible de l'obra d'art del qual he parlat quedava enrere per sempre més: ja no calia desplaçar-se al museu ni dependre de còpies imperfectes. Laura de l'obra d'art, com l'anomenava Benjamin, el seu *hic et nunc* (aquí i ara), es perdia. Però allò que es perdia es guanyava en la democratització de l'art. La reproductibilitat de l'art només podia situar-se en el camp del progrés, del socialisme.

La conclusió de *L'obra d'art a l'època de la seva reproductibilitat tècnica* —obra de la qual se celebra, per cert, el seu 75è aniversari— pot semblar-nos ingènua avui. És, emperò, una acusació injusta: Benjamin no va poder veure com l'esfondrament de l'esquerra ens portava a una situació en què el potencial democratitzador de la fotografia, el cinema o la televisió ha estat limitat a causa del control capitalista dels mitjans de comunicació. Un exemple clar és el de la fotografia artística (i, ara, també la de premsa): es positiva un nombre de còpies determinat abans de destruir el negatiu per evitar la seva reproducció i assegurar la seva valorització al mercat.

Però sembla que el temps retorna al text de Benjamin la seva validesa. La revolució informàtica i les noves tecnologies digitals de la informació fins i tot van més lluny, ja que permeten enviar arxius digitalitzats a usuaris que es troben a punts distants del planeta de manera immediata i relativament barata, fer indistingible en una obra creada digitalment qualsevol di-

El descobriment d'una cura efectiva contra l'Alzheimer està bloquejat per culpa de 50 propietàries de patents farmacèutiques

fèrència entre un original i la seva còpia i, fins i tot, eliminar les fronteres entre creadora i receptora i permetre que diverses usuàries treballin simultàniament a un mateix objecte (com passa amb la Viquipèdia). Benjamin veia aquests avanços en la premsa soviètica de l'època; i a *El autor como productor* (Itaca, 2004), una conferència llegida el 1934 a l'Institut per a l'Estudi del Feixisme, escrivia: "En la mesura que la literatura guanya en amplitud el que perd en profunditat, la distinció entre autor i públic, que la premsa burgesa manté de manera convencional, comença a desaparèixer a la premsa soviètica. La persona que llegeix està preparada en tot moment per tornar-se una persona que escriu, és a dir, que descriu o que prescriu (...) La competència literària no descansa ja en una educació especialitzada, sinó en una formació politècnica: es torna un bé comú (...) en el cas de la premsa, de la premsa soviètica com a mínim, és possible reconèixer que aquell immens procés de fusió del qual parlava fa un moment no només passa per sobre de les separacions convencionals entre gèneres, entre escriptor i poeta, entre investigador i vulgaritzador, sinó que sotmet a revisió fins i tot la separació entre autor i lector".

Les possibilitats creatives i científiques són enormes. Fins i tot per les empreses: el 2007, la indústria xinesa de la motocicleta, basada en petits i mitjans tallers mecànics, va aconseguir enfonsar la quota de mercat de les marques japoneses fins al 30%, gràcies al fet que compartien entre si la informació de tot el procés de producció (*The Guardian*, 5 de setembre de 2007). I podeu trobar altres exemples a la majoria dels rams industrials, no només a les indústries culturals.

Evitar la gentrificació del debat

En aquest article, no m'he estès amb els exemples: a Internet, se'n troben de nous cada setmana. No he entrat, tampoc, en qüestions legals. M'he limitat a parlar de la propietat intel·lectual en un sentit molt ampli del terme i en relació, sobretot, a la producció cultural, però la mateixa lògica la podeu trobar a les patents industrials, farmacèutiques i biotecnològiques, amb conseqüències molt més dramàtiques: el descobriment d'una cura efectiva contra l'Alzheimer, per exemple, actualment està bloquejat –com explica Michael Heller– per culpa de 50 propietàries de patents farmacèutiques (*The Gridlock Economy. How Too Much Ownership Wrecks Markets, Stops Innovation and Costs Lives*, Basic Books, 2008). Aquests problemes no es resoldran fins que totes aquestes reivindicacions s'eleven a una instància política. No convé enganyar-se: ningú no vol ser l'últim romàntic que regala la seva obra mentre la resta en treu beneficis. Cal evitar, com ha advertit Lawrence Liang ("El copyright en blanco y negro (y gris)", *Sin Permiso*, 11 de novembre de 2007), que el debat sobre els drets d'autoria es gentrifiqui i es desenvolupi un lèxic (*cognitariat, societat de la informació*, etcètera) allunyat d'altres lluites contra els moviments d'acumulació i concentració del capital que busquen l'extensió de la propietat privada a nous terrenys amb els quals està vinculat. Cal tenir les eines analítiques adequades per abordar-lo i la tradició socialista, amb la seva explicació dinàmica de la societat, ens les proporciona. Cal convèncer les esquerres que canviïn gradualment la legislació i incentivin les formes de cooperació intel·lectual. Només així es podrà detenir aquell "cop d'Estat parlamentari" del qual parlava Marx.

ILL·LUSTRACIONS:
Jordi Borràs

Carta per la innovació, la creativitat i l'accés al coneixement 2.0

A continuació, presentem un extracte de la *Carta per la innovació, la creativitat i l'accés al coneixement*, que reivindica els drets de la ciutadania i les artistes a l'era digital. Es tracta d'un document de síntesi redactat per més de 100 persones de vint països diferents i presentat com a conclusió a l'últim Fòrum de Cultura Lliure que es va celebrar a Barcelona del 29 de novembre a l'1 de desembre de 2009. La carta completa, que es pot trobar a <http://fcforum.net/>, està publicada amb una llicència dual: Reconeixement-Compartir Igual 3.0 No adaptada (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.ca>) i Llicència de documentació lliure de GNU (www.gnu.org/licenses/fdl.txt).

La cultura lliure potencia nous models d'implicació ciutadana en la provisió de béns públics i de serveis basats en el patrimoni comú

- Nota introductòria important: els drets d'autor, les patents, els *royalties* i els incentius a la creativitat similars de vegades s'anomenen propietat intel·lectual. Aquest terme, com explica Richard Stallman, és imprecís, distorsiona la realitat física i és ontològicament inexacte. No l'utilitzarem en aquesta Carta. Nosaltres només utilitzarem els termes com drets d'autor, patents, etc.

- La societat de la informació i el nou context digital han significat una revolució en la manera de crear coneixement i cultura i, sobretot, en la manera d'accedir-hi (...) Ara, cada persona col·labora, participa i decideix d'una manera més directa i democràtica (...) Malgrat això, la indústria de l'entreteniment, la majoria dels proveïdors de serveis de comunicacions i els centres de poder continuen basant els seus benefi-

cis i la seva autoritat en el control dels continguts, de les eines i dels canals de distribució, amb la qual cosa es manté una economia de l'escassetat (...) La protecció d'interessos privats no s'hauria de permetre quan produeix un retard en el desenvolupament de la societat en general, sense tenir en compte l'interès públic.

- La cultura lliure potencia nous models d'implicació ciutadana en la provisió de béns públics i de serveis basats en el patrimoni comú. El *govern del patrimoni comú* fa referència a les regles i els límits necessaris i acordats per gestionar la producció col·lectiva i l'accés a recursos compartits (...) Entenem que l'economia social, juntament amb el mercat, constitueix una font de valor important (...) La filosofia de la cultura lliure, heretada del programari lliure, és la demostració empírica més gran del fet que una ètica nova i una empresa nova són possibles.

- Els pagaments de drets d'autor, els *royalties* i altres incentius similars no han de ser considerats un fi en si mateixos, sinó com un mitjà de promoure l'interès públic (...) No és necessària l'autorització de l'autor per la reproducció o difusió d'obres artístiques, científiques o tècniques que ja hagin estat publicades, quan el propòsit sigui educatiu, científic, informatiu, satíric o accessori al projecte creatiu principal.

- Creadors i creadores o autors i autores, com tots els treballadors i treballadores, haurien de rebre una compensació justa per la seva feina. En les feines creatives per compte aliè en què no es puguin cobrar drets d'autor en temps o quantitats raonables, s'hauria de garantir un salari. L'objectiu ha de ser la creació d'una situació de feina estable per les persones que són autores o creadores no necessàriament dependent dels alts i baixos dels pagaments de drets d'autor.

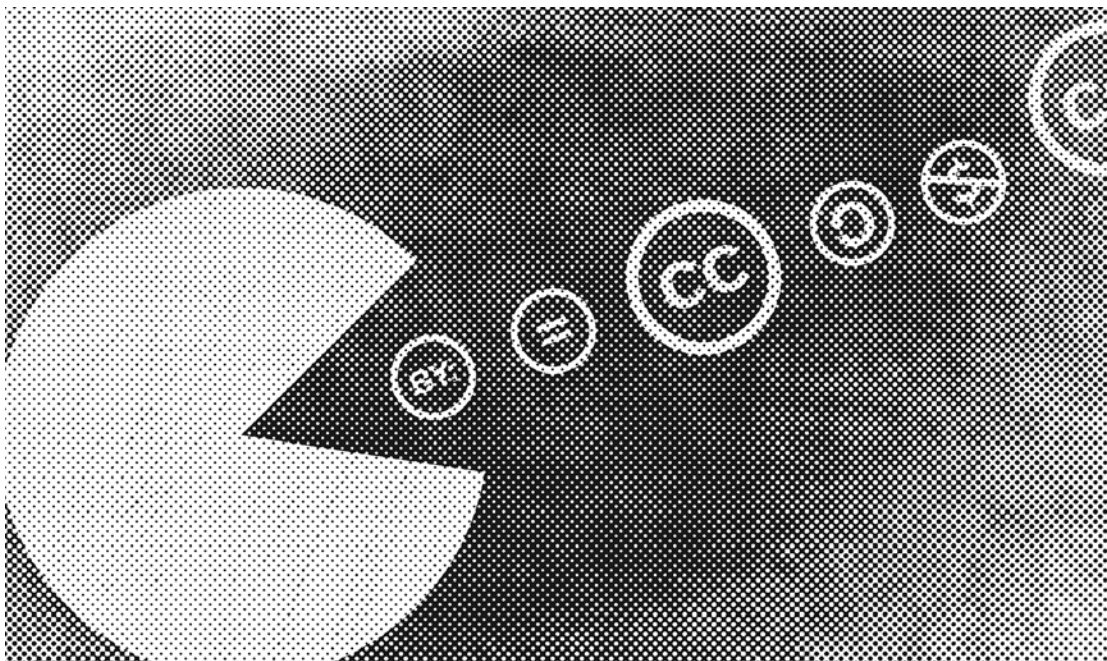
- S'haurien d'abolir tots els *cànon digitals* injustos que sancionen indiscriminadament en nom de la "compensació dels i les artistes" i que tracten de penalitzar activitats que no són criminals de cap de les maneres.

- Les societats de gestió són entitats privades que han d'administrar única i exclusivament els *comptes* dels seus membres, que mai no són la totalitat de la comunitat creativa (...) S'haurien d'abolir els monopòlis legals de societats de gestió. Autors i autores i editorials no haurien de ser representats per la mateixa institució, com passava en temps dels sindicats verticals.

Internet i drets fonamentals

- El programari lliure permet (...) la transparència en processos d'intercanvi d'informació, assegura la competició i la innovació, proporciona independència d'interessos corporatius i fa créixer l'autonomia de la ciutadania.

- Les institucions educatives haurien d'usar programari lliure com a eina d'aprenentatge, com a objectiu d'aprenentatge en si mateix i com a base per la seva estructura tecnològica. Tot el programari desenvolupat en un entorn educatiu i finançat amb fons públics ha de ser publicat amb una llicència lliure (...) Les universitats i els centres d'investigació haurien d'adoptar el model de lliure accés per la publicació de resultats d'investigacions.

Marcos Arruda: “Fer real el que és p

Marcos Arruda és un veterà educador i economista brasiler, que fa molts anys que col·labora activament amb el moviment obrer i d'economia solidària del seu país. Va treballar a Guinea-Bissau amb Paulo Freire i ha estat assessor de governs locals i del Partit dels Treballadors. Actualment, coordina l'Institut de Polítiques Alternatives per al Con Sud (PACS) i la Campanya Jubileu 2000 al Brasil. A mitjan mes de maig, després d'assistir al Tribunal dels Pobles de Madrid, que va condemnar l'FMI i el Banc Mundial per les seves polítiques neoliberals, va passar per Barcelona a presentar l'edició castellana del seu llibre 'Hacer real lo posible' (Icaria-Nordan-Xarxa d'Economia Solidària), la segona obra d'una trilogia. La tercera i última, 'Educació per a una economia de l'amor-Educació de la praxi i economia solidària', l'havia presentada a Rio de Janeiro a penes dos mesos abans.

Jordi García Jané
entrevista@setmanaridirecta.info

Ara fa uns deu anys, va sorgir el moviment antiglobalització o altermundista, articulad –sobretot– al voltant de les successives edicions del Fòrum Social Mundial. Quin balanç en fas?

Els fòrums han estat una primera forma d'articulació global dels moviments que s'oposen al sistema de domini del capital i que busquen models alternatius. Al principi, el 1999, el moviment es va expressar amb una protesta molt eficaç i va trencar les negociacions de l'OMC. Va representar l'inici d'una nova era en què la gent s'organitza per mitjans electrònics i sense un cap visible. Aquesta va ser una primera manifestació d'unitat en la

“Hem de construir alternatives reals des dels moviments socials en lloc d'esperar que les solucions vinguin de l'Estat o de les organitzacions multilaterals”

diversitat. Després, des de l'any 2001, vam començar a reunir-nos als fòrums i ja no hi havia tant aquest sentit d'oposició, sinó que més aviat es buscava discutir camins alternatius. Per això es va canviar el nom per altermundista, per definir-nos com a moviment social i global, un moviment amb una diversitat i pluralitat molt grans, però que comparteix el rebuig al capitalisme i vol reflexionar sobre les alternatives i les vies de col·laboració internacional entre els moviments per aprofitar la interconnexió que ens proporcionen els mitjans tecnològics actuals i atènyer una globalització oposada a l'actual, una globalització solidària. Deu anys després, penso que hem creat un espai real mundialment reconegut –el Fòrum Social Mundial (FSM)– i que hem contraposat una visió del món alternativa a la que surt del fòrum dels rics de Davos. Mentre a Davos es reuneixen 2.000 persones, nosaltres n'aglutinem 150.000 o 200.000 i aquest és un pes que s'ha de respectar.

És cert que els fòrums s'han ampliat i consolidat, però també es diu que són una fórmula gastada i, segons algunes persones, perquè no s'ha volgut o no s'ha sabut influir en els governs.

Malgrat els progressos que hem fet als fòrums, és cert que el sistema global del capital està més fort que mai i que, alhora, tenim

contradiccions a l'interior mateix del FSM, on hi ha qui creu que el fòrum està superat, mentre d'altres –com jo– pensem que cal preservar-lo, si bé canviant les formes. Hem de trobar camins que superin aquesta contradicció, plantejar propostes polítiques alternatives a la crisi civilitzatòria actual i, sobretot, construir-les a la pràctica des dels moviments, en comptes d'esperar que les solucions vinguin de l'Estat o de les organitzacions multilaterals.

Per ara, a Europa –tret de Grècia– no hi ha mobilitzacions importants contra els plans d'ajustament estructural. Fins i tot a l'Amèrica Llatina, que en aquests moments deu ser la regió del planeta on la correlació de forces és més favorable a les classes populars, observem un rearmament polític i ideològic de la dreta. Estic pensant en Hondures, Xile o Colòmbia. Per tant, no és cert que els moviments socials sorgits fa deu anys travessen una situació de reflux?

De les pràctiques d'Amèrica Llatina, se'n poden extreure algunes lliçons importants. Durant aquesta dècada, hem fet un gran pas endavant: els moviments antineoliberals han tingut prou força per elegir els presidents a diversos països. Actualment, controlem l'Estat en alguns països americans, encara que no el poder real, que continua en mans de les corporacions, que d'alguna manera han privatitzat els estats i els utilitzen com a peons. D'aquest règim, en dic *corporatocràcia*, en lloc de democràcia. Amb tot, hem fet un avenç molt important, de manera que, avui, tenim diversos països que es declaren més o menys progressistes o fins i tot d'esquerres.

Però les seves polítiques contradueixen les seves declaracions...

Efectivament, són pocs els que s'oposen de debò a aquest model

de desenvolupament basat en el creixement econòmic il·limitat, que és desastrós per al planeta i les societats. Tot i que tenim països on hi ha governs progressistes que fan –relativament– una bona política exterior (per exemple Lula davant l'Amèrica Llatina o l'Orient Mitjà), en canvi segueixen una política interior

“Lula va col·locar alguns companys seus sindicalistes a llocs clau de decisió i alguns d'aquests antics obrers, avui, gestionen grans fons de pensions que inverteixen en la privatització d'empreses estatals!”

de caràcter conservador amb un vernís de polítiques socials compensatòries. El mateix govern d'Hugo Chávez, a banda de la retòrica que gasta, està atrapat en aquest model i topa amb l'oposició de diversos sectors, no només de dretes. Venèçuela està travessant un moment molt crític per la baixada dels ingressos derivats del petroli, cosa que li genera molta inestabilitat. Per no parlar de la distància entre el carisma i la clarividència de Chávez i la falta de lideratges intermedis amb capacitat de mobilitzar i educar la societat. El Brasil constitueix un altre exemple: l'any 2003, el treballador Lula guanya el poder i, en comptes de complir els compromisos pels quals més 60 milions de persones el van votar, s'acomoda al poder corporatiu i passa a adoptar

possible”

polítiques socials de caràcter simplement compensatori que no remouen les causes que generen la pobresa, la desigualtat social i la destrucció ambiental. Aquesta situació provoca ruptures molt agudes entre la població i els moviments socials. Una part dels moviments es conforma i diu: “Millor Lula que els presidents anteriors; abans eren neoliberals, ara tenim un social-liberal, més val que no l’ataquem”. Aquesta és la posició de tota la generació de sindicalistes que Lula va cooptar situant a llocs clau de decisió. Alguns d’aquests antics obrers, avui, gestionen grans fons de pensions que inverteixen en la privatització d’empreses estatals! Després de vuit anys de govern petista, tenim una societat fragmentada, on costa moltíssim mobilitzar per causes fonamentals, estratègiques pel país; falta un procés de canvi i de desenvolupament endogen. Perquè et facis una idea: en el pressupost de 2009, la partida d’educació representava el 2,8%, la de salut el 4,8% i, per beneficiar uns 20 milions de pensionistes, a més de les seves famílies, vam gastar el 27%. En canvi, saps quant vam regalar als creditors de deute públic, tant intern com extern, que només són entre 15.000 i 20.000 persones? El 36% del pressupost! És un autèntic suïcidi econòmic i financer, el que fa el govern de Lula!

El govern espanyol i d’altres europeus també ens estan fificant en l’espiral del deute que vosaltres esteu patint des dels anys 80...

La crisi a Europa, que va començar a Grècia i ara va cap a vosaltres, cap a Portugal, cap a Irlanda, és una crisi d’endeutament. De fet, la crisi de 2008 també era d’endeutament; va començar pels propietaris de cases que no podien pagar i va acabar afectant tots els nivells. Ens enfrontem, a més, amb una crisi generalitzada al Tercer Món, que arrossega un deute de 2.500

milions de milions de dòlars. El moviment social global treballa per superar l’opressió que representa el deute, un sistema feudal que treu tributs anuals dels països pobres per enriquir encara més els banquers i que actua com a arma política de submissió dels pobles. Un moviment molt important per lluitar-hi en contra ha estat el de Jubileu Internacional –avui anomenat Jubileu Sud–, que es troba organitzat a l’Àsia, l’Àfrica i l’Amèrica Llatina i compta amb la solidaritat de moviments del Nord.

Quins resultats ha obtingut fins ara?

No hem pogut aturar el colonialisme del deute, tan sols hem obtingut petites victòries, com ara que l’Ecuador organitzés una auditoria integral sobre el seu deute extern, és a dir, una auditoria que incorpori el deute social, ecològic i històric i no només el financer. Això ha permès crear instruments tècnics –no només polítics– per renegociar el deute i ha estat un precedent molt important que obre el camí a d’altres països endeutats, sobretot de l’Amèrica Llatina. Aquesta petita victòria s’ha cuinat als fòrums socials; fins i tot el primer ministre que va organitzar l’auditoria a l’Ecuador era un coordinador de Jubileu Ecuador. En aquests moments, el moviment per l’abolició del deute també està travessat per diferències internes, encara que són més tàctiques que altra cosa: uns diuen que s’ha de crear un tribunal de recursos perquè els països pobres negociïn el deute, mentre que d’altres –com jo mateix– pensem que és més important començar a fer auditories nacionals per disposar dels arguments a l’hora de negociar amb els creditors que no pas el tribunal.

Parla’ns de les alternatives que ja s’estan generant dins els moviments socials americans i que, al teu entendre, contribuirien a aquest “altre món possible”.

Centrant-nos en l’Amèrica Llatina, països com Veneçuela, l’Ecuador o Bolívia es troben a l’avantguarda dels que intenten crear innovacions. Per exemple, la nova constitució equatoriana reconeix una nova economia social i solidària del mateix rang que l’economia privada i l’estatal i afirma que el gran objectiu és construir una economia de cooperació i solidaritat. Aquest és un marc legal que obre grans espais per al desenvolupament de l’economia solidària. A través del banc central, el govern està convocant un fòrum per crear mecanismes de finançament de l’economia solidària, un fet que, a més de prometedor, segons com, també pot ser un risc perquè pot acabar controlant i subordinant el que han de ser iniciatives socials, autònomes i autogestionades, no dependents de l’Estat. Per tant, és un pas endavant, però –com sempre– hem d’estar preparats per afrontar

–
“Els humans vam crear aquesta economia actual, que ens està matant; per tant, si l’hem creada nosaltres, ara també en podem fer una altra”
 –

noves contradiccions. Pel que fa al Brasil, m’agradaria destacar el paper de l’Assemblea Popular, un moviment que el 2004 va articular moviments populars de tots els estats del país per discutir un pla de polítiques públiques per al futur. El 2005, es va fer una trobada nacional a Brasília, amb prop de 8.000 representants de lluites i organitzacions populars, amb l’objectiu de donar la forma final al document titulat *El Brasil que volem*, que vam presentar al govern de Lula per demostrar clarament que la societat sí que té propostes. Ara, cinc anys després, volem reactualitzar-lo amb la incorporació dels nous desafiaments –la intensificació del canvi climàtic, per exemple– i les noves aportacions –com la visió indígena de la terra o la perspectiva de drets– i per això estem preparant, pel mes de juny, la Segona Assemblea, que haurà de reforçar l’oposició no sols al capitalisme, sinó també al productivisme. Entorn d’aquesta proposta, s’articula tota una visió de com reorganitzar el país prenent com a eix els interessos populars, construint una política que no se centri en el lucre sinó en l’ésser humà i organitzant totes les polítiques –energètica, alimentària, tecnològica...– com a poble que assumeix el seu propi desenvolupament en harmonia amb la natura. Per últim, a Bolívia, malgrat les contradiccions internes, s’estan duent a terme canvis històrics. I aquests processos serveixen com a exemple per altres països de l’Amèrica Llatina: per exemple, és fonamental la política d’Evo Morales de controlar les riqueses naturals, així com els processos de democratització que està impulsant.

L’esperança en temps convulsos

Marcos Arruda transmet dues qualitats que necessitem en uns temps tan convulsos com els que vivim: energia i esperança. Per aquest brasiler, “patim de *normosi*, una malaltia que ens fa veure aquesta economia depredadora, egoista i immediatista com si fos normal tot i que, de fet, està sufocant l’autèntica naturalesa de les persones”.

Després d’anys d’investigació, Arruda està convençut que els humans som constitutivament cooperadors i relacionals i que necessitem els altres per ser feliços. Per ell, la nostra diferència evolutiva en relació amb les altres espècies i és, precisament, la sociabilitat: els humans som naturalment solidaris els uns amb els altres, amb la Terra i amb el cosmos. Ara, el que cal és que hi optem conscientment i, per això, necessitem un canvi de paradigma. I rebla: “La civilització anglosaxona està moribunda, en totes les seves dimensions: econòmica, social, ambiental, psíquica i espiritual. Hem de construir una altra civilització que situï l’ésser humà al centre. Però aquest canvi no el farem real mentre no transformem radicalment la nostra manera de produir i de consumir. Els humans vam crear aquesta economia actual, que ens està matant; per tant, si l’hem creada nosaltres, ara també en podem fer una altra. Aquest és el repte: fer real el que és possible”.

FOTOGRAFIES:
 Albert García

Comarques centrals: alternatives ecològiques a les deixalles del capital

La pressió de diversos col·lectius va impedir, ara fa un any, que l'Ajuntament solsonenc de Pinós aprovés la construcció d'un abocador de residus al seu terme municipal. No obstant això, aquestes instal·lacions continuen castigant la vida i la cohesió social a les demarcacions centrals del país, on el moviment ecologista reclama polítiques íntegrament sostenibles.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

El model econòmic actual ha imposat formes de vida incompatibles amb l'equilibri social i mediambiental del planeta. Així ho confirmem els estudis presentats en ocasió de les cimeres de Kyoto i de Copenhaguen, segons els quals el nivell de consum que practiquen els països rics, equivalent a 1,5 vegades la capacitat de la terra, provoca la destrucció i l'espoli dels recursos disponibles.

Lluny d'elevat els índexs de satisfacció, aquest cicle econòmic ens retorna convertit en conflictes i deixalles que ens fan la vida encara més irrespirable. En lloc de proporcionar-nos una convivència harmònica dins la biosfera i la plena felicitat social, el seu resultat es mesura en artefactes tan nocius com l'augment de la violència, de les bosses de pobresa o d'instal·lacions contaminants, entre elles, les centrals nuclears o els abocadors de residus.

Labocador de Can Mata ha causat càncer de pulmó i altres malalties respiratòries al veïnat de Can Gras

Les entitats advoquen per impulsar campanyes pel residu mínim i per promoure pautes de consum responsable

Les comarques centrals de Catalunya pateixen especialment aquestes emprentes sorgides de l'ús abusiu i desafortat dels recursos. En un radi de 80 quilòmetres, s'acumulen fins a cinc plantes de deixalles tòxiques, que han obert grans cicatrius a la fesomia i el desenvolupament de la zona.

Només en un cas, la pressió social ha avortat la presència d'un abocador. Ha estat a Pinós, al Solsonès, on –arran de nombroses protestes– l'any passat, el consistori va descartar la instal·lació d'una planta que, segons les entitats, "hauria perjudicat de forma irreversible la salut i

l'entorn natural" de la zona; en particular, els aqüífers, les fonts i les captacions imprescindibles per abastir d'aigua el conjunt de la població.

La gran deixalleria

Pinós demostra que és possible frenar aquesta voràgine predadora que, a l'interior de Catalunya, excedeix la seva quota solidària. Així ho recordava la plataforma Salvem l'Anoia a mitjan de 2006, quan aquesta comarca va rebutjar l'ampliació de l'abocador de Castellofí –considerat un dels més perillosos del país– i el projecte de construcció d'un altre abocador a Sant Martí de Sesgueioles, just al paratge on neix el riu Anoia.

Durant aquest període, també es va ampliar l'abocador de Can Mata, situat a l'altiplà des d'on es divisa la muntanya de Montserrat. Una piràmide d'escombraries que ja ha causat càncer de pulmó i altres malalties respiratòries a desenes de veïns i veïnes de Can Gras (la urbanització dels Hostalets de Pierola més propera a l'equipament), que diàriament engoleixen amiant, fibrociment i altres metalls letals per la salut.

Però ni aquest greuge ni les 3.000 firmes recollides en el curs de les protestes no van evitar que Can Mata modifiqués els seus usos. L'abocador s'ha reconvertit en una gran superfície de deixalles que també absorbeix el material de l'abocador del Garraf, una vegada aquest va ser clausurat.

Al seu torn, també s'ha ampliat la superfície destinada a l'abocador de la Pobla de Claramunt, on es dipositen tones de plàstic barrejat amb cartró provinent dels hipermercats de Barcelona, mentre que, a Argençola, s'ha desestimat el referèndum amb què el veïnat pretenia manifestar el seu rebuig a la possible instal·lació d'una deixalleria al municipi. Un focus de controvèrsia davant el qual els col·lectius hereus de Salvem l'Anoia avantposen altres polítiques, orientades a la gestió controlada dels residus quan aquesta no causa danys al medi i a la reutilització a través d'ecoparcs.

Dues mesures a les quals afegeixen les campanyes pel residu mínim i altres sistemes de recollida més eficients, sense oblidar que cal avançar cap a l'ús d'energies netes i pautes de consum que tinguin en compte les necessitats socials i el respecte de l'ecosistema. Pels moviments socials, els abocadors són les ferides llatents que recorden aquesta necessitat imperiosa de modificar el model econòmic actual.

Pintades contra el projecte d'abocador a Pinós, al Solsonès

Visita de veïns a la nova planta de compostatge de Jorba, una de les alternatives a la zona

Panoràmica de Can Mata, la gran deixalleria situada a Hostalets de Pierola

FOTOGRAFIES: Arxiu

Sortir del gueto

Una de les preocupacions que planen sobre molts projectes i col·lectius és la necessitat de sortir dels cercles militants i arribar a un ventall més ampli de gent. A continuació, presentem algunes idees per sortir del gueto militant, basades en les reflexions de Horst Stowasser i la pràctica del Projecte A, una experiència interessant de la ciutat alemanya de Neustadt. Si bé el Projecte A parteix de l'anarcosindicalisme, les propostes que sintetitzem tot seguit pretenen ser d'utilitat per a qualsevol projecte amb voluntat emancipadora.

Pau Casanellas

bonviure@setmanaridirecta.info

1. Una de les característiques del Projecte A és que integra persones convençudes, militants, i d'altres que no ho són. La clau d'aquesta barreja és no exigir a ningú cap professió de fe ideològica, sinó, simplement, esperar que totes les persones que participen del projecte es puguin sentir còmodes en una estructura horitzontal. Si és així, tard o d'hora, a partir de la pràctica quotidiana, toparan amb les arrels ideològiques en què es basa el col·lectiu. Cal evitar fer de missioneres i, sobretot, no crear murs entre les persones militants i les que no ho són. No es pot plantejar constantment la discussió ideològica i que les converses girin sempre sobre els mateixos temes. Com deia Stowasser, el millor predicador és el que predica amb l'exemple.

2. Aquest enfocament centrat en la praxi, en la pràctica del dia a dia, ens porta a una segona conclusió: l'antidogmatisme. Allò important no és aplicar al peu de la lletra unes idees que hem mamat a través dels llibres, sinó procurar que aquestes idees funcionin a la pràctica. Perquè un projecte rutllí, ha de partir necessàriament d'un enfocament pragmàtic: les teories que són atractives sobre el paper no serveixen de res si no es poden aplicar. Convé defugir el purisme: vivim en un món capitalista, és molt difícil viure'n completament al marge i no "embrutar-se les mans".

3. Un dels problemes de molts projectes és que les exigeixen una dedicació molt gran, cosa que genera un desgast físic i mental notable a les persones que hi participen. Això fa que, massa sovint, els projectes autogestionaris no siguin atractius. L'art d'autogestionar-se no és quelcom que caigui del cel, cal treballar-hi. A vegades, cal saber delegar decisions de tipus tècnic a comissions o grups de treball, per evitar que les assemblees siguin interminables. La confiança en les companyes és fonamental: no podem debatre entre totes cada detall i convertir les assemblees en maratons a prova de resistència.

4. Una de les pretensions centrals del Projecte A és la fusió dels àmbits econòmic (guanyar-se el pa), privat (gaudir de la vida) i polític (canviar la societat). La

meta del projecte és arribar a un punt en què la nostra vida sigui un treball que vingui de gust fer i que ens permeti guanyar-nos el pa, però que, alhora, sigui una manera de canviar la societat i, per últim, també una font de felicitat i satisfacció. Per bé que aquest estadi pot semblar molt llunyà i encara que treballar sobre aquests tres àmbits simultàniament no sempre és possible, cal tenir present la centralitat del treball en les nostres vides. Els projectes que incideixen sobre el món econòmic (i, en especial, el productiu) tenen una gran capacitat transformadora. D'altra banda, encara que procurem ser frugals i no caurem en el consumisme, cal tenir en compte que tothom necessita guanyar-se la vida.

5. Stowasser recalca que és inútil plantejar l'enfrontament amb el sistema en els punts en què aquest és més fort i està més ben preparat: resulta idiota pretendre atacar el sistema estatal-capitalista en un enfrontament obert. Per contra, és millor vèncer l'Estat, primer, en les consciències de la gent i, després, en les realitats socials. Molts projectes que prioritzen l'enfrontament amb el poder entren en

una dinàmica perversa que els fa perdre capacitat transformadora. En canvi, quan, evitant el xoc directe amb l'Estat, un projecte es converteix en una realitat social, guanya la capacitat d'atraure més gent i consciències: es converteix en el germen d'un *virus* que s'estén poc a poc, però de manera continuada.

6. Per últim, a l'hora de posar en marxa un projecte, resulta fonamental la "simpatia mútua" que es genera entre les persones que hi participen. Més que no pas

Cal evitar fer de missioneres i, sobretot, no crear murs entre les persones militants i les que no ho són

la puresa teòrica o l'afinitat ideològica, és més important la predisposició de la gent: les persones frustrades, agressives o indiferents aporten poc. Així mateix, també és molt positiu aglutinar persones d'edat i gènere diferents, que aportin punts de vista complementaris.

IL·LUSTRACIÓ:
Pablo Soto

Per saber-ne més: el Projecte A i Horst Stowasser

A finals dels anys 80, la ciutat alemanya de Neustadt (al *land* de Renània-Palatinat) va veure néixer un teixit d'empreses autogestionàries, comunitats de convivència i iniciatives polítiques i culturals inspirades en el llibre *Das Projekt A*, de Horst Stowasser. La pretensió del Projecte A era simple, però ambiciosa: sortir del gueto anarquista i tornar a plantar les idees llibertàries en el si de la vida quotidiana, per mitjà de la fusió dels àmbits econòmic (guanyar-se el pa), privat (gaudir de la vida) i polític (canviar la societat).

Després de patir una forta crisi a mitjan anys 90 a causa de les disputes internes, darrerament, un grup de persones ha impulsat una Fase B del projecte: l'establiment a l'Eilhardshof (un antic mas de Neustadt) d'una comunitat de convivència amb gent de totes les edats, que doni una resposta humana al repte de viure una vellesa amb dignitat i, alhora, posi en pràctica una alternativa de vida social basada en la solidaritat i el suport mutu.

Horst Stowasser, el principal impulsor del Projecte A, ha estat una de les persones que ha dedicat més atenció a la renovació del pensament anarquista. Per bé que les seves idees han estat molt lloades, gairebé no hi ha traduccions dels seus llibres. Stowasser, que va morir l'agost de 2009 als 58 anys, va mantenir un intens contacte amb col·lectius de Barcelona i del barri de Sants. La seva última visita a la ciutat va ser amb motiu de la Universitat Lliure d'Estiu de 2008.

MÉS INFORMACIÓ:

- Horst Stowasser: *El Proyecto A. Breve introducción y resumen de la situación actual*. Autoeditat.

- Murray Bookchin, Domenic Liguri, Horst Stowasser: *La utopía es posible*. Buenos Aires, Tupac, 2007.

- <http://www.eilhardshof.de/>

Mentre ells es podreixen

FOTOGRAFIA: Xavi Martí

Dien: “Vindrà la crisi” i la crisi va venir. Ho deien a les tertúlies de la ràdio i a les de les fàbriques. Uns cobraven per explicar-ho i els altres tremolaven de saber-ho. Fins que la crisi va arribar. La bombolla d’il·lusions i cinisme va explotar-nos a la cara i una metralla de realitat se’ns va enclastar pell endins. Era això, la crisi era això.

Vam inspeccionar-nos les butxaques i les vam trobar buides. Vam alçar les rajoles i no hi havia res. Vam anar a cal banc i es van riure de nosaltres.

Encara ens restava la unitat, la mata de jonc que ningú no pot arrencar, i en festes clandestines bevíem garnatxa en porró, però quan aixecàrem els ulls cap al cel, vam descobrir que no teníem teulada, només la lluna i les estrelles i la intuïció de la llibertat en una nit estranya que ens guardava els secrets: el sistema és de nyigui-nyogui, una taula de tres potes, una mosca sense caca, un rei amb sang vermella.

Vam refugiar-nos a les clavegueres, ens partírem el pa amb els ratolins i l’aigua bruta i ens explicàrem històries de la llum del dia i de l’arc de Sant Martí i dels cossos nus a la platja. Vam aprendre a viure amagats, a xiuxiuçar-nos els somnis, a fanta-

siejar amb revoltes segures i victorioses i a estimar-nos sense que els de dalt ho sabessin.

I a dalt, anaven maldades. Edificaven monuments a la buidor i ningú no els comprava, hi havia barris deserts, contrades sense ànima, fonaments als quals mai no els tocaria d’aguantar res més enllà d’un castell de cartes a la deriva amb tremolor de flam o ionqui.

Vam organitzar-nos als budells de la Terra, érem un murmurí que s’escampava entre fens i deixalles. Ells no pensaven pas baixar-hi, preferien continuar amb les seves veritats de mentida, amb les seves ombres de xiprer, venent fum i motos, escrivint que l’espetec econòmic era una oportunitat, que els productes anticrisis tenien molta sortida, que tal dia farà un any i que més es va perdre a Cuba.

Però una nit sortirà el sol i, sense esperar que el semàfor es posi verd, traurem el nas i les urpes, guanyarem els carrers i la utopia i, mentre ells es podreixen sota feixos de bitllets obsolets, nosaltres explicarem als néts que casa teva és casa meva, si és que hi ha cases d’algú.

Roc Casagran

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA ESCRITA

Absolen dos periodistes de la DIRECTA

Es dos periodistes del setmanari *Directa* que van ser jutjats el dia 20 de maig –sota l'observació del Grup de Periodistes Ramon Barnils– acusats de desobediència i ofenses a l'autoritat, van rebre la sentència absoluta amb data del 28 de maig. Cal recordar que els fets imputats van ocórrer a l'acabament d'una concentració contra la presentació de la candidatura a la Generalitat de la formació xenòfoba Plataforma per Catalunya (PxC), que ambdós periodistes estaven cobrint, quan un d'ells va dir a un mossos que “semblava un *skin* dels d'allà dins (en referència a PxC) més que un agent de la policia democràtica”. A la sentència, la jutgessa va donar suport als plantejaments defensats per l'advocat de la defensa Àlex Solà –membre de la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona– i va reconèixer “l'indiscutible dret de la llibertat d'expressió” (donat que els denunciats van presentar el treball publicat al setmanari) i “el dret de protestar davant una actuació policial amb la qual l'acusat no estava conforme”. MANU SIMARRO

TELEVISIÓ

Un reportatge de Cuatro criminalitza la revolució veneçolana

“42 persones són assassinades al dia a la República Bolivariana de Veneçuela”. Sota aquest pretext, “Reporteros Cuatro” va presentar l'últim gran reportatge dirigit per Jon Sistiaga, anomenat *Los Guardianes de Chávez*. El reportatge va ser emès l'11 de juny a la nit al canal Cuatro i el 12 de juny al migdia i el 13 de juny a la nit a CNN+. El reporter David Beriain va presentar Caracas amb el “bastió del chavisme radical”. També afirma que “se sacralitza la lluita armada, s'admira ETA i s'adoren les FARC”. Beriain va conivir amb la policia per seguir els qui anomena “guardians de la revolució”, a qui titlla “d'exèrcits privats” i fins i tot els acusa de “llançar operacions d'extermini contra narcotraficants”. Les reaccions no s'han fet esperar. A la web Tercera Información, Gonzalo Sánchez va acusar els autors del documental “de convertir en notícia rumors que el director és incapaç de demostrar, aportar dades fora de context i embolicar-ho amb un sensacionalisme barat”. Les plataformes i assemblees de solidaritat amb Veneçuela titllen el documental “d'infame” i asseguren que “és coneguda l'animadversió de Prisa contra qualsevol procés popular”, així com “l'aposta per fiar les relacions de domini a Amèrica”. MANU SIMARRO

PREMSA ESCRITA

'El Mundo Deportivo' censura els comentaris a la seva pàgina web

El diari esportiu del Grup Godó *El Mundo Deportivo*, a la seva edició digital del 8 de juny, va publicar una notícia sota el títol: “Del Val vuelve a la carga con el caso Viladecans”. La notícia feia referència a una roda de premsa que va convocar l'empresari per demostrar que l'operació que el Barça havia dut a terme a Viladecans per construir el Barça Park “va ser un escàndol econòmic que va perjudicar els interessos econòmics del club”. Rere la citada roda de premsa, hi havia els interessos de la candidatura de Sandro Rosell per deslegitimar les candidatures continuïstes afavorides per Laporta. A l'apartat de comentaris, un grup de lectors va reclamar que es parlés de la implicació del número dos de Sandro Rosell, Jordi Cardoner, en l'afer de Viladecans, tal com va demostrar el setmanari DIRECTA. El Mundo Deportivo va suprimir tots els comentaris d'aquesta índole i, davant l'allau de missatges, va acabar esborrant la notícia. Cal remarcar que el Grup Godó –que, entre d'altres, edita *La Vanguardia* i gestiona Rac 1 i 8tv– va donar suport a Sandro Rosell durant la campanya electoral. MANU SIMARRO

PREMSA ESCRITA

L'ADN' contra la vaga de funcionaris

El director del diari gratuït *ADN*, Albert Montagut, el dia 8 de juny, va expressar la seva disconformitat amb les vagues i protestes com a forma de rebufig davant les mesures imposades per l'executiu espanyol mitjançant *La Carta del Director*. El lector de Castellbisbal Ismael Estévez va escriure una carta al diari sota el títol “La vaga dels funcionaris”, on afirmava que “la classe mitjana pagava l'especulació dels adinerats”, ja que –segons ell– “els funcionaris estaven pagant la crisi que van causar uns altres que es van endur els beneficis”. Albert Montagut va replicar aquesta carta criticant la vaga de funcionaris perquè, segons va afirmar, “Espanya no es pot permetre ni un minut d'atur”. Tot i que el director del rotatiu del Grup Planeta afirmava “reconèixer la vaga com un dret”, va recalcar que “era l'hora dels esforços” i que “les protestes s'havien d'emetre en forma de vot a les eleccions”. Va posar Alemanya com a exemple, on –segons ell– “tothom farà el que correspongui sense dir ni pi”. MANU SIMARRO

PREMSA DIGITAL

ATTAC opta per la televisió

L'Associació per la Taxació de les Transaccions i per l'Ajuda als Ciutadans (ATTAC) ha optat per la televisió digital com a mitjà per difondre continguts que giren al voltant de les temàtiques que treballen. L'associació altermundista aposta per aquest mitjà a www.attac.tv on, sota el lema *Una altra televisió és possible*, trobem notícies sobre mobilitzacions o cimeres d'estats, entrevistes amb persones com Vicenç Navarro o Susan George i reportatges sobre la banca ètica o el Club Bilderberg. MANU SIMARRO

TELEVISIÓ

Tv3 fa un seguiment exagerat de les eleccions del Barça

Tv3 va tractar les eleccions a la presidència del Barça –una entitat privada– del diumenge 13 de juny com si fos l'esdeveniment del segle. Durant la setmana anterior, a part dels abundants espais que s'hi van dedicar als telenotícies migdia i vespre, el programa *Esport Club* va entrevistar cadascun dels candidats de dilluns a dijous i el divendres, en horari de *prime time*, Lluís Canut va moderar un debat entre tots quatre. El dia de les eleccions, el canal 3/24 va oferir una programació especial de seguiment i Tv3 va tornar a modificar la seva programació amb un especial *Esport Club Eleccions*. Cal destacar el seguiment personalitzat que la cadena va fer de tots quatre candidats, des de l'esmorzar a les seves llars fins a la reacció quan van saber els resultats, passant pel moment de la votació, el seguiment d'altres votants *famosos* o una enquesta a peu d'urna que va permetre saber els resultats dues hores abans que els oficials. La nit electoral –presentada per Bernat Soler– va comptar amb un sistema gràfic innovador, que es va veure sobreimpressionat a les graderies i la gespa del Camp Nou. El seguiment post-electoral també ha estat exhaustiu. *Els Matins*, *Tvist*, *Divendres* o l'especial de *Crackòvia* se'n van fer ressò per seguir els “primers moviments” de Rosell. En declaracions a aquest setmanari, el cap de comunicació de Tv3, Jaume Peral, tot i que no ha volgut parlar dels costos d'aquest tractament, ha assegurat que aquest “s'ha ajustat al grau d'interès de la nostra audiència”, ja que –segons afirma– “el Barça és el club esportiu més important de Catalunya i l'únic club on el president pot ser triat pels socis”. MANU SIMARRO.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

6

L'EIXIDA té nou BLOC!

informació crítica i andrena
EIXIDA.WORDPRESS.COM

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestrebll.coop

+Suma-t'hi

+ actualitat + anàlisi
+ pàgines + continguts

http://sumat.wordpress.com

DIRECTA

Associació Cultural El Raval

El Lokal

llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c/ de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

L'AFGANISTAN · ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ OCCIDENTALS COMPREN NOTÍCIES I EXCLUSIVES FALSES ALS PERIODISTES LOCALS

Periodistes de 'la guerra del terror'

Farooq Sulehria, periodista pakistanès
Estocolm

Des que l'Afganistan es troba immers en el caos, Peshawar s'ha convertit en la destinació preferida de les periodistes que arriben d'arreu del món per cobrir la guerra afganesa. La capital de la província fronterera del Pakistan, Peshawar, és la porta de l'Afganistan. Per arribar a la frontera, a Torkham, es triga una hora de cotxe per una carretera de corbes que transcorre entre muntanyes. Des d'allà, hi ha unes tres hores fins a Kabul. Torkham, un lloc fascinant, envoltat de serralades seques i altes, cada dia rep milers de persones que arriben de l'Afganistan i del Pakistan. Centenars de camions, entre vehicles de subministraments de l'OTAN, fan cua a tots dos costats del tros de terra de ningú i esperen hores i hores els permisos dels seus carregaments. Els viatgers, però, no es molesten amb els controls de productes o de passaports. És una política de fets consumats, ningú no viatja amb el passaport ni cap visat a sobre, ni per entrar al Pakistan ni per arribar a l'Afganistan. Tots dos costats de les fronteres pakistaneses i afganeses estan sota la influència de les tribus païxuts. Per tant, són fronteres artificials, dibuixades per les autoritats britàniques quan encara controlaven l'Índia; són tan absurdes com ho era el mur de Berlín. A tots dos costats de la línia Durand, la cultura, la llengua i la religió són molt similars i els costums i la geografia són idèntiques. Aquesta proximitat ajuda les periodistes occidentals arribades recentment al país i les que estan ins-

Deien que estaven massa espantats per sortir de l'hotel, però "molt disposats a aconseguir exclusives"

tal·lades a Peshawar a fer diners ràpids. Me'n vaig adonar quan vaig visitar Peshawar el 2002 per escriure pel meu diari *Internationales*, un setmanari d'esquerres de base d'Estocolm. Alguns dels meus companys d'ofici de Lahore s'havien traslladat a Peshawar per buscar feina. Dos d'ells treballaven d'assistents de periodistes suecs, entre d'altres. Em vaig quedar clavats a la cadira quan el meu company Shahid em va explicar que dos periodistes suecs d'un dels diaris principals del país s'havien allotjat a la Casa sueca afganesa -situada al barri ric de la ciutat, Hyatabad- i havien contractat el meu amic perquè

El cap talibà Hakeemullah Mehsud participa en una sessió de fotos organitzada expressament pel gaudi de la premsa occidental

escriu les històries per ells. Deien que estaven massa espantats per sortir de l'hotel, però "molt disposats a aconseguir exclusives", em va dir Shahid tot fent-me l'ullet.

I hi ha casos pitjors. L'any passat, de cara a les eleccions generals del Pakistan, jo treballava com a intèrpret de dos periodistes del *Svenka Dagbladet* (SvD, un diari suec molt antic) a Rawalpindi. Josef El-Mehdi treballava per SvD i es va mostrar content d'anar cap a Peshawar. El meu company Ahmed Jan ens va ajudar a arribar-hi. Ben entrada la nit, la conversa de després de sopar va girar cap a la manera com els periodistes occidentals cobreixen la guerra del terror. En molts casos, ens va dir Ahmed Jan, els periodistes locals organitzen trobades falses entre occidentals i falsos comandaments talibans: "Se'ls emporten en la foscor de la nit cap a un poble on coneixeran un amic o cosí del guia. Aquest amic fa veure que és un gran talibà. I com que els talibans no parlen anglès, no cal ni que s'aprenqui un guió: el periodista pakistanès ja sap perfectament què ha de dir als estrangers i què volen sentir. Neix una exclusiva".

A vegades, però, no és tan superficial com explica Ahmed Jan. A Kabul, després de la sortida dels talibans, per només 50 dòlars americans, podies subornar una dona (que sovint trobaves caminant al costat de les carreteres) perquè es tragués el vel i poder-li fer una foto. Després, s'omplien les portades. Fins i tot es poden subornar comandants talibans -els de veritat- per prendre les postures més absurdes davant d'una càmera; només i cal un periodista pakistanès amb bones relacions amb els talibans

que et faci de guia. I la majoria dels 250 membres del Peshawar Press Club gaudeixen de molt bones relacions amb els talibans.

Prenem com a exemple el cas de Hakeemullah Mehsud. Quan el comandant talibà Baitullah Mehsud va ser assassinat per un avió espia l'agost de 2009, Hakeemullah Mehsud el va succeir. Durant uns dies, Hakeemullah omplia titulars arreu del món. La majoria de peces anaven acompanyades d'una foto on apareixia Hakeemullah somrient i aguantant una LMG (una metrallera lleugera) que qualsevol amb un mínim coneixement d'armes sap que no s'agafa com feia ell. El coronel Jafri, un entès,

Les informacions no estan verificades i la gent que edita no es fa preguntes

mentre mirava la foto, em va dir: "La LMG no és exactament una metrallera d'espall. A la foto, Hakeemullah dispara l'arma recolzant la culata al cos. Deixa'm dir-te que aquesta és una actitud pròpia de sessió de fotos, per impressionar els periodistes que no saben res sobre armes, amb el seu poder i falta de llei".

Però això pot semblar innocent al costat del que va publicar el diari en anglès del Pakistan, *Dawn*: "Un periodista freelance va ser arrestat mentre feia un documental fals sobre els talibans per una televisió estrangera a Balochistan el 2004". Aquest periodista treballava com a assistent de

dos periodistes francesos que també van ser arrestats i immediatament posats en llibertat, ja que allò representava un atac a la llibertat de premsa dels mitjans occidentals.

Tot plegat encara es fa més perillós quan els escriptors d'esquerres benintencionats que treballen per mitjans occidentals i alternatius troben arguments de pes als informes publicats a mitjans pakistanesos en llengua anglesa i van a parar a la gola del llop.

Un exemple, el trobem en la història del periodista Amir Mir en relació a les missions dels avions espia sense pilot dels EUA que buscaven talibans a les àrees tribals del Pakistan. Segons Amir Mir, "de les 60 incursions de *predadors* dutes a terme des de les bases americanes de l'Afganistan cap al Pakistan entre el 14 de gener de 2006 i el 8 d'abril de 2009, només deu van aconseguir tocar realment els seus objectius; van matar catorze líders buscats d'Al-Qaida i, a més, 687 civils pakistanesos innocents. El percentatge d'èxit no supera el 6%".

Ara, el reportatge no concreta qui determina qui és civil i qui és militant d'Al-Qaida. Qüestionar aquest article no vol dir donar suport als atacs d'avions espia americans al Pakistan. Aquests atacs, igual que l'ocupació americana de l'Afganistan, són de signe imperialista i violen el dret internacional. Però la intenció, aquí, és subratllar uns fets. L'article d'Amir Mir va ser àmpliament citat a Internet a pàgines com Counterpunch, Znet i TomDispatch. Les col·laboradores i intel·lectuals benintencionades que hi ha al darrere d'aquestes pàgines potser no poden llegir pàgines en urdú i no saben que la BBC en urdú ha

estat seguint cadascun dels atacs d'avions espies des del seu inici. Per exemple, la cadena explica que, cada vegada que hi ha un atac dels *drone* (avions ultralleugers espies sense conductor), després, els talibans envolten el poble i no deixen sortir ni entrar ningú fins que els cossos de les persones mortes no són retirats i, per tant, no es pot saber amb exactitud

Tots els reportatges sobre les àrees tribals estan fets des de Peshawar per periodistes que tenen familiars o amistats a la zona

qui ha mort. Això m'ho van explicar els periodistes de Peshawar i els companys del Partit del Treball que viuen a les àrees tribals, mentre els corresponents locals han fugit de la zona arran de les amenaces dels talibans. Tots els reportatges sobre les àrees tribals estan fets des de Peshawar per periodistes que tenen familiars o amistats a la zona. A vegades, les reporteresses també pregunten als serveis secrets. Aquestes informacions, però, no estan mai verificades ni se citen les fonts ni la gent que edita es fa preguntes una vegada arriben a les redaccions i a les audiències.

, roda el món

EGIPTE · CORRUPCIÓ

La policia egípcia assassina un jove que acusava membres del cos de contraban de drogues

Marc Almodóvar
Alexandria

Khaled El-Said, un jove alexandri de 28 anys, s'ha convertit en el darrer exemple de brutalitat policial a Egipte. Khaled va ser assassinat per les forces de seguretat egípcies després que un membre del cos s'acarnissés contra ell. Segons sembla, l'incident va tenir lloc en un cibercafé d'Alexandria la nit del diumenge 6 de juny. Els policies, de la central del districte de Sidi Gaber, haurien reprimat el jove després d'una discussió sobre un escorcoll al local on es trobava el noi. Segons asseguren alguns testimonis, "la policia va demanar diners al jove", que es va negar a donar-los-en, fet que va fer iniciar la baralla. Els policies, segons destaquen diverses fonts, "després de bufetejar-lo, donar-li puntades de peu i estampar-li el cap contra una taula de mabre del local", el van acabar de rematar "a terra entre els crits de pànic de les presents". L'incident es va perllongar durant més de 20 minuts, cosa que, segons denuncien grups de

L'agressió s'allarga més de 20 minuts, cosa que, segons grups de Drets Humans, "demostra la voluntarietat de l'incident"

Drets Humans, "demostra la voluntarietat de l'incident". La policia, que ha dit que farà una autòpsia a la víctima, assegura que el jove era "un drogoadicte", tot i que nombrosos testimonis refuten la versió que diu que va morir perquè "havia consumit gran nombre d'estupefaents durant la custòdia". La família, però, denuncia que la mort "no va ser gens aleatòria" i assegura que, un mes abans, "Khaled havia aconseguit una gravació de vídeo que posava en evidència la participació de diversos policies en una xarxa de contraban de drogues". Una suposada còpia d'aquest vídeo circula per Internet. Khaled El-Said ha estat batejat com el primer màrtir de la renovada llei d'emergència que regeix el país des de fa més de 30 anys, una llei que, per molta gent, és considerada la peça clau del sistema repressiu de Mubarak. El mes de maig, el text legal va ser renovat, amb petits retocs que els grups de Drets Humans consideren irrisoris. Tot plegat, suposadament, per lluitar contra la droga i el terrorisme. Diversos grups d'oposició política asseguren que "no hi ha res més lluny de la realitat" i que, de fet, "la llei serveix per perseguir la dissidència".

IRAN · LA CRISI POLÍTICA S'AGUDITZA UN ANY DESPRÉS DE LES DISPUTADES ELECCIONS

La repressió ofega la població iraniana

La 'Marea verda' va tenir els carrers de les ciutats d'Irán durant les eleccions celebrades el juny de l'any 2009

Laia Gordi
Redacció

El govern de l'Iran està estrenyent la soga, assetjant, emprasant i fent ús de la violència contra la seva pròpia gent des de les disputades eleccions presidencials de 2009 i el començament de les grans manifestacions, segons declaracions recents de Human Rights Watch (HRW).

L'organització ha fet públics els informes de les seves col·laboradores a l'Iran, que denuncien que l'atmosfera actual que es viu al país "és marcadament diferent" de la de les imatges de protestes massives que van recórrer el món ara fa un any. Les manifestacions públiques "han desaparegut completament" i "la dissidència ha passat a la clandestinitat des que les forces de seguretat han doblat la seva presència a les principals ciutats del país", expliquen.

"Mentre la comunitat internacional mira cap a les ambicions nuclears de l'Iran, Teheran ha crucificat metòdicament totes les formes de dissidència dins del país", diu el director de HRW a l'Orient Mitjà, Joe Stork. I afegeix: "Els periodistes, els advocats i la societat mobilitzada, activistes que acostumen a parlar amb els mitjans estrangers i els grups defensors de Drets Humans, ja no ho fan, tenen por de parlar pel telèfon o d'utilitzar Internet".

Segons dades de la justícia iraniana, 250 persones han estat processades per delictes relacionats amb les protestes electorals i moltes han acabat amb llargues condemes de presó després de judicis

sense garanties i amb confessions forçades. Centenars d'altres persones continuen a la presó, sense judici i amb accés limitat a la representació legal o a les famílies. Dos dissidents van ser executats el mes de gener i, recentment, les corts d'apel·lació han confirmat les sentències de mort per sis persones més, acusades de participar a les manifestacions.

Des del juny de 2009, el govern ha executat set dissidents polítics kurds, tots ells acusats de crims vagament definits com a 'moharebeh' o enemic de Déu

La revolta s'estén més enllà del fet electoral en si, explica HRW. Des del juny de 2009, el govern ha executat set dissidents polítics kurds, tots ells acusats de crims vagament definits com a *moharebeh* (enemic de Déu). Avui, més de dotze kurds esperen l'execució de sentències de mort. A més, diferents membres de l'oposició, de la societat civil i de la dissidència que no van participar directament a les manifestacions han estat detinguts una vegada i una altra durant l'any. Les periodistes i les defen-

ses dels Drets Humans, denuncia HRW, "són perseguides per fer la seva feina de recollir informació sobre abusos i comunicar-ho, tant dins com fora del país". "Almenys 37 periodistes són a la presó i dinou més es troben en llibertat amb càrrecs i esperant el judici", segons el Comitè de Protecció dels Periodistes. Un nombre encara més gran de persones, periodistes, intel·lectuals, etc., s'han exiliat a la veïna Turquia, on viuen com a refugiades. Les forces de seguretat han adquirit rutines d'assetjament i arresten i detenen -sovint sense càrrecs- membres del Comitè de reporters pels Drets Humans, del Comitè d'estudiants per la defensa dels presoners polítics i del Centre de defensa dels Drets Humans. Altres dissidents han patit batudes dels serveis secrets i han d'afrontar càrrecs relacionats amb l'atemptat contra el govern via "guerra cibernètica".

D'altra banda, HRW destaca que, arran de les accions de les forces de seguretat, "el que era una campanya amb moltes veus i facetes, ara es redueix a un flux d'informació alternativa via canals concrets per lluitar contra l'ús massiu de telecomunicacions de la societat iraniana", que utilitza mòbils, correu electrònic i xarxes socials per donar a conèixer fets concrets, esdeveniments postelectorals del carer. El govern ha respost indagant i perseguint, també, aquests mitjans. Els informes de grups defensors dels Drets Humans i de periodistes alerten que "les autoritats han apostat per un control molt més sofisticat: filtren i introdueixen tecnologies per destorbare el

flux d'informació des de i cap a mòbils iranians, Internet o via satèl·lit". Quan el bloqueig de l'accés no ha estat suficient, diuen els informes de HRW, "les autoritats senzillament han vetat o alentit les connexions d'Internet i els senyals de telecomunicacions".

Malgrat les nombroses crides

Human Rights Watch denuncia que "els tribunals iranians no han jutjat cap oficial d'alt nivell del govern en relació als múltiples abusos" patits per la gent

de la societat iraniana -i fins i tot de governs estrangers- que demanen investigacions transparents i reals dels assassinats, les detencions, els abusos i els arrestos de manifestants i activistes, "els tribunals iranians no han jutjat cap oficial d'alt nivell del govern en relació a aquests abusos", diu HRW. En una roda de premsa celebrada el 10 de juny a Ginebra, HRW va fer una crida a la comunitat internacional perquè, davant la resposta inadequada del govern iranià en relació a la revolta, exigeixi a les autoritats d'aquest país que donin explicacions davant la seva societat.

MÈXIC · LA CARAVANA HUMANITÀRIA 'BETY CARIÑO I JIRI JAAKKOLA' NO ACONSEGUEIX ARRIBAR AL MUNICIPI AUTÒNOM DE OAXACA

Continua el setge a San Juan Copala

Òscar Romero
Ciutat de Mèxic

La impunitat paramilitar continua regnant a San Juan Copala. Fa més de sis mesos que la població d'aquest municipi, declarat autònom el 2007 i on viuen prop de 800 indígenes triquis, no té accés a aliments, aigua corrent, llum elèctrica i assistència mèdica. Diversos grups armats bloquegen la carretera d'accés i franc tiradors amagats als turons propers disparen contra les persones que gosen sortir de les cases.

Enmig d'una gran expectació mediàtica, el dia 8 de juny, una caravana humanitària formada per sis autobusos amb persones d'organitzacions socials, mitjans de comunicació, observadores internacionals i diputades, a més de dos camions amb 35 tones d'aliments, va fer un segon intent per trencar el setge, però no ho va aconseguir.

Les autoritats del municipi autònom, que van convocar i coordinar el desenvolupament de la caravana, van manifestar en una roda de premsa que havien hagut de fer marxa enrere perquè "el grup paramilitar UBISORT, que actua amb la complicitat del govern estatal i federal, barrava el pas a l'alçada de La Sabana", el mateix lloc on va ser tirotejada la primera caravana del 27 d'abril i on van resultar mortes les activistes Bety Cariño i Jiri Jaakkola.

Des del municipi han denunciat que "cap dels dos governs no ha detingut o castigat els assassins i, ara, fins i tot els protegeixen amb policia"

L'actuació dels governs estatal i federal va ser criticada durament pels membres de la caravana perquè, "en lloc de garantir la seguretat de la missió, es van dedicar a dissuadir-los del seu intent". Els bloquejos policials i les negociacions amb les autoritats estatals que es van pensar al lloc dels fets van fer endarrerir la comitiva més de cinc hores sobre l'horari previst. La procuradora estatal de Oaxaca, María de la Luz Candelaria,

La caravana va sortir el 7 de juny des de la plaça del Zócalo, a la ciutat de Mèxic DF

volia desviar la caravana o que es demanés permís per passar a UBISORT, propostes que van ser rebutjades. Un integrant de la caravana i membre de La Otra Campaña va afirmar que la procuradora "semblava la portaveu d'UBISORT". Les persones del municipi autònom van declarar que "cap dels dos governs no ha detingut o castigat els assassins i, ara, fins i tot els protegeixen amb policia".

La invisibilitat promou la impunitat
L'escalada de violència que s'ha viscut a Copala durant els últims cinc mesos ha deixat un balanç de 21 persones mortes. Organitzacions socials i de Drets Humans de Mèxic i d'arreu del món, les Nacions Unides i la Unió Europea, entre d'altres, han manifestat la seva condemna als atacs armats. Però la postura del govern estatal de Oaxaca es manté invariable: treure importància al conflicte i negar l'existència de paramilitars. Pocs dies abans de la sortida de la caravana, el secretari del govern estatal, Evencio Martínez, va declarar que "San Juan Copala no viu sota un setge paramilitar, sinó sota les tensions pròpies de les seves pugnes internes". La procuradora estatal va afirmar que l'interès del govern era que la caravana "entri a la població, que vegin el que hi ha, que no estan incomunicats". Per Ulises Ruiz -el governador que, l'any 2006, va dirigir una dura campanya repressiva contra els movi-

ments socials que demanaven la seva dimissió-, tampoc "no hi va haver atac paramilitar a la primera caravana d'observadores internacionals". Segons ell, es va tractar d'un "enfrenament" on participaven estrangers "de forma molt rara".

Grups que treballen pels drets indígenes a Oaxaca han denunciat que "els grups paramilitars no només operen a San Juan Copala"

Per altra banda, organitzacions que treballen en defensa dels drets indígenes a Oaxaca han denunciat que "els grups paramilitars no només operen a San Juan Copala, sinó també a altres indrets de l'Estat". El coordinador de la Unión de Comunidades Indígenas de la Zona Norte del Istmo (UCIZONI) i participant a la caravana, Carlos Beas, afirma que l'acció de grups paramilitars "correspon a una estratègia del govern estatal per generar un clima de violència i de por entre la població en el context de les properes eleccions del 4 de juliol".

Un projecte d'autonomia

El poble triqui té una llarga història de lluita i dominació. Se sap que, el segle xv, va ser sotmès per l'imperi asteca i, posteriorment, pels espanyols que van arribar a terres americanes. El poble triqui va lluitar a favor de la independència de Mèxic, però va ser traït per les forces guanyadores, que el van expulsar del seu territori. Això va fer que el poble s'aixequés en armes contra les autoritats -l'anomenada rebel·lió d'Hilarión- però, després de set anys, la revolta va ser esclafada. L'any 1843, hi va haver una segona rebel·lió triqui, en aquesta ocasió, l'Església volia apropiarse de les terres comunals. La lluita es va estendre a altres pobles de Oaxaca i va arribar a Guerrero, fins que van ser sotmesos militarment. A principis del segle xx, hi va haver la revolució, on el poble triqui no va participar molt activament. La revolució va acabar, però els triquis van conservar l'armament i van començar els conflictes interns. Als anys 40, amb la introducció del cultiu de cafè a la zona, la situació es va agreujar perquè els comerciants pagaven les collites amb alcohol i armes i fomentaven la divisió del poble triqui. Als anys 70, una representació del Partit Revolucionari Institucional (PRI) va arribar a la zona i va canviar l'organització política tradicional d'usos i costums per l'elecció de càrrecs mitjançant vots. Llavors, les comunitats van crear l'organització independent

El Club -que posteriorment donaria lloc al Moviment per la Unificació i la Lluita Triqui (MULT)-, que buscava democratitzar el poder rescatant els usos i costums i defensar la terra i els recursos naturals. Amb els anys, aquesta organització va canviar el seu rumb polític, es va acostar a les institucions i es va convertir en partit polític. Això va provocar l'escissió d'una part de la militància, que va crear el MULT-Independent (MULTI). El MULTI es va integrar a l'Assemblea dels Pobles de Oaxaca (APPO) i, l'any 2006, va participar en el moviment autoorganitzat que demanava la dimissió del governador Ulises Ruiz. Amb aquesta experiència i el referent dels municipis autònoms zapatistes, el 2007, el MULTI va impulsar el municipi autònom de San Juan Copala per reivindicar l'autogovern, però, sobretot, la fi de la violència. Des de llavors, el municipi autònom ha denunciat el fustigament i la persecució perpetrada pel govern estatal per "evitar que la iniciativa s'estengui pel territori de Oaxaca".

Crida a la solidaritat

Les 35 tones d'aliments que no va poder entregar la caravana es van emmagatzemar a la localitat de Huajapan de León i es demanarà a la Creu Roja Internacional que la faci arribar a la població de San Juan Copala. Si l'entrega no fos possible, es convocava

"Cal continuar portant el cas a instàncies internacionals; les vides de la població de San Juan Copala continuen en perill"

ria una nova caravana humanitària per trencar el setge, en aquesta ocasió, només integrada per dones. El municipi autònom va fer una crida a les organitzacions socials mexicanes i internacionals perquè es mantinguin atentes al conflicte i continuïn les accions per trencar el setge. Quan la caravana va tornar, el seu coordinador, Jorge Albino, va manifestar: "Cal continuar denunciant, cal continuar portant el cas a instàncies internacionals, no hi ha una altra opció; les vides de les habitants de San Juan Copala continuen en perill".

1 ANY SEMBRANT REBEL·LIA AL CAMP DE TÚRIA

ANIVERSARI 17 JULIOL BENAGUASIL ATENEU CULTURAL

ASSEMBLEA DE JÓVES DEL CAMP DE TÚRIA

PARTELLA DE LES 2005

EL CORREDOR POLONÈS

GÀTACA

INÈRCIA

ALBERO

SKALINGRAD

SENS3 POURE

TONI DE L'HOSTAL

JOSÈP ROMEU

COL·LABORA

L'ACCENT

www.lacccent.cat

CAMPS de voluntariat

Fes un camp de voluntariat i participa a la formació!

2010

APUNTA-T'HI!

Obert el període d'inscripció

Ens trobaràs a:

C/ de Carme 95,
08001, Barcelona
Tel. 03 441 33 70 / Fax: 03 441 33 18

MODALITAT D'ATENCIÓ AL PÚBLIC

De dilluns a divendres de 10 a 17h
D'últims, dimecres i divendres de 15 a 20h

www.sci-cat.org

SCI

www.lacccent.cat

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans

subscripcions + publicitat = ppcc@laccen.cat

www.laccen.cat

COPA MENS-TRUAL...

L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatatinvisible

www.laciatatinvisible.org

Recu 35 bayos - 08014 BCN - 93 298 99 47

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Senzillament és mostrar-se

El col·lectiu La Cosa es Mostra dinamitza l'escena de hip-hop 'underground' i l'art urbà a Manresa

Pau Llonch
expressions@setmanaridirecta.info

Sembla que fos ahir que Los Chikos del Maiz, At Versaris i Rapapolfo van compartir una tarima precària en un concert molt concorregut a la capital del Bages, on sobraven bones intencions i -per culpa, segons l'organització, del "passotisme consistorial"- manquen massa mitjans. Era l'any 2007 i aquell recital es convertia en l'embrí de La Cosa es Mostra. Precisament, el desenvolupament d'aquella jornada va ser el que va dur la *crew* organitzadora de l'esdeveniment a adonar-se que calien noves aliances per poder continuar mostrant que el subsòl manresà supura ràbia i art de carrer. És per això que, després d'una aturada d'un any, aquesta iniciativa dinamitzadora de l'escena del hip-hop i l'art urbà de Manresa es va posar a caminar de nou, amb tot el suport de la Casa de la Música Popular de la capital bagenca.

Fins ara, són tantes les activitats que ha preparat i prepara aquest projecte que no és fàcil d'ubicar-lo o definir-lo. Bernat Sorinas, més conegut com a *Berni*, exmembre de Rapapolfo i impulsor de la iniciativa, la defineix, senzillament, com "la realitat a Manresa". Segons Sorinas, "són veus enfadades amb l'ànim de construir una societat justa. És un autocar amb les portes obertes que passeja per tots els barris manresans que, com un diari, fa una fotografia d'allò que passa. És rap apropat a totes i tots". El balanç del primer any d'activitats de la segona era de La Cosa es Mostra ha inclòs el Primer Cicle de Cine de Barri a l'Ateneu Popular La Sèquia, una programació mensual de rap al mític bar manresà El Vermell, l'enregistrament de *La semilla* -primera maqueta en solitari de l'MC Souk, de La Mezcla- i la gravació de diversos clips.

Rap i freestyle

Berni serà un dels MC que sortiran a l'escenari el divendres 18 de juny, amb La Mezcla, Steelcapz, Klimha i Sayke, per representar La Cosa es Mostra Crew. Serà un festival per cloure les activitats de 2010 i començarà la nit del divendres al Vermell, amb Dj Masfri i amb Manrussia MCs, "un reguitzell de joves MC de la ciutat que, durant aquest primer any, s'han començat a destapar en això

BRAZO DE HIERRO

laprimeraediciódelacosaespicavacelebrar-sealVermell(brazodehierro).tif

del rap", diu Sorinas. Souk tancarà el concert que servirà de presentació de *La semilla*, el seu primer treball en solitari.

El gruix d'activitats, però, se celebraran el dissabte 19 de juny a la plaça Sant Domènec. A partir de les 5 i durant tota la tarda, aquella gent que vulgui gaudir d'una demostració de rap improvisat podrà assistir a la segona edició de *La cosa es pica*, un concurs de *freestyle* que, segons l'organització, pretén allunyar-se dels clics associats a les anomenades batalles de galls i "on no hi ha lloc per la humiliació i l'insult, sinó per la creativitat, la tècnica i la demostració general de recursos".

El segell Uglyworkz i El Nota

L'univers del hip-hop de la capital del Bages ha mantingut una relació prolífica amb les bandes del segell independent madrileny Uglyworkz des de la col·laboració dels desapareguts Attake Direkto amb l'MC Mitsurugy, exmembre del col·lectiu Latruga M Show.

La nit del dissabte 19 de juny serà una bona oportunitat per comprovar-ho. La pràctica totalitat dels membres d'aquest col·lectiu de Madrid, que va néixer per donar a conèixer artistes *underground* -principalment de la capital espanyola- i que també disposa d'una secció a la seva web anomenada UglyTV on es poden trobar clips i entrevistes fetes pels membres del

propri segell, prendrà part d'un recital que serà el punt culminant del cap de setmana.

Al concert, també hi participarà La Cosa es Mostra Crew, El Nota -vençedor del concurs de maquetes Sonag de 2008 i que encara presenta el seu treball *Anem a fer-ho fàcil* (Propaganda-pel-fet, 2009)- i el *combo* del Bages de drum&bass E-Bastards.

Així, tot i que segurament el concert més esperat serà el del principal exponent d'Uglyworkz, Mitsurugy, no serà l'únic militant del segell que -de ben segur- omplirà la plaça Sant Domènec: Lâtex Diamond presentarà el seu nou disc *Piedra, papel o tijera* (la data oficial de sortida

és el 15 de juny), del qual ja hem pogut veure el videoclip del primer single "No hay control". Sholo i Kiba acabaran de completar el cartell dels representants del sempre polèmic, *flashy* i *bling* estil madrileny.

Fotografia urbana

És evident que la vocació de La Cosa es Mostra no és estrictament musical i que fins i tot ultrapassa els límits de les manifestacions pròpies de la cultura hip-hop. Cal Manel, un bar d'entrepans a la carta entranyable on podem degustar un "Chuck-D", un "AtVersari" o unes patates "Leguayork" -per si algú dubtava de la seva connexió amb el món del rap-, també serà l'escenari permanent d'una exposició que pretén oferir una visió artística i crítica dels carrers i les parets de la ciutat a través de l'objectiu de quatre manresanes: Joan Blanco, Kelp Chinaski, Abel Padilla i Sergi Vila.

Preguntem a *Berni* -que casualment també és cambrer de Cal Manel- quins són els plans de futur de La Cosa es Mostra i no tenim més remei que constatar que la proposta gaudeix de molt bona salut: un *fanzine* accidental "de pensament lliure escrit per rapers, parlant de tot menys de rap", murals, la maqueta *Manresa es queixa*, nous clips, més programació al Vermell, un estiu d'intercanvis entre rapers a l'Ateneu Popular la Sèquia... "Sí, és clar que tenim intenció d'anar per llarg... no només amb el festival, sinó amb totes les activitats. Volem consolidar-nos com un col·lectiu de hip-hop *underground* i donar veu a aquelles bandes que ho necessitin". *Chapeau*.

LA COSA ES MOSTRA

Divendres 18 de juny:
El Vermell (C. Piques, 3. Manresa).
Dj Masfri + Manrussia Mcs Souk.
Dissabte 19 de juny:
Plaça Sant Domènec. La Cosa es Mostra crew (Manresa). Mitsurugy, Kiba, Latex, Sholo (Madrid). El nota (Cornellà de Llobregat). E-bastards (El Bages).
Exposició permanent de fotografia urbana a Cal Manel (Crta de Cardona, 4): Joan Blanco (www.flickr.com/photos/epidermika). Abel Padilla (www.flickr.com/photos/freakout_09). Sergi Vila.

ARTS ESCÈNIQUES

“Pots decidir continuar sent una persona grisa o decidir de veritat el que vols fer”

El jove clown Guillem Albà estrena 'Flirt' conjuntament amb l'Always Drinking Marching Band

Guillem Albà és un pallasso, en el sentit més professional de la paraula (o no). Com a tal, el 2008 va estrenar el seu primer espectacle de clown, *Sketchofrenia*, dirigit per Jango Edwards. Ara, dos anys després, ja es troba submergit en la producció d'un nou muntatge: *Flirt*, amb Jordi Puntí a la direcció. El Centre Cultural La Farinera del Clot ha acollit part del procés de creació, que culminarà amb una preestrena el dimecres 16 i el dijous 17 de juny. El debut oficial serà a la Fira del Teatre al Carrer de Tàrrrega 2010, el proper mes de setembre.

Roser Navarri
expressions@setmanaridirecta.info

A *Sketchofrenia*, representaves un home infeliç que buscava la seva personalitat. En què et converteixes a *Flirt*?

De fet, em converteixo en un dels personatges que surt a l'*Sketchofrenia*. Allà en feia més de 30 i hem agafat el que ens enamorava i atreia més la gent. És un noi que busca nòvia. A *Flirt*, munta tot un espectacle, es gasta la pasta, és la seva última oportunitat, la desesperació per aconseguir l'amor de la seva vida. En aquesta ocasió, t'acompanya l'Always Drinking Marching Band. Què aporta a l'espectacle la incorporació d'una banda com ells i, sobretot, de música en directe?

La música té un paper molt important a l'espectacle, ja que està composta per Víctor Bauza expressament per *Flirt*; agafa diferents plans de

banda sonora, de fons...) i també forma part de la història o, directament, els músics fan de personatges. A més, un dels punts forts de la *Drinking* és que no són músics normals, són boníssims i, a sobre, estan oberts a jugar a qualsevol cosa, a més de tocar. Fa molt de temps que treballa amb ells fent de clown a l'espectacle de carrer que tenen.

Sketchofrenia és el que va trencar la barrera i et va fer llençar de ple a l'aventura de fer de clown professionalment?

Sí, bàsicament va ser el primer espectacle de creació que vaig preparar jo sol. Sempre havia fet petites coses, números de cabaret... i havia treballat d'actor normal, però preferixo fer d'altres històries com muntar alguna cosa des de zero amb la meua pròpia companyia. Ho faig jo sol, però, al darrere, hi ha un munt de gent i junts ho tirem endavant.

Què ha comportat creuar-te pel camí amb un clown de la talla de Jango Edwards i, a més, col·laborar-hi en el teu primer espectacle?

Ell va ser una manera de descobrir el clown. Ja hi havia treballat una mica, però encara no sabia com agafar-ho. I llavors, amb el Jango, va ser: "Ara sí que ho entenc, això". Fins i tot vaig entendre perquè estava fent teatre. Jo ho tenia claríssim, és una cosa que no m'he plantejat mai, però encara vaig rebre moltes més respostes. Vaig trobar paraules per allò que en principi només feia per sentiment. El Jango va ser el que em va ajudar a muntar el projecte, qui va tirar del carro per fer l'*Sketchofrenia*. El vam escriure junts i ell el va dirigir.

Es neix clown?

Tots ho som quan naixem. Quan naixem, no tenim regles ni lleis ni pors ni tabús ni res. Tot això ho anem adquirint a mesura que ens fem grans. Que si xoques contra una paret, que et diuen que això no ho toquis, que això no ho facis... Després, depèn de com ho cuidis. Pots anar oblidant la teua part de nen -les ganes de fer i de viure com vols- i et pots tornar una persona grisa, com n'hi ha milions. Pots decidir continuar sent una persona grisa o decidir de veritat el que vols fer i quan ho vols fer.

EXPOSICIÓ

El Cabanyal davant i darrere l'objectiu

Una mostra permet veure les fotografies fetes pel veïnat de l'emblemàtic barri valencià

Una de les fotografies de la mostra 'Cabanyal: dos visions'

Helena Olcina i Amigó
expressions@setmanaridirecta.info

Una mirada íntima i quotidiana es confronta amb l'externa i passatgera d'un mateix barri a la mostra fotogràfica *Cabanyal: dos visions*.

La primera part ha estat un treball de recerca en els arxius fotogràfics del veïnat del Cabanyal. "Buscàvem la creació d'un àlbum de família com un exercici de recuperació de memòria gràfica del barri", apunta Ovidi Sambonet, un dels comissaris de la mostra. "Qualsevol fotografia que els veïns i veïnes pogueren aportar, ja foren antigues o actuals, ens servia", explica Sambonet. "Al cap i a la fi, són els seus habitants qui atorguen un valor identitari al territori que ocupen i fan que aquest es mantinga viu".

Amb aquesta finalitat, han recollit més de 300 fotografies que, dividides en tres grans panells, configuren la retícula del barri. "Les imatges són reproduccions, no originals, i el treball de recerca consistí a parlar amb diferents associacions i veïns i veïnes a nivell particular i escanejar les fotos que pogueren aportar", explica Sambonet.

D'altra banda, la mirada externa -i, altrament, complementària- l'aporta Adán Liu, un fotògraf saguntí d'origen xinès. La divisió de *Cabanyal: dos visions* és

Cabanyal: dos visions

Fins el 30 de juny.
Espai Cultura Biblioteca Casa de la Reina i Bar La Paca.
València.

Més info: www.dosvisions.org.

conceptual i espacial: la primera part s'exposa a L'Espai Cultura Biblioteca Casa de la Reina i la segona la podem trobar al bar La Paca del carrer Rosari, des del dimecres 16 de juny fins el 30 d'aquest mateix mes. És un projecte que naix com a iniciativa d'un grup d'estudiants del màster de fotografia de la Universitat Politècnica de València.

PEL DRET AL PROPI COS
Organitza: Comissió Unitària 28 de Juny 1975-2010

Dissabte 26 de juny
18:30 H. MANIFESTACIÓ a
22:00 H. Festa *Més Informació*
<http://www.28juny.org>
Pl. Universitat - Barcelona

28 de Juny: Dia Internacional per l'Alliberament Gai, d'homes i dones Transsexuals, Bisexuals, Intersexuals, Queer i Lèsbic

, expressions

LLIBRES

Travessia per la rambla del Raval

El nou llibre de l'antropòleg Gerard Horta estudia la coreografia humana que transcorre en aquest espai de Barcelona

ARXIU

Un carrer del barri del Raval

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

El poeta i antropòleg Gerard Horta (Barcelona, 1962) se submergeix en el que, des de fa anys, és el seu barri, el Raval, per bastir el seu segon exercici d'antropologia urbana i registrar en quina mesura les persones s'apropien quotidianament d'aquest espai. A *Rambla del Raval de Barcelona* (El Viejo Topo, 2010), Horta estudia la coreografia humana que transcorre la vida en una Rambla miserabilitzada, localització idònia per desenvolupar un treball que retrata els processos a què està sotmesa Barcelona. L'antropòleg dota la seva obra d'un enfocament que visibilitza el conflicte social, les actuacions gentrificadores, els discursos estigmatitzadors i *revitalitzadors* i les categoritzacions ètniques i no socioeconòmiques.

En un volum aquest cop escrit en castellà, l'autor de *De la mística a les barricades* (2001) comparteix les mateixes posicions crítiques amb el model de ciutat aparador que ha exposat, entre d'altres, Manuel Delgado a *Elogi del vianant* (2005). Delgado és, precisament, qui fa el pròleg d'aquest nou llibre d'Horta. Trobem una primera investigació d'Horta com a etnògraf del ciment a *L'Espai clos. Fòrum 2004: notes d'una travessia pel no-res* (2004): aquest cop, el no-res és un dels barris on la vida s'empetiteix més per la simple supervivència.

Una observació fructífera

La contextualització històrica amb la qual introdueix la investigació situa la lectora al barri que, originalment, estava ubicat extramurs de la ciutat; una introducció que, entre d'altres treballs, beu del llibre de Ferran Aisa

i Mei Vidal *El Raval. Un espai al marge* (2006). Així, ja d'entrada, se'ns mostra un barri que les classes dominants entren com a abocador social i es fa difícil no pensar en aquells "barris que sobreviven" descrits amb duresa per Vázquez Montalbán. Un espai que, posteriorment, també va ser etiquetat de *canalla* pels gustos d'oci de la classe mitjana. Contrari a aquest adjectiu massa alegre, Horta ens explica que, al Raval, "se sintetitza no només l'obrerisme contemporani català, sinó l'inacabable espectre de les formes de sociabilitat de les classes subalternes". Segons Horta, "aquí, sentim els ecos patents dels processos de dominació, repressió i miserabilització".

Les notes d'aquesta segona travessia van ser preses des de finals de 2007 fins a principis de 2009. La coincidència temporal fa que Horta pugui parlar d'una de les estigmatitzacions més evidents del barri: la que aflora en tot l'espectacle mediàtic i policial sobre els hipotètics terroristes gihadistes detinguts el 2008, que els mitjans van batejar com *els 11 del Raval*.

Mercat cultural turístic

Un dels molts aspectes que també s'aborda és la política d'instal·lar equipaments culturals per crear un mercat cultural turístic, que -tant per Horta com per Delgado- són pràctiques que serveixen al poder establert per invocar la promesa de *cultura* (la de l'elit) com a forma de protecció davant les classes empobrides. També s'aborda la invisibilització de la misèria i l'expulsió de les classes populars del veïnat que comporta l'aparició d'hotels de luxe i la terciarització de la zona.

La *Rambla del Raval* fa un exercici d'antropologia urbana per

Rambla del Raval de Barcelona

Gerard Horta
(El Viejo Topo, 2010).

copiar i registrar el xoc de la vida amb les regles (o al revés, si seguim la cita de Malinowsky que, significativament, obre el llibre). Però el registre del que passa al carrer també serveix per donar peu a la crítica del model dominant, per explicar la tradició llibertària del *Xino* o per donar veu a les associacions del barri. L'exercici de prendre notes per comprendre l'estranyesa de la normalitat al Raval (Horta recull fragments de conversa entre tallants, sons, itineraris, patrulles policials) fa que, en alguns casos, el text prengui tons humorístics directament: "Un home madur assegut prop d'un mateix durant una estona se'n va. L'home mirava el quadern de notes d'un mateix". Assumint sempre que l'un mateix és la persona observadora que, alhora, també és dins l'objecte d'estudi.

LLIBRES

Poesia contra l'ecocidi

Joan Andreu Moll
expressions@setmanaridirecta.info

Després dels vessaments químics catastròfics que van enverinar el riu Rin el novembre de 1986, el director general de SANDOZ va declarar: "Pensin el que passaria si no hi hagués química! La química és una part del nostre benestar. Una conseqüència del nostre benestar és la contaminació del medi ambient".

Han passat quasi quatre dècades des de la Cimera de la Terra d'Estocolm de 1972 i de la celebració de la primera reunió del Programa de les Nacions Unides pel Medi Ambient, que marcava l'ecodesenvolupament com un objectiu prioritari. Però, malgrat tot, el biocidi continua. 40 anys veient créixer el desert sense plantar arbres als seus marges, 40 anys de parlar per no fer res. Riechmann ens diu que no hem après res.

A mig camí entre l'assaig i l'antologia poètica, Jorge Riechmann -poeta, traductor, assagista i professor de filosofia- constata i ens recorda que, avui dia, l'ecocidi és més viu que mai, de la mà d'un model de consum i de desenvolupament humà insostenible que ens aboca a la destrucció i a l'anorreament de la diversitat i la riquesa genètica del planeta.

Una destrucció que s'amaga a les columnes humils, en blanc i negre, de les pàgines interiors de la premsa diària, mentre les estrelles de Hollywood o el relleu a la presidència de la multinacional espanyola més internacional acaparen els colors dels titulars i les planes centrals. Aquest és l'autèntic ordre de prioritats d'una societat que es pretén i s'autoanomena ecològica.

Per Riechmann, ja no ens hem de capficar en les profecies de cap Armageddon final, avui l'apocalipsi s'ha fet quotidiana. És avui que el dany a la biosfera i l'erosió quasi irreversible de l'autonomia humana voregen l'abisme del punt de no retorn. Coneixiem les alternatives que podrien dibuixar un futur diferent, però el treball dels poders polítics i econòmics s'ha encarregat de relegar-les a les llistes de bones intencions i paraules boniques que engruixeixen els calaixos oblidats de les polítiques ambientals i socials.

Entre la cantera y el jardín

Jorge Riechmann.
La oveja roja (2010).
154 pág.

Entre la cantera y el jardín recull articles, conferències i textos de nova creació on Riechmann fa servir la poesia -de Brecht a Joan Maragall, de Nicanor Parra a poemes propis, passant per la poesia aborigen *sioux*- com a fil conductor de les dades i les idees que exposa i explora la doble dimensió -crítica i utòpica- de la funció poètica del llenguatge. La poesia com a element intrínsecament qüestionador, subversiu i insurreccional que, amb recursos com la metonímia i especialment la metàfora, és capaç d'establir vincles nous, abans inexistents, que ens apropen a allò llunyà, que connecten allò desconectat i pertorben l'ordre de les categories establertes.

Un altre món és possible -diu Riechmann-, abans que una consigna política, és una consigna poètica i es pregunta si la poesia, potser, podrà proporcionar-nos algun recurs valuós en aquests temps difícils que ens ha tocat viure.

En qualsevol cas, recorda, el temps s'acaba per nosaltres: "Buenas noticias: /la Tierra se recupera en un millón de años// Somos nosotros los que desaparecemos" (Nicanor Parra).

CINEMA

Anticipació filosòfica d'un futur al servei de les empreses

Es recupera en DVD una minisèrie de ciència-ficció de Rainer Werner Fassbinder

Fotograma de 'El mundo conectado'

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

El mundo conectado es pot considerar una de les creacions més atípiques que va signar el cineasta alemany Rainer Werner Fassbinder durant la seva frenètica vida artística. Una minisèrie televisiva que, 37 anys després d'haver estat emesa, s'està tornant a difondre després d'un procés acurat de restauració. Ara, l'editora espanyola Avalon ha apostat per comercialitzar-la en una edició de dos discos.

Un futur proper

Fassbinder es va basar en una novel·la pionera de l'exploració de les possibilitats de la realitat virtual, *Simulacron 3*, adaptada més lliurement a *Nivel 13* i que va deixar alguna petja en la cèlebre *Matrix*. A les seves mans, el projecte es va allunyar de les concessions a l'acció, pròpies del cinema fantàstic destinat a un públic massiu. L'autor d'Effi Briest va construir una mena de thriller dramàtic que combina un cert laconisme expostiu amb esclats d'emotivitat purament *fassbinderians* i va situar l'acció en un món retrofuturista, ben proper a la contemporaneïtat de l'espectador de 1973. Les limitacions pressupostàries semblaven exigir aquesta concepció estètica; van posar fre a la temptació d'hiperestilitzar l'escenografia i van incitar al director a picar l'ullet a les tradicions del *noir* i del cabaret. En la narrativa visual, Fassbinder també va superar les restriccions monetàries: partint d'una realització televisiva, va desbordar el seu

tarannà estrictament funcional amb alguna irrupció d'expressionisme i, sobretot, amb planificacions molt treballades que fan dansar la càmera al voltant de l'escena i dimensionen la tasca dels interpretats i l'espai en què es mouen.

El nucli de la faula és l'existència d'una realitat virtual generada per ordinador, creada i controlada per un institut governamental alemany. *Simulacron 3* és una comunitat d'intel·ligències artificials amb personalitats individuals creada per servir de mirall de la realitat nacional. L'objectiu és experimentar les solucions davant de determinats problemes socials, estructurals o tecnològics, encara que, en el rerefons, resten les possibilitats semidevinitòries derivades de la comprensió d'aquest microcosmos amb una certa vida autònoma, però oberta a intervencions demiúrgiques del seu operador. Després de la mort del cap científic del projecte en un accident estrany, aquest és substituït per Fred Stiller, que es malfiarà de la mort de qui el va precedir mentre bloqueja els intents corruptes de posar la tecnologia al servei d'una empresa interessada a fer prospectacions de mercat.

Angoixa existencial

Un dels eixos de l'obra és la possible instrumentalització dels grans avenços científics en benefici d'un Estat o de l'empresa privada, que propulsa una trama de vigilàncies creuades, amenaces velades i mesuraments de força als despatxos. Però sobretot, *El mundo conectado* acaba sent una mirada simbòlica al vertigen existencial que provoquen

alguns conceptes de la filosofia: les paradoxes de Zenó, la caverna de Plató, la impossibilitat d'afirmar el lliure arbitri propi davant la possibilitat que forces superiors inaprehensibles condicionin els nostres actes, o -pel mateix motiu- la impossibilitat de falsar la natura atzarosa de les casualitats.

Per desplegar els suggeriments i les especulacions interessants de la novel·la de Daniel F. Galouye, Fassbinder no va necessitar de grans desplegaments de verbositat a l'estil de *Matrix* i només li va caldre explicar els dubtes metafísics d'Stiller en algunes escenes fita. El personatge també és, al seu torn, una figura atípica, un heroi vulnerable, decidit a fer front a les manipulacions, però -alhora- quasi vençut pel vertigen existencial que li provoca enfrontar-se a la possibilitat de la seva inexistència. El resultat és molt estimulante.

Després de fer que ens qüestionem la seguretat de ser amos dels nostres actes i assumim les limitacions de les nostres percepcions (podem estar segurs de viure realment, de no formar part d'una subrealitat controlada per éssers que ens transcendeixen?), Fassbinder resol la trama amb un final bellíssim, completament humà i visceral després de tants diàlegs enrarits per les sospites, un esclat de naturalitat que contagia la joia de viure.

FILMOGRAFIA

Rainer Werner Fassbinder: *El mundo conectado* (Avalon, 1973).

A LA CANTONADA

HISTÒRIA

El dilema humanitari

Roger Costa Puyal

Els orígens immediats de les organitzacions humanitàries actuals, els trobem a la Segona Guerra Mundial, com els orígens de tantes altres coses.

L'ascens del feixisme i el nazisme va provocar una sèrie de desastres humanitaris a Europa. La Tercera República Francesa es va convertir en el destí de moltes de les persones perseguides. Les primeres que van arribar fugien de Mussolini (1922) i de Primo de Rivera (1923). Quan Hitler va accedir al poder, l'any 1933, van començar a arribar els primers contingents del poble jueu alemany. Durant el període d'entre guerres, el degoteig de refugiades va ser constant, però baix. Quan Franco va guanyar la guerra, l'any 1939, va arribar la primera gran onada. Milers i milers de persones van creuar els Pirineus per salvar la vida. Aquestes persones van inaugurar els camps del sud de França.

L'any següent, Hitler va entrar a París. Els feixistes francesos van pactar un armistici que els va permetre mantenir la independència de la part del país que no havia estat ocupada, la meitat sud, on es trobaven els camps. El nou govern va néixer sota la condició de col·laborar amb el Tercer Reich. Pierre Laval en va ser el principal inspirador i va aconseguir que el mariscal Petain el nomenés president del Consell de Ministres, el juliol de 1940. Va ser seva aquesta frase: "Desitjo la victòria d'Alemanya perquè, sense això, el bolxevisme s'apoderarà de tota Europa". Irònicament, l'any 1945, Laval va ser detingut a Barcelona per la policia franquista i entregat a la França de De Gaulle.

Amb l'arribada dels nazis, el desastre humanitari als camps de concentració es va desbordar. El col·laboracionisme suposava perseguir i internar les persones que fossin sindicalistes, homosexuals, gitanes... i jueves. Sobretot les jueves. Hitler va exigir que les jueves dels camps francesos fossin deportades cap als camps alemanys i va pactar amb Laval la xifra de 38.000 deportades. Però

Laval no volia tenir el problema de les orfes vagant pels seus carrers i va demanar al *führer* que també s'endugués les criatures; i Hitler, sorprès, va acceptar.

El mateix any 1940 va néixer el moviment dels Interns Voluntaris, gent que anava a viure als camps voluntàriament per ajudar en tot el que pogués. Aquestes persones procedien d'entitats caritatives cristianes -sobretot protestants-, de la Creu Roja i d'altres organitzacions. Però la tasca que hi podien fer era molt minsa i topava amb l'oposició i les traves del govern col·laboracionista.

L'any 1941, hi havia més de 52.000 persones internades en camps. Això suposava una despesa inassequible pel govern del mariscal Petain, que començava a notar els efectes de la crisi provocada per la submissió de l'economia francesa als interessos de Hitler. Així doncs, Petain va oferir a les organitzacions humanitàries la possibilitat d'entrar als camps de forma oficial, amb el seu suport.

Aleshores, aquestes organitzacions es van veure immerses en un dilema que les obligava a prendre una decisió: acceptar el pacte i entrar als camps significava acceptar la seva existència, en canvi, refusar el pacte significava no poder entrar-hi l'ajut. Ningú no volia que existís res als camps, però tampoc podien restar amb els braços creuats. El que van decidir va ser acceptar el pacte amb Petain i entrar als camps, però per buidar-los, per ajudar la gent a evadir-se. L'ajut humanitari va quedar en segon pla davant l'objectiu principal de buidar els camps. Van decidir utilitzar les esletxes legals i el propi joc del sistema per marejar la perdiu mentre, en secret, organitzaven fugues massives. D'aquesta manera, van aconseguir alliberar milers i milers de refugiades.

El dilema humanitari, actualment, continua essent el mateix i cal resoldre'l amb la mateixa coherència i valentia. Gaza és, irònicament, un cas paradigmàtic. Cal enviar-hi ajut, però sobretot cal acabar amb el bloqueig. Fer una cosa sense intentar l'altra és acceptar la massacre.

, agenda directa

BADALONA

Diumenge 20 de juny

La conya marinera, Badalona glosa!
Durant tot el dia, al barri del manresà de Badalona, se celebraran activitats de glosa i cançó improvisada. A les 17:30h. Taller d'iniciació, a càrrec del Brillant i el Nen de Cal Jeneta. A les 19:30h. Cantada de glosa amb l'actuació del Follonero de Molins i la Quarta Carlina; i tot seguit, el Primer Concurs de Glosadors Novells.
Totes les activitats tindran lloc a la placeta del Manresà (c. Murillo/Occitània). Organitzen: Badaglosa i AV Manresà amb la col·laboració del Cor de Carxofa

BARCELONA

Jornades Europees d'Okupació

Els debats de la trobada se celebraran al Centre Social Okupat Laforsa situat a l'Av. de la Fama de Cornellà de Llobregat

Dijous 17 de juny
10h. Presentació de les jornades
10:30h. Presentació de col·lectius participants. Breu repàs de l'aparició de l'okupació com a eina de lluita a cada país, canvis legals i context polític, possibles contactes amb les institucions i situació actual.

14h. Menjador popular
17h. Debat: *Canvis legislatius i interacció amb el poder*
Divendres 18 de juny
10h. Casos de resistència: diferents opcions de plantejar un desallotjament, conseqüències legals i valoració de la trajectòria de Maintzer Strasse (Berlín), Euskal jai (Iruña), Ungdomshuset (Copenhaguen), Hamsa (Bcn), Ateneu de kny (Bcn), KM (Bcn) i Casablanca (Madrid).

14h. Menjador popular
17h. Debat: *Estratègies i conseqüències legals*
Dissabte 19 de juny
10h. Esmorzar popular a Vallcarca
12h. Manifestació *Fem dels nostres espais una veritable amenaça* (al metro Vallcarca)
15h. Menjador popular
Lluites locals: l'okupació com a eina
18h. Bloc antidesenvolupista: lluita contra el TAV; Cabanyal: barri en lluita.
19h. Bloc anticarcerari: l'okupació a la lluita contra les presons; Rescat.
20:30h. Presentació del projecte Squat.net

Diumenge 20 de juny
11h. Xerrada-debat: *Sistemes de control social*, a càrrec de David Fernández.

Homenatge a les persones represaliades pel franquisme i en defensa de la ruptura amb la dictadura, però contrari a Garzón

BARCELONA, 18 de juny

El passeig del Born de Barcelona serà l'escenari, el divendres 18 de juny a les 19:30h., d'un acte públic d'homenatge a les persones represaliades pel franquisme i en defensa de la ruptura amb la dictadura. L'acte neix a partir del debat actual, arran del procés obert contra el jutge Garzón, sobre la impunitat dels crims de la dictadura franquista i es proposa posar l'accent sobre la necessitat de reconèixer i fer justícia a les més de 130.000 persones que van ser víctimes de desaparicions i execucions extrajudicials durant el règim de Franco. L'acte també vol denunciar qüestions latents com el fet que l'anomenada *transició* i els governs que l'han continuada no han impulsat les exigències que estableix el dret internacional en la investigació i la persecució dels crims contra la humanitat.

Un altre dels propòsits de la denúncia és subratllar l'analogia que manté l'actual Audiència Nacional espanyola, on precisament exercia Garzón, amb l'antic Tribunal d'Ordre Públic franquista, en la mesura que ambdós tribunals han estat constituïts amb l'objectiu de la persecució política, tal com demostra, per exemple, l'actuació repressiva contra el periòdic basc *Egunkaria*.

L'acte comptarà amb les intervencions de l'historiador Josep Fontana; l'expres polític del franquisme i víctima de la tortura Josep Maria Pi Janeras; Begoña Casado, de l'Associació Memòria contra la Tortura; Ermengol Gassiot, arqueòleg que ha participat en l'exhumació de diverses fosses d'assassinats pel feixisme, i Diego Paredes Manot, germà de Txiki, un dels cinc últims afusellats pel franquisme, el 27 de setembre de 1975.

Durant l'homenatge, es llegirà el manifest signat per les nombroses persones i entitats que convoquen l'acte, amb l'acompanyament musical de La Portátil FM.

Més informació i recollida d'adhesions col·lectives i individuals al bloc:
fiimpunitatfranquisme.wordpress.com

14h. Menjador popular
16h. Xerrada-debat: *Nous mètodes d'identificació*, a càrrec de Laia Serra.
19h. Conclusions de les jornades.
21:30h. Kafeta: concert amb cantautors ooh. Fi de les jornades, ens trobem al carrer!

Dijous 17 de juny
Jornada antirepressiva:
Llibertat Alfonso, 3 anys de presó per defensar-se d'una agressió

17:30h. Informació sobre el cas de l'Alfonso i debat antirepressiu. 19h. Concert amb l'actuació de Ramon Muns, la Banda de Parcs i Jardins i Pablo Gil. Després del concert, *mojitada* popular per recaptar fons pel Grup Suport a l'Alfonso. Tots els actes se celebraran al locals de CGT, Via Laietana 18, 9a planta.
Més informació:
alfonso.lliure.blogspot.com
Organitzen: Males herbes i Secretaria de Formació F.L. de CGT Barcelona

Dijous 17 de juny

Acte sobre la realitat de la dona palestina
L'acte té una finalitat de sensibilitzar sobre la realitat de la dona palestina que viu dins d'Israel i la de la dona palestina que viu als territoris ocupats. 18h. Federació Catalana d'ONGs. C. Tàpies, 1-3
Organitza: Grup de voluntàries per Palestina de l'SCI-Catalunya.

Dijous 17 de juny

Presentació del llibre 'Crisis y utopia en el siglo XXI' de Félix Rodrigo Mora
Després de la presentació, tapes i bona música a la Kafeta de la Plataforma Veinal de Trinitat Vella.
19h. CSO La Gordíssima. C. Pons i Gallarza, 10.

Divendres 18 de juny

Presentació del llibre 'La maza y la cantera, juventud vasca, represión y solidaridad'
Intervindran: Julen Arzuaga, Mikel Soto, Carmel Mayoral i David Fernández
19:30h. Ateneu La Torna, C. Sant Pere Màrtir, 37.
Organitza: Ateneu Independentista La Torna

Divendres 18 de juny

Teatre: 'Apuntes para una Rosa'
Un recorregut apassionat de l'actriu Anna Bitrià pels escrits polítics i la vida de Rosa Luxemburg.
20h. Cotxeres de Sants. C. Sants, 79.
Organitza: Lluita Internacionalista

Dissabte 19 de juny

Mercat d'intercanvi de Gràcia
D'11 a 18h. a la plaça de la Virreina
Més info: www.intercanvis.net/Gracia
Organitza: Xaingra

Dissabte 19 de juny

Festa de presentació de la revista 'Les Males Herbes'
A partir de les 21:30h., concert amb Comitè de Salut Pública + Dj's+ cerveses siderals. Hellogabal. C. Ramón i Cajal, 80. Entrada lliure. Més info:
lesmalesherbes.blogspot.com

Dilluns 21 de juny

Mercat d'intercanvi a la Marina
De 18 a 21h. a la plaça Marina (al costat del pg. de la Zona Franca)
Més informació: intercanvi@entitatsdelamarina.org
Organitza: Entitats de la Marina

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanadirecta.info

Partits i patxangas futboleres: si us falta gent per jugar, hem creat una comunitat per posar en contacte les persones aficionades. CONTACTE: www.falta1.com

Canvi rentadora gairebé nova per alguna cosa que em pugui interessar. Barcelona. CONTACTE: Jose, 656 315 413

Ofereixo el meu estudi de grabació a Barcelona, serveis de tècnic de so en mescla i mastering, o classes bàsiques sobre l'esmentat, a canvi de

classes de 3DMax amb Vray. CONTACTE: Nil nzprod@hotmail.com

Des de l'Associació Catalana de Brigadistes hem iniciat una **campanya de recollida de llibres per Nicaragua**, si vols fer alguna aportació CONTACTE: acbznicaragua@yahoo.es

Projecte educatiu Submarí Lila: busquem grups de música i animació per col·laborar el 23 de juny (Sant Joan) en una festa de suport al projecte a Vinyols (Tarragona).

CONTACTE: Almudena melian_alma@yahoo.es

Busquem persones interessades a crear un **Food not Bombs a Gavà/Viladecans**. Volem reciclar aliments vegans i servir-los gratis. CONTACTE: fnb.baixllobregat@gmail.com

Projecte Lo Sbarco: **viatge amb vaixell de Barcelona a Gènova el 25 de juny per protestar** per la situació política i social a Itàlia i a Europa. CONTACTE: www.losbarco.org

> EL TEMPS

DIJOUS 17

La zona d'instabilitat atmosfèrica que ens ha afectat durant els últims dies ja s'allunya cap a Itàlia. Quedaran núvols al nord.

DIVENDRES 18

Els vents del nord seran els predominants i els termòmetres remuntaran durant les hores diürnes. Les nits continuaran fresques.

DISSABTE 19

L'ambient assolellat es consolidarà, però les temperatures d'estiu encara no arribaran. Les mínimes continuaran per sota dels 20 graus.

DIUMENGE 20

L'anticicló a les Illes Britàniques continuarà empenyent aire fresc continental sobre la mediterrània. Sol de dia i ambient fresc de nit.

DILLUNS 21

Durant les nits, a les fondalades de les valls pirinenques, la temperatura es pot apropar als zero graus. Costarà que arribi l'estiu.

DIMARTS 22

Durant el migdia, el mercuri remuntarà una mica, però el valor dels 30 graus de màxima serà difícil de veure als punts més càlids.

Dilluns 21 de juny

Sopador vegà

Sopador benèfic per a les encausades de la guerra social a Xile. Es mostraran vídeos i hi haurà una xerrada sobre la situació actual dels conflictes socials.

20:30h. CSO La Otra Carbonería
C. Urgell 30.

Dimarts 22 de juny

Acte inaugural de la 8a Escola d'Estiu d'Attac-Catalunya a càrrec de Juan López Uralde

19h. Casa Elizalde. C. València, 302.

Dimecres 23 de juny

Festa del solstici d'estiu a la plaça d'Osca

Revetlla popular a partir de les 21h. a la plaça d'Osca de Sants. Arribada de la flama del Canigó, sopar de revetlla, coca i cava, espectacle dels Diablers de sants i punxadiscos.

Organitza: Casal independentista de Sants
Jaume Compte

Dimecres 23 de juny

Revetlla popular a la Colònia Castells

20h. Sopar, música i foguera
Carrer Entença

(entre Montnegre i Taquígraf Serra)

Dijous 24 de juny:

21h. Cinema a la fresca amb el documental: *Morir de dia*, de Laia Manresa i Sergi Dies (en homenatge a Joaquim Jordà).

Organitza: Assembla Salvem La Colònia

BLANES

Dissabte 19 de juny

Debat sobre participació ciutadana

20h. Casa de la Cultura. C. Anselm Clavé, 7
Organitza: CUP de Blanes

EL MASNOU

Diumenge 20 de juny

Mercat d'intercanvi

De 15 a 19h. Plaça Marcel·lina Monteyes
Organitza: Grup de Consum Responsable
Cistella Verda

Jornades solidàries amb l'okupació forestal contra la MAT

GIRONA, 16 i 18 de juny i 2 de juliol

La lluita contra la línia elèctrica de Molt Alta Tensió (MAT) continua després del desallotjament, el mes de març passat, del bosc ocupat a Sant Hilari Sacalm i després que nou persones hagin estat encausades per participar a l'acció. El dimecres 16 de juny, comencen unes jornades de solidaritat amb l'okupació forestal al CSO Kan Kolmo i el CSO Kan Rusk de Girona.

El dimecres 16, hi haurà una xerrada de Félix Rodrigo Mora sobre industrialització i progrés i, després, un concert de la cantautora de Girona Lakaste, música lleugera. El divendres 18, també a Kan Kolmo, se celebrarà un concert punk amb els grups Provisional i A Jako Pako. El divendres 2 de juliol, la jornada es trasllada a Kan Rusk, on es farà un xerrada de Miquel Amorós i un concert de Muerdo (Múrcia) i Folié a Trois, grup de hip-hop de Madrid. Pots trobar tota la informació de les jornades al blog:

desdelsboscos.blogspot.com

GRANOLLERS

Centenari de la CNT, cent anys de lluita obrera

De l'1 al 28 de juny, exposició *Vivir la utopia 1910-2010*

Dijous 17 de juny 21:30h. Concert Centenari CNT Free-Jazz Session amb Albert Marques Trio, dins el 20è Festival de Jazz de Granollers.

Dissabte 19 de juny 18h. Xerrada-debat: *Pensament i moviment llibertari avui*, amb Miquel Amorós i Manel Aisa.

Tots els actes al Restaurant-Llibreria Anònims, C. Miquel Ricomà, 57. Més info: assllivo.blogspot.com

Organitza: Assembla Llibertària Vallès Oriental

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Assemblea d'aturats i aturades

L'Assemblea de d'aturats i aturades de

l'Hospitalet, creada recentment, convoca a fer concentracions cada dimarts a les 12h. davant l'Ajuntament de l'Hospitalet i a celebrar assemblees. També cada dimarts, a les 18:30h. a l'Associació de Veïns i Veïnes Sant Josep al carrer Ebre, núm. 18 (metro Can Serra). Més info: paradoshospitalet@yahoo.es

Dissabte 19 de juny

Concert amb Okambatá

Okambatá es una agrupació folklòrica cubana que fa un recorregut pels cants *yorubas* corresponents a les tres variants de la rumba: Yambú, Columbia i Guaguancó.

22:30h. Sala Salamandra 2.
Av. Carrilet, 301.

LLEIDA

Divendres 18 de juny

Concert amb Oi! The Arrase

+ Up Yours + Sangre de Barrio

23h. Cotton Club. Ctra Vall D'Aran Km 0,7

Dilluns 21 de juny

Taula rodona: 'La prohibició és el camí cap a la llibertat de les dones?'

Debat sobre la prohibició de l'ús del vel integral (burca, nicab) als espais municipals de Lleida

20h. La Maranya. C. Parc, 13.
Organitza: CSA La Maranya

MATARÓ

Dissabte, 19 de juny

Mercat d'intercanvi

A partir de les 17h. al pati de Can Marchal
Més informació: www.mercat.sopadepe-dres.org

Organitza: HackLab Nomada

REUS

Dimecres 23 de juny

Festes de les Barraques 2010

Concert amb Kayo Malayo + Che Sudaka + Muyayo Riff + Xeic! Actuacions del festival Fes-Tour dintre de les festes de les Barraques 2010. De 21 a 7 de la matinada al Parc del Roquís. Més info: www.barraques.org

Organitza: Coordinadora de Barraques de Reus

RIPOLL

Dissabte 19 de juny

Jornada 'Anem al Riu 2010'

A partir de les 11h., amb una baixada en barques pel riu Ter, se celebrara aquesta jornada plena d'activitats. A les 13h. es presentarà l'informe *L'Estat dels rius de l'Ripollès* i haurà un dinar popular. Més info: www.gdter.org

Organitza: Grup de defensa del Ter i entitats de la comarca

Concert per un Ateneu Llibertari a Sant Andreu

BARCELONA, Divendres 18 de juny

22h. La Farinera del Clot, Gran Via 837

El propòsit de crear un Ateneu Llibertari a Sant Andreu de Palomar continua amb iniciatives com el concert que el divendres 18 se celebrarà al Centre Cultural La Farinera del Clot. El rock and roll enèrgic serà el protagonista de la nit, amb l'actuació dels grups Tollendo i Els Surfing Sirles (myspace.com/surfingsirles).

No t'ho pensis més, la bona música i la diversió estaran assegurades en aquesta vetllada, amb unes condicions immillorables: tres eurets amb consumició inclosa. Visca l'Ateneu!

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA, Dissabte 19 de juny

Manifestació per la defensa dels espais alliberats

12h. Avinguda de Vallcarca, al costat de l'estació de metro.

Fem dels nostres espais una veritable amenaça!

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Laua Arau VIDEOPERIODISTA I ACTIVISTA DE L'ONG CULTURA, PAZ Y SOLIDARIDAD

“Tot i haver perdut nou companys, no els donarem el gust de veure'ns esfondrats”

Hi ha més de 100.000 iranians i iranianes disposades a viatjar cap a Gaza per trencar el bloqueig i, aquesta setmana, està previst que dos vaixells carregats d'ajuda humanitària es dirigeixin des de l'Iran cap a la Franja. El govern israelià no ha pogut evitar l'efecte dòmino de la solidaritat després de l'assalt de l'armada contra la Flotilla, que duia 500 activistes i 10.000 tones d'ajuda humanitària a bord. Laura Arau, juntament amb Manuel Tapiá, viatjava al 'Mavi Marmara', el vaixell que va patir l'atac i on van ser assassinades nou activistes de Turquia.

Gemma Garcia
entrevista@setmanaridirecta.info

ALBERT GARCIA

En quin moment vas decidir embarcar-te a la Flotilla de la Llibertat?

Va ser arran de participar a la Marxa per la Llibertat de Gaza, a finals de 2009. Allà, vam establir contactes internacionals, com una parella truca de l'organització Humanitarian Relief Foundation (IHH en anglès, *Insani Yardim Vakfi* en turc), que ens va explicar que es volia trencar el bloqueig per mar i ens van convidar a viatjar amb la Flotilla. Com que ja havíem estat gravant a la Marxa, ens van demanar que hi anéssim amb la càmera.

Abans d'embarcar al Mavi Marmara, vas contemplar la possibilitat d'un atac com el que va dur a terme Israel? No, però abans de pujar al vaixell i considerant les notícies del govern israelià, que amenaçava d'atacar, el Manu em va dir que fos conscient que podia acabar malament, perquè les amenaces eren clares. Vaig pensar que ens podien arribar a aturar o desviar el trajecte; contemplava el risc de detenció tot i estar en aigües internacionals, però no em podia imaginar que arribarien a disparar i menys a matar persones.

El que sí que contemplava la Flotilla era poder resistir tres mesos a altra mar.

Sí, la Flotilla anava carregada amb menjar per passar tres mesos al mar, fet que indica que IHH no s'imaginava que poguessin atacar amb la violència extrema amb què ho van fer. El que jo contemplava, doncs, era estar tres mesos a alta mar fins que ens deixessin passar o hi intervinguessin els governs. Finalment, tot el material i el menjar que dúiem es troba al port israelià d'Ashdod i he trobat fotografies per Internet on es veia tota la càrrega destruïda per Israel. Des de

lliteres i cadires de rodes fins a material hospitalari. Sento una impotència bestial.

El vostre material, també se'l van quedar?

Sí, l'únic que s'ha salvat és el material gravat fins a Antalya (Turquia), la darrera parada del vaixell, perquè ho vam enviar. La resta, és a dir, cintes, la càmera de vídeo, la microfonia, l'ordinador i els dispositius que portàvem per si fallava Internet, no ho hem pogut recuperar. L'únic que hem recuperat són les maletes de roba completament buides. A Istanbul, vam arribar a veure càmeres completament destruïdes. Quan estàvem segrestats a la Flotilla i vaig anar al lavabo, vaig veure totes les maletes obertes, la roba tirada i soldats trepitjant càmeres de fotos compactes. Un odi i una maldat que em van impressionar. Ja m'havia impressionat veure la gent àrab i fosca de pell lligada amb brides de plàstic a les mans i agenollada a terra. Són imatges que no pots oblidar.

Què recordeu de l'assalt?

Van passar dues hores fins que l'exèrcit no va aconseguir prendre el control del vaixell, però la sensació és de deu minuts. Va ser tot molt ràpid i ens costa ordenar els esdeveniments. Recordo que eren les 10 de la nit quan vam dividir els tres vaixells de l'exèrcit de lluny i tothom es va posar el salvavides. En aquell moment, vam decidir penjar un vídeo com a crit d'auxili, pensant que tindria repercussions diplomàtiques. Vaig tombar-me fins que vaig sentir les corredisses. Deien que catorze llanxes ens envoltaven i hi havia helicòpters. Vam començar a gravar i vam sentir trets, primerament, vam pensar que eren de fogueig. A la planta, vam veure gent amb màne-

gues d'aigua que intentava evitar que els militars s'hi enflessin. Vam decidir pujar més amunt perquè creïem que era més segur, però van arribar els helicòpters i van començar a baixar soldats. Hi havia un grup de gent que resistia perquè ja havien perdut dos companys. Entenc que qualsevol persona, davant d'uns fets com aquests, pot respondre amagant l'ala o resistint. No saps si vindran a matar tothom i si seràs la propera. Gairebé no vam tenir temps ni de sentir por. Vam decidir posar-nos a la sala de premsa quan ja hi havia soldats dins el vaixell i, pel camí, vam trobar ferits. Continuaven disparant...

Després de la Flotilla, s'ha obert el pas de Rafah amb Egipte i el govern israelià ha anunciat que permetrà el pas de galetes, sucs i refrescos. Creus que es tracta d'una mesura per alleugerir la pressió internacional després de l'atac?

Possiblement, siguin mesures per suavitzar les accions comeses per Israel. Egipte ha obert Rafah i això deu tenir relació amb la flota. Pels palestins, però, aquesta mesura no és important. L'important és que obrin les fronteres, que els malalts puguin anar a operar-se fora... Nosaltres portàvem ciment per construir cases i escoles, cadires de rodes, aparells de diàlisi... Els nostres governs han fet molt poc. Estem indignats amb el govern espanyol; se'ls va demanar intermediació abans de marxar amb la Flotilla perquè les Nacions Unides revisessin els vaixells, ja que semblava que les mercaderies que dúiem eren el problema, i el govern espanyol no va moure un dit. És més, hem tornat i no hem rebut ni una trucada. Pel fet de ser ciutadans espanyols i haver patit un atac, la fis-

calia hauria d'haver obert el cas i no ho ha fet. No és d'estranyar que no hagin mogut un dit pel conflicte.

Ha calgut l'assassinat de nou activistes perquè l'atenció pública es fixés en el que succeeix a Gaza i, tot i així, s'ha fet més cas a l'espectacularitat de l'assalt que no pas al bloqueig que pateix Gaza. És decebedor?

Sí, però això és el que intenta Israel. Hem trobat periodistes molt sensibles al tema, però trobem a faltar que es parli del conflicte. L'altre dia, vaig anar a una ràdio local on hi havia una escola i els estudiants sabien què m'havia passat, però no el perquè. Em va preocupar, més encara perquè tornava d'una xerrada a un institut que treballava amb llibres de l'editorial Santillana on no apareix Palestina. Entre tots estem fent poc, però crec que ha arribat el moment de mobilitzar-nos de veritat. Tot i la duresa d'haver perdut nou companys, no els donarem el gust de veure'ns esfondrats. Si els palestins han aguantat 62 anys i encara no han caigut ni ho faran, nosaltres tampoc. Hem aconseguit obrir els ulls a la població civil i esperem que, amb la pressió, els governs comencin a actuar.

Quins són els propers passos?

Posarem totes les denúncies possibles als màxims culpables de la massacre al Mavi Marmara. La intenció és que, des d'un port de l'Estat espanyol, a poder ser el de Barcelona, surti un vaixell amb bandera espanyola per trencar el bloqueig a Gaza. Hem contactat amb molta gent, fins i tot amb tripulants de vaixell que s'han ofert per navegar amb nosaltres. També volem continuar fent el que fem: treballar en cooperació amb els camps del refugiats palestins del Líban.

. LA COLUMNA

Temptacions i contradiccions

Jaume Barrull i Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Històricament, el principi que considera amic l'adversari de l'enemic ha guiat moltes estratègies polítiques. Un triangle d'amor i odi que construeix, massa sovint, aliances forçades abocades al fracàs. Els EUA van aplicar aquesta lògica durant la guerra freda i l'esperit islàmic que van revifar per parlar els seus bolxevics s'ha convertit en un incendi incontrolable que parla d'arrasar l'Occident infidel. D'altra banda, els nord-americans han aprofitat per ressuscitar la teoria de l'enemic global i reforçar les seves paranoies interessades. Però a mi, que sobre un mapamundi visc en l'oasi capitalista que té la Coca-Cola com a símbol de l'Oest lliure (comentari irònic de Balowski a la sèrie *Els Joves*), els comunistes i les seves revolucions caribenyes em despertaven més solidaritat que els barbuts integristes d'Al-Qaeda. Que siguin enemics de l'imperialisme ianqui ja no és prou argument per simpatitzar amb aquesta gent. Aquesta contradicció, en certa manera, és traduïble a les miserables i perilloses disputes sobre el burca a casa nostra, on ajuntaments com el

Hem de situar els integristes, de creu o lluna, junts a l'altra banda de la barricada ideològica

de Lleida ja n'han prohibit l'ús i han trencat un tabú de conseqüències imprevisibles. No tinc gaire clar què s'hauria de fer, però quan vas pel carrer a mig agost i veus una dona tapada de dalt a baix i guants, amb la mirada amagada rere una reixa, us prometo que provoca sentiments indefinibles. En tot cas, els més bel·ligerants amb aquesta qüestió són aquells que ho aprofiten com a cavall troià per atacar tot el col·lectiu d'immigrants àrabs i musulmans, emparant-se cínicament en l'alliberament de la dona. Una gent, la dreta política i el catolicisme ranci, que s'han passat la vida regulant, reprimint i condemnant, per exemple, les falldilles que deixen els genolls al descobert. Ara bé, jo no penso posar-me al costat de certs imams, els quals són a l'alçada de l'església més retrògrada, només perquè la dreta que sempre hem combatut els declara la guerra santa. No hem de caure al seu parany, perquè ens abocarà a buscar aliances on només hi trobarem intolerància. Hem de situar els integristes, siguin de creu o lluna, junts a l'altra banda de la barricada ideològica perquè en el fons, aquests fanàtics, són tots iguals.